

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடி

இலங்கையர்கோன்

தெளிவத்தை ஜோசப்

குமரன் புத்தக இல்லம்

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடி

இலங்கையர்கோன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடி

இலங்கையர்கோன்

தெளிவத்தை ஜோசப்

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2019

இலங்கையர்கோன்
எழுத்தும், தொகுப்பும் : தெளிவத்தை ஜோசப்

முதற்பதிப்பு : 2019

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பே. 0112 364550, மி. அஞ்சல்: kumbhbk@gmail.com
3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

Ilngaiarkon

by Theliwathai Joseph

First Edition : 2019

Published by Kumaran Book House
39, 36th Lane, Colombo -6, Tel. - 0112 364550, E.mail : kumbhbk@gmail.com
3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.
39, 36th Lane, Colombo -6

வெளியீட்டு எண்: # 829

ISBN 978-955-659-641-0

முன்னுரை

ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு முன் ஈழத்தில் தோன்றிய நவீன இலக்கிய எழுச்சிக்கு தன் முயற்சியாலும் உழைப்பாலும் அடித்தளமிட்ட முன்னோடிக் கலைஞர் இலங்கையர்கோன்.

ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் மேல் நாட்டிலக்கியங்களுடனான தொடர்பும் ஆர்வமும் கொண்டவராக இருந்தவர் இவர். ஆங்கில மொழியின் சில தரமான கலைப்படைப்புக்களை தமிழில் மொழி பெயர்த்தும் இருக்கின்றார். அத்தொடர்புகள் மூலம் ஆங்கில இலக்கியத்தில் உன்னத நிலையிலிருந்த சிறுகதைகளின் வடிவம், உள்ளடக்கம் போன்ற அடிப்படை இயல்புகளை உணர்ந்து கொள்ளும் ஒரு கலைஞனின் மனமும் அவரிடம் இருந்திருக்கிறது.

தென்னிந்தியாவில் சிறுகதைக்கான சிவிகையாக மணிக்கொடி தோன்றிய அதே 1933இல் இங்கே இலங்கையில் எதுவிதமான வழிகாட்டலுமின்றி தனது முதல் சிறுகதையான மரியமதலேனாவை கலைமகளில் வெளியிட்டு ஈழத்தமிழ் சிறுகதைக்கான மரபினையும் வரலாற்றினையும் தோற்றுவித்த முன்னோடி இவர்.

நமது முன்னோடிகளின் வெற்றிகள் மட்டுமல்லாமல் தோல்விகளும் கூட பிந்தி வருபவர்களுக்கான வழிகாட்டுதல்கள் என்கின்ற வகையில் அவர்களை நாம் நினைவுகூரவும், பாராட்டவும், கௌரவம் செய்யவும் கடமைப்பட்டவர்களாகின்றோம்.

குமரன் புத்தக இல்லம் இந்த நூல் வெளியீட்டின் மூலம் அதை சாத்தியப்படுத்தியிருக்கிறது.

இலங்கையர்கோன் எழுதியுள்ள முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளில் 'வெள்ளிப்பாதசரம்' தொகுதி தரும் பதினைந்து சிறுகதைகள் மட்டுமே இன்றைய வாசகனுக்கு வாசிக்கக் கிடைக்கிறது. ஆகவே தான் தொகுதியில் இடம்பெறாத அவரது நல்ல கதைகளில் ஒன்றான 'வஞ்சம்' மற்றும் கிராம ஊழியனில் அவர் எழுதிய 'குவேனி' நாடகம், மணிக்கொடியில் வெளிவந்த மொழி பெயர்ப்புக்

கதையான 'அந்தச்சாவி', மறுமலர்ச்சியில் எழுதிய கட்டுரை போன்ற வற்றையும் மாதிரிக்கொன்றாகத் தந்திருக்கின்றோம்.

இலங்கையர்கோன் பற்றிய பிற எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் சிலவற்றையும் இந்த நூலில் இணைத்திருக்கின்றோம்.

ஈழத்துச் சிறுதையின் வளர்ச்சிக்கான வித்தாகவும், முன்மாதிரியாகவும் திகழும் சக்தி கொண்டவை இலங்கையர்கோனின் படைப்புக்கள்.

அந்த இலக்கியப் பெருமகனின் நினைவுகளைப் புதுப்பித்திருக்கும் குமரன் புத்தக இல்லத்துக்கு ஈழத்திலக்கிய உலகின் சார்பான எனது நன்றிகள் உரித்தாகின்றன.

என்றும் அன்புடன்
தெளிவத்தை ஜோசப்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை v

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடி
இலங்கையர்கோன் 1

இலங்கையர்கோன் படைப்புக்கள்

1. வஞ்சம் 35
- இலங்கையர்கோன்
2. குவேனி 40
- இலங்கையர்கோன்
3. அந்தச் சாவி 47
- இலங்கையர்கோன்
4. தமிழின் மறுமலர்ச்சி 55
- இலங்கையர்கோன்

இலங்கையர்கோன் பற்றிய படைப்புக்கள்

1. வெள்ளிப் பாதசரம் - நூல் விமர்சனம் 61
- க. கைலாசபதி
2. வெள்ளிப்பாதசரம் - சிறுகதை விமர்சனம் 70
- வன்னியகுலம்
3. இலங்கையர்கோனின் அழகியல் பாங்கு 76
- கே. எஸ். சிவகுமாரன்
4. ஈழத்தமிழ் சிறுகதை முன்னோடி இலங்கையர்கோன் 78
- ஜேயார்

5. நான் கண்ட இலங்கையர்கோன். 79
- வ. அ. இராசரத்தினம்
6. இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம்
சிறுகதைத் தொகுப்பு - ஒரு நோக்கு 85
- திருமதி யோகம் நவஜோதி
7. புதிய வெள்ளிப்பாதசரம் 92
- திருமலை வீ.என்.சந்திரகாந்தி
- பின்னிணைப்பு : இலங்கையர்கோனின் எழுத்துக்கள் 101

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடி இலங்கையர்கோன்

மேலை நாட்டிலக்கியங்களில் புதிதாகத் தோன்றி வேகமாக வளர்ச்சி பெற்றுவரும் நாவல், சிறுகதை போன்ற நவீன இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழிலும் தோன்றி வளர்வதன் மூலமாகவே நமது இலக்கியம் மறுமலர்ச்சியடைந்து முன்னேற முடியும் என்று திடமாகவே நம்பியவர் ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான இலங்கையர் கோன் அவர்கள்.

‘நவீன இலக்கியத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் மற்றைய பாஷைகளை நோக்கி இப்போது தான் தமிழ்மொழி விழித்தெழுந்து கொண்டிருக்கிறது’ என்று 1948லேயே தனது நேர்காணல் ஒன்றில் இவ்வாறு பதில் கூறியிருக்கின்றார் இவர்.

அத்தகைய ஒரு நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கு ஈழத்து இலக்கியத்திலும் தோன்ற வேண்டும், ஆழமாக வேரூன்றி வளர வேண்டும் என மனப்பூர்வமாக விரும்பியவர், ஆசைப்பட்டவர், அதற்காக உழைத்தவர் இலங்கையர் கோன் அவர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்து ஏழாலையில் பிரபல்யம் மிக்கதொரு குடும்பமாகத் திகழ்ந்த இராஜகாரி பெருவேளாளர் வம்சத்தின் ஐந்தாவது பரம்பரையில் உதித்தவர் இலங்கையர்கோனின் தந்தையான நடராஜா என்பவர்.

முதல் பரம்பரையான ‘புவனநாயக முதலி’ என்பவரைத் தொடர்ந்து வைத்தியநாதர் முதலித்தம்பி என்றே குடும்பப் பெயர் தொடர்ந்தது. இலங்கையர் கோனின் தாத்தா, அப்பாவின் அப்பா-முருகேசு இந்த முதலித்தம்பி வம்சத்தின் ஐந்தாவது பரம்பரையின் மூத்தவரும், இந்த வைத்தியநாதர் முதலித்தம்பி என்று பாட்டனாருடைய பெயரையே மாறி, மாறிச் சூட்டிக் கொண்ட பரம்பரைப் பெயரை மாற்றியமைத்த முதல்வருமாவார். இந்த முருகேசனாருடைய

மனைவி பெயர் பொன்னுப்பிள்ளை. சிதம்பரநாத உடையாரின் புத்திரி. மனைவியின் குடும்பமும் முதலித்தம்பி குடும்பத்தினருக்கு ஈடான மிடுக்குடைய உடையார் குடும்பத்தினரே என்பதும் குறிப்பிடற்குரியது.

முருகேசு பொன்னுப்பிள்ளை தம்பதியரின் மூத்த மகன் நடராசா. அந்தக் காலத்திலேயே எட்டாம் வகுப்புவரை கல்வி பயின்றவர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதிக் கால ஆங்கிலக் கல்வியில் எட்டாம் வகுப்பு என்பது சாதாரண மக்களுக்கு எட்டாத பெரிய படிப்பாகும்.

இந்தப் பெரும் படிப்பு படித்த இளைஞன் நடராசா மலையகத்தின் றப்பர் தோட்டம் ஒன்றில் எழுதுவினைஞராக உத்தியோகம் பெற்றார். அந்த நாட்களில் மலையகத்தின் தேயிலை - றப்பர் தோட்டங்களில் உத்தியோகம் பெறுவதற்கு எட்டாம் வகுப்புப் படித்த சர்டிபிகேட் இருக்க வேண்டும் என்பது தோட்டத்துரைமாரின் சட்டம்.

இன்னொரு ஏழாலைக்காரரான நா. முத்தையா அவர்களும் ஆசிரியத் தொழிலேற்று மலையகத்தின் நாவல் நகர் சென்றவர். 'ஏழாலை' என்னும் நூல் எழுதி வெளியிட்டு தன்னூர்ப் பற்றை நிரூபித்த முத்தையா அவர்கள் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியினை நாவலப்பிட்டியில் கழித்தவர்.

ஆயினும் தோட்டத்தில் எழுதுவினைஞர் தொழிலேற்ற நடராசாவோ திருமண வயதில் ஊர் திரும்பி விட்டார். அம்மாவின் அண்ணராகிய அப்புக்காத்தர் மூத்ததம்பி அவர்களின் மகளும் தனது முறைப் பெண்ணுமாகிய இளையாச்சிப்பிள்ளையை மணம் முடித்தார் நடராசா.

இத்தம்பதியரின் மூத்த மகனாக, 1915 ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 6ஆம் திகதி (06. 09. 1915) ஏழாலையில் பிறந்தவர் தான் இலங்கையர்கோன்.

தங்களது முதற் குழந்தைக்கு 'சிவஞானசுந்தரம்' என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தனர் பெற்றோர்.

இவருக்குப் பின்பிறந்த மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் முறையே சிவஞானவதி (மகள்), சோமசுந்தரம், திருஞான செல்வம் (மகன்கள்) என்று பெயரிட்டுக் கொண்டனர் இலங்கையர்கோனின் பெற்றோர்.

நிற்பவர்கள் : திருஞானசெல்வம் (இளைய சகோதரர்), இலங்கையர்கோன் என்.திருஞானசுந்தரம், சி.வடிவேல் (மைத்துனர்), Dr. பத்மநாதன் (மைத்துன்), பேராசிரியர் கனகசபாபதி (மனைவியின் சகோதரியின் கணவன்)

இருப்பவர் : புவனேஸ்வரி (இலங்கையர்கோனின் மனைவியின் சகோதரி), செல்லம்மா (மனைவி), Dr. நீலவர்ணன் (மூத்தமகன்), வைரமுத்து (மனைவியின் தாய்), மகாதேவி (மனைவியின் சகோதரி), சிவசம்பு (மனைவியின் தந்தை), நடராஜா (தந்தை), மீனாம்பிகை (மனைவியின் சகோதரி), நளினி (திருஞானசெல்வத்தின் மகள்)

நிலத்தில் : சந்திரலேகா (மகள்)

சிவஞானவதி என்னும் தங்கையும், சோமசுந்தரம் என்னும் தம்பியும் சிறு வயதிலேயே இறந்து போனதால் இவர் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவரானார். தம்பி ஏழு வயதிலும் தங்கை 12 வயதிலும் மரணமடைந்த சோக சம்பவங்கள் இவருக்குப் பெரும் மனத்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவை. இவை போன்ற கட்டுப்படுத்திக் கட்டுப்படுத்தி அடக்கி வைக்கப்பட்டுக் கொண்ட மன உணர்வுகளும் கூட இவருடைய இளமைக்கால எழுத்துக்கும் எழுத்து ஆரம்பத்துக்கும் வடிகால்களாக அமைந்திருக்கலாம்

உணர்ச்சிபூர்வமான சித்திரிப்புக்களுக்கு இவருடைய படைப்புக்களில் ஒரு அழுத்தம் மிகுந்திருப்பதற்குக் காரணமாய் அமைவதும் இந்த அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த துயர உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளே.

“மகள் ள் ள் ..” என்று பாச உணர்வு பொங்க அப்பா அழைக்கும் குரல் இன்னும் என் காதுகளில் ரீங்காரமிடுகின்றன என்று அவர் இறந்து நீண்ட ஆண்டுகளுக்குப்பின் குறிக்கின்றார் அவருடைய ஒரே செல்லமகள் சந்திரலேகா.

“பெண் குழந்தை என்றால் ஒன்றென்ன பத்தென்றாலும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்பேன்” என்று அவர் கூறுவதாக அவரது மனைவியும் மகளும் கூறியுள்ளனர். பெண்கள் மீதான இந்தப் பரிவும் பாசமும் மதிப்பும் ஆழமாகப் பதிவு பெற அவருடைய தங்கையின் இளவயது மரணமும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

பெண்கள் மீதான அவருடைய பரிவும் பச்சாத்தாபமும் அவருடைய ‘மரிய மகதலேனா’ என்னும் முதற் படைப்பிலேயே தோற்றம் கொள்கிறது.

ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையான விபசாரம் பற்றியதாகவே அவருடைய முதற்கதை அமைந்தது என்பதை விடவும் பெண்களுக்கெதிரான வீண்பழிகளுக்கும் குற்றச்சாட்டுக்களுக்கும் எதிரான மனவெளிப்பாடாகவே அது அமைந்தது என்பதே சரியானவாதமாக அமையலாம்.

1933இல் இவருடைய முதற் கதையான ‘மரிய மகதலேனா’ கலைமகளில் பிரசுரம் பெற்றது என்றே கொண்டாலும் இவருடைய வயது 18 தான். ஒரு 18 வயது இளைஞனுக்கு விபசாரம் என்னும் சமுதாயப் பிரச்சினையை விடவும் பெண்கள் மீதான பரிவுணர்வே கூடுதலாக இருப்பது இயல்பு. அதிலும் ஏறத்தாழ பூப்படையப் போகும் 12 வயதில் விஷக்காய்ச்சலால் மரணமடைந்த தனது ஒரே தங்கையின் இழப்புத் தந்த ஆழ்மனத்துயரின் பிரதிபலிப்பு அது.

வாழ்க்கையின் நுட்பமான உணர்வுகளில் உள்நுழைந்து நயம் காணும் ஆற்றல் கொண்டவர் இலங்கையர்கோன் என்கின்றார் கலைமகள் ஆசிரியர் அமரர் கி. வா. ஜ. அவர்கள். (வெள்ளிப்பாதசரம் மதிப்புரை)

“என் தந்தையின் அடிமனதில் நிலைத்திருந்த சில ஆசைகள் அவருடைய சில கதைகளில் பிரதிபலித்திருப்பதை நான் அவதானித்திருக்கின்றேன். பெண் குழந்தைகள் என்றால் அவருக்கு ஒரு தனி விருப்பம். அவருடைய ஒரே சகோதரி இளம் வயதிலேயே இறந்து போனதும், அவரது முதற் பெண் குழந்தை பிறந்ததும் இறந்து போனதும், நான் மட்டுமே ஒரேயொரு மகளாய் வாய்த்ததும் அவருக்குப் பெண் குழந்தைகள் மேல் இருந்த ஆசையை வளர்த்திருக்க வேண்டும்.” என்கிறார் சந்திரலேகா இலங்கையர்கோன். தற்போது நியூசிலாந்தில் வசிக்கும் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற திருமதி சந்திரலேகா வாமதேவா அவர்கள் இலங்கையர்கோனின் மகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவஞானசுந்தரம் என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட இலங்கையர்கோன் தனது ஆரம்பக் கல்வியை ‘ஏழாலை’ சைவப் பாடசாலையில் பெற்று பின்னர் மல்லாகம் இந்து ஆங்கில பாடசாலையில் கற்றார். உயர் கல்விக்காக பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். அக்காலக் கல்வி முறைப்படி ஆங்கில மொழி மூலமே தனது கல்வியைப் பெற்ற இலங்கையர்கோன் அவர்கள் ஆங்கில மொழியில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்று அந்த ஆங்கில மொழிப்புலமை மூலம் ஆங்கில இலக்கியங்கள் மீதான நாட்டம் கொண்டவராக மாறினார். சிறுகதை, நாவல் போன்ற புத்திலக்கிய வடிவங்கள் ஆங்கில இலக்கியங்களில் தோன்றி வேகமாக வளர்ச்சி பெற்றுவரும் சூழல் அவருடைய ஆங்கில இலக்கிய அறிவுக்குப் புலனாகியது.

ஆங்கில இலக்கியத்தின் தேக்கங்களைத் தகர்த்து மேற்கிளம்பும் புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் போல் தமிழிலும் புதுப்புது வடிவங்கள் தோன்ற வேண்டும் என்னும் ஆசை இளவயதிலேயே இவருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

1930களில் ஆங்கிலக் கல்வியால் முக்கியத்துவம் பெற்ற ஒரு மத்தியதர சமூகம் பரவலாகவும் வேகத்துடனும் உருவாகியது. ஆங்கிலக் கல்வி அவர்களை - குறிப்பாக இளைஞர்களை நமது நாடு ‘நமது மொழி’ நமது பண்பாடு என்னும் தேசிய உணர்வுகளுடன் செயற்பட ஊக்குவித்தது. ஒரு பரபரப்புடன் மேற்கிளம்பிய இந்தப் படித்த மத்தியதர மக்களின் மனமாற்றங்களுக்கேற்பவே பத்திரிகைகளும்

தோன்றின. (ஈழகேசரி ஜூன் 1930: வீரகேசரி ஆகஸ்ட் 1930: தினகரன் மார்ச் 1932 போன்றவை சில உதாரணங்கள்)

இத்தகைய பண்பாட்டுக் கலை இலக்கிய மலர்ச்சியுணர்வுகள் இங்கு மட்டுமல்லாமல் இந்தியாவிலும் படித்தவர்கள் மத்தியில் பரவலாக மேற்கிளம்பின. இந்த உந்துதல்களுக்குக் காரணமாய் அமைந்தது ஆங்கிலக் கல்வியும் அதனடிப்படையில் கிடைத்த ஆங்கில இலக்கியத்தின் செழுமைகளுமே என்று கூறுகின்றனர் இலக்கிய வரலாற் றாசிரியர்கள்.

இந்தியாவிற்கு கொலனி ஆதிக்கம் எவ்வளவோ தீமைகளைத் தந்திருக்கலாம். ஆனால் அவை அனைத்தையும் ஈடுசெய்யும் வகையில் நன்மையையும் அது தந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி என்பதுதான் அது. சமுதாயத்தின் எல்லா மட்டத்து மக்களுக்கும் அந்தக் கல்வி கிடைக்கவில்லை. மேல் மட்டத்திலிருந்த ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே அது கிடைத்தது. படிப்பறிவு கொண்ட அந்தச் சிலரின் புதிய சிந்தனைகளை எடுத்துச் சொல்ல பத்திரிகைகள் தோன்றின. என்றெழுதுகின்றார் தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றாய்வாளர் எம். வேதச காயகுமார்.

‘ஆனந்த விகடன்’, ‘கலைமகள்’, ‘மணிக்கொடி’, ‘சூறாவளி கிராம ஊழியன்’ பாரததேவி போன்ற பத்திரிகைகளின் ஆரம்பக் காலமும் இதுவே தான்.

இவைகளை நாம் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கிய செல்நெறிகளுடனும் இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

ஆங்கிலக் கல்வி கற்று ஆங்கில இலக்கியத்தில் ரசனைமிகக் கொண்டு உள் நுழைந்து, அவைகளை தமிழுக்குக் கொண்டு வர ஆசைகொண்டு உழைத்தவர்களில் முக்கியமானவராக முன் நிற்பவர் இலங்கையர்கோன்.

எனக்கு இளவயதிலேயே ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஆசை ஏற்பட்டது. அந்த வயதில் எத்தனையோ கனவுகள் கண்டேன். சிறுகதை எழுத வேண்டும் என்பது அதில் ஒன்று என்று கலைச் செல்வியில் குறிப்பிடுகின்றார் இவர். (1958 மார்ச் இதழ்) அந்தக் கனவின் வெளிப்பாட்டுடன் இணைந்த செயற்பாடே இவருடைய முதற் கதையான மரியமகதலேனா.

விபசாரம் செய்து கையும் களவுமாகப் பிடிபட்ட மரியமகத லேனாவை இழுத்துக் கொண்டு இயேசுவை நோக்கி வந்த பிரமுகர் கூட்டம் “இவள் பெரும் பாவி மோசலின் சட்டப்படி இவள் சந்தியில் நிறுத்தப்பட்டு கல் எறிந்து கொல்லப்பட வேண்டும்; நீங்கள் என்ன சொல்கின்றீர்கள்” என்று கேட்டனர். ஏசுவின் மேல் மதிப்பு வைத்து அவர்கள் இதைக் கேட்கவில்லை. அவருடைய நியாயத்தீர்ப்பில் குற்றம் கண்டு பிடிப்பதற்காகவே இப்படிக் கேட்கின்றனர் என்பதை ஏசு அறிவார். ஆகவே அவர்களை நோக்கி அவர் கூறினார். கல்லெறிந்து தான் கொல்ல வேண்டும் ஆனால் உங்களில் யாரொருவன் எந்தப் பாவமான காரியத்தையும் செய்யவில்லை என்று மனதார நினைக்கிறானோ அவன் முதற்கல்லை அவள் மேல் விட்டெறியட்டும் என்று கூற, அவர்கள் ஒவ்வொருவராக அந்த இடத்திலிருந்து கலைந்து சென்றார்கள் என்பது பைபிள் கூற்று.

அடுத்து இலங்கையர்கோன் கூறுகின்றார். “அவர் கூறிய அந்த வசனம் இறகு முளைத்த பாணம் போல் சென்று அவர்களுடைய இருதயங்களைத் தாக்கியது. அவற்றில் நிறைந்திருந்த குப்பைகளை வாரி வெளியே இறைத்தது. அவரவர்களின் பாவச் செயல்கள் அவரவர்கள் கண்கள் முன் விசுவரூபம் எடுத்து நின்றன. வைகறையின் ஒளியின் முன் கலையும் இருள் போல் அவ்விடம் விட்டகன்றார்கள் என்று.

இலங்கையர்கோனின் எழுத்துக்கு ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அது இந்த முதற் படைப்பிலும் பிரதிபலிக்கிறது.

ஏசுநாதர் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தார். முடியிழந்த கோபுரம் போல் தலை குனிந்து தனியே நின்றாள் மரியாள் என்றெழுதுகின்றார் இலங்கையர்கோன்.

இந்தக்கதை கலைமகளில் பிரசுரமானதைக் கொண்டு அவதானிக்குமிடத்து இலங்கையர்கோனுக்கு கதையை விட கதையின் பிரசுரமே முக்கியமாக அமைந்தது எனலாம். ஏனெனில் அக்காலக் கலைமகள் பெரும்பாலும் வங்க, மராட்டிய மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளையும், பெரியார்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை சிறு கதைகளாகவும் வெளியிட்டு வந்தது என்றெழுதுகிறார் அமரர் செம்பியன் செல்வன் அவர்கள்.

‘ஆதரவற்ற ஏழைப்பெண் மேல் குற்றம் சாட்டிய மனிதர்கள் தங்களது மனச்சாட்சிகளே தங்களை குற்றம் சாட்டுவது கண்டு நடுங்கினார்கள்’ என்றெழுதும் இலங்கையர்கோன் கலைமகளில் தனது கதை பிரசுரமாக வேண்டும் என்னும் ஆசைக்காக மட்டுமே எழுதுவதென்றால் மேனகையைத்தான் அனுப்பியிருக்க வேண்டும்.

விஸ்வாமித்திரரின் தவம் கலைக்க தேவலோகத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட நாட்டியப் பெண் பற்றிய புராண இதிகாசக் கதை அது.

சைவப் பழமான கலைமகள் ஆசிரியர் கி.வா.ஐகந்நாதன் அவர்களை ஒரு பைபிள் கதையை விட ஒரு புராண இதிகாசக் கதையே கூடுதலாகக் கவரும் என்பது இலங்கையர்கோனுக்கு தெரிந்திருக்காதா என்ன!

இலங்கையர்கோனின் முதற் கதையான இந்த மரிய மகதலேனா உருவ அமைதியுடனான ஒரு சிறுகதையாக அமையவில்லை என்பது பிரிதோர் விடயம். ஆனாலும் சிறுதைக்கான ஒரு சிவிகையான மணிக்கொடி உதயமான அந்த 1933லேயே மணிக்கொடிக்கு முன்னர் பிறந்து செழித்து நின்ற கலைமகளில் இலங்கையர்கோன் என்று நம்முரைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் புனைபெயருடன் ஒரு சிறு கதையை எழுதி பிரசுரித்துக் கொள்வது என்பது எத்தனை பெரிய சிறப்பு.

தமிழ்ச் சஞ்சிகை உலகில் மூவேந்தர் போல் இருந்தவை கலை மகள், ஆனந்தவிகடன், மணிக்கொடி ஆகியவை.

நவீன தமிழிலக்கியத்தில் புதுமைகள் செய்யப் புறப்பட்டது மணிக்கொடி. பிரபலத்துடனும் செல்வாக்குடனும் செயற்பட்டது ஆனந்த விகடன். இந்த இரண்டு போக்குக்களையும் கிரகித்துக் கொண்டு சிறுகதைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது கலைமகள். 1931இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வித்வான் பட்டம்பெற்ற கி.வ.ஐ.உ.வெ.சாமிநாதய்யரிடம் உதவி ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்று பிறகு கலைமகளின் ஆசிரியரானவர். பழைய இலக்கியப் பாரம்பரியமும் நவீன இலக்கிய ஈடுபாடும் கலைமகளை இலக்கிய உலகில் முக்கியப்படுத்தின. மணிக்கொடி நின்ற பிறகு மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் என்று பெயர்கொண்ட பிச்சமுர்த்தி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா.

மெளனி போன்றவர்கள் கலைமகளைத்தான் நாடினார்கள். ஆனந்த விகடனுக்கெழுத முன்வரவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது.

மணிக்கொடியில் எழுத ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னரே கலைமகளை நாடியவர் இலங்கையர்கோன் அவர்கள்.

வ.ராவுக்குப் பிறகு பி.எஸ். ராமையாவுக்குப் பிறகு ப. ராமசாமி மணிக்கொடியைப் பொறுப்பேற்ற பிந்திய முப்பதுகளில் (1938 - 1939) ஏழு சிறுகதைகளை மணிக்கொடியில் எழுதி ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுபவர் இலங்கையர்கோன்.

பெ.கோ. சுந்தரராஜன் - (சிட்டி) என்னும் மணிக்கொடிக்காரரும் சோ. சிவபாதசுந்தரம் என்னும் ஈழகேசரிக்காரரும் இணைந்தெழுதியுள்ள தமிழில் சிறுகதை - வரலாறும் வளர்ச்சியும் என்னும் ஆய்வு நூல் இலங்கையர்கோன் மணிக்கொடியில் எழுதிய ஏழு சிறுகதைகள் பற்றிய விபரங்களைத் தருகின்றது. 'அருமை மனைவி 15-2-1936 குவேனி. 1-5-1938 நாட்டியக்காரி 15-6-1938 'அந்தச் சாவி 7-4-1939 நத்தையும் றோஜாச் செடியும் 7-7-1939', 'ராணி 7-12-1939 அலமேலு' (வெளிவந்த வருடம் குறிப்பிடப்படவில்லை.

ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்களில் ஒருவரும், இலங்கையர்கோனின் ஊரான ஏழாலைக்காரரும், அவரின் மைத்துனர் முறை உறவினருமான சி. வைத்திலிங்கம் அவர்கள் உன்னதமான லட்சியங்களும் கனவுகளும் எங்கள் வாழ்க்கையில் நிரம்பியிருந்த நாட்கள் அவை. இலக்கியம் படிப்பதிலும், நாடகம் பார்ப்பதிலும், சங்கீதம் இரசிப்பதிலும் எங்கள் இருவருக்கும் எப்போதுமே பெரிய ஆர்வம். எழுத வேண்டும் ஏதாவது சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி என்றும் சிறகடித்துக் கொண்டிருக்கும். சோ. சிவபாதசுந்தரம், சோ. நடராஜா, திரு நீலகண்டன், இலங்கையர்கோன், நான் எல்லோருமே சேர்ந்து, அக்காலத்தில் தமிழ் எழுத்துலகில் பிரபலமாகியிருந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களின் சிருஷ்டிகளை வாசிப்பதிலும் அவை பற்றி ஆராய்வதிலும், விமர்சனம் செய்வதிலும் கவனம் செலுத்தி வந்தோம். மணிக்கொடியின் புதிய பாணி இலங்கையர்கோனை முழுக்க முழுக்க ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது' என்று குறிக்கின்றார்

கல்லூரி மற்றும் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை ஆங்கில மொழி மூலமே பெற்ற இவர், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளாதார இடைநிலைத் தேர்வில் சித்திபெற்று, கொழும்பு சட்டக் கல்லூரியில்

சட்டம் படித்து சட்டத்தரணியானார். பிறகு C.A.S. (SLAS) பரீட்சையில் சித்தியடைந்து DRO என்னும் அரசு உயர் காரியாதிகாரி பதவி பெற்றார். நெடுங்கேணி, மட்டக்களப்பு முதலான இடங்களில் DRO பதவி வகித்த இலங்கையர்கோனின் நிர்வாகத்திறனும் நேர்மையும் பலராலும் பாராட்டப்பட்டன.

இலங்கையர்கோனின் கல்விப் பின்னணியும் காரியாதிகாரியாகக் கடமை செய்த நிர்வாகப் பின்னணியும் அவரது சிறுகதைப் படைப்புக்களின் நவீன பண்புகளையும் களங்களையும் நிர்ணயித்திருக்கின்றன என்கிறார் செங்கை ஆழியான்.

ஆங்கில இலக்கியத்தின் செல்நெறிகளை நன்குணர்ந்தவர் இவர்.

1946 பங்குனியில் வரதரின் மறுமலர்ச்சி முதல் இதழ் வெளிவந்தது. இந்த முதல் இதழிலேயே இலங்கையர்கோன் 'தமிழின் மறுமலர்ச்சி' என்னும் கட்டுரையை எழுதியுள்ளார்.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்ற இக்கட்டுரை வரிசையாகத் தொடர்ந்து வெளிவரும் தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த பல எழுத்தாளர்கள் தொடர்ந்து இந்தப் பகுதியில் எழுதுவார்கள் என்னும் ஆசிரியர் குறிப்புடன் வெளிவந்த இந்தக் கட்டுரையில் இலங்கையர்கோன் இப்படியெல்லாம் குறிப்பிடுகின்றார்.

மறுமலர்ச்சி எழுதப்படும் தமிழுக்கு மாத்திரமே உரியது. பேசப்படும் தமிழுக்கு எவ்வித மலர்ச்சியும் இல்லை. அது என்றும் மலர்ந்தே இருந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியனும், நக்கீரனும், கம்பனும், இளங்கோவும் பேசிய தண்டமிழ் அல்லவா அது. அந்நிய ஆட்சியினால் சில காலங்களில் அயர்ந்து போனது எழுத்துத் தமிழ். தாழ்வுற்றிருந்த எழுத்துத் தமிழ் மறுமலர்ச்சி பெறத் தொடங்கிய காலம் பாரதியின் காலம். பாரதியை மகாகவியாக சிலர் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் மறுமலர்ச்சி சக்கரத்தை உருட்டிவிட்ட முதல்வன் பாரதியே என்பதை எல்லாராலும் ஒப்ப முடிந்தது. நல்ல தமிழை எழுதியவர், பிரசங்க மாரி பெழிந்தவர் யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகநாவலரே. அவரை ஏன் வசன மறுமலர்ச்சியின் உதயதாரகை என்று கொண்டாடக் கூடாது. நான் வாசித்த ஒரு சில ஆங்கில நாவல்களுடன் ஒத்துப் பார்க்கும் போது கமலாம்பாள் சரித்திரமும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரமும் துச்சம். குழந்தையின் மழலை மாதிரி!

இதில் வருத்தப்பட ஒன்றுமில்லை. வருத்தப்படக்கூடிய காரியமும்ல்ல. தமிழ் இப்போதுதான் நவீன இலக்கியத்தின் மேலோங்கல் நோக்கி விழித்தெழுந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தின் ஆரம்ப கால நாவலான றிச்சர்ட்சன் எழுதிய 'பமேலா' இன்று எங்கே...? விமர்சனம் கலை வளர்ச்சிகளுக்கு ஒரு மிண்டி போன்றது. நல்ல முறையில் பயன்படுத்தினால் பத்து வருட வளர்ச்சியை ஐந்து வருடத்திற்கு சுருக்கி விடலாம். தனது சொந்தக் குரோதங்களை தன் விமர்சனத்தில் நுழைய விடக்கூடாது. அழிக்கும் தன்மை இல்லாமல் ஆக்கும் தன்மை கொண்டதாக விமர்சனம் இருக்க வேண்டும். நையாண்டியாக எழுதினால் எந்த எழுத்தாளனுக்கும் மனம் நொந்து போகும் என்றெல்லாம் இக்கட்டுரையில் குறித்துச் செல்கின்றார் இலங்கையர்கோன்.

ஆங்கில இலக்கியங்கள் மட்டுமின்றி தமிழ் இலக்கியங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவராக இலக்கியத்தைத் தனக்குள்ளும், இலக்கியத்துக்குள் தானுமாக வாழ்ந்தவராகத் திகழ்கின்றவர்.

ஆங்கிலம் படித்து, ஆங்கில இலக்கியங்களை லயிக்கும் ஆங்கிலச் சூழலுக்குள் வாசம் செய்யும் மேற்தட்டு வாசியாகவே இருந்தும் தமிழில் எழுதத் தொடங்கிய பின் தமிழைக் கற்றுணர்ந்த தமிழ்ப் பற்றாளராக மாறினார்.

அவருக்குத் தமிழார்வம் ஏற்பட்டபின் தமிழாசிரியர்கள், பண்டிதர்களை தேடிப் போய் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும், புராண இதிகாசங்களையும் கற்றார். தலைமை ஆசிரியராக இருந்த பண்டிதர் த. பொ. கார்த்திகேசனிடம் சிலப்பதிகாரத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். சுப்பிரமணியம், செல்லப்பா ஆகிய ஆசிரியர்களிடம் தமிழ் கற்று பால பண்டிதர் பரீட்சைக்குத் தோன்றியிருந்தார் என்று பதிவு செய்கிறது திருமதி மு. இந்திராணியின் ஆக்கத்தில் உருவான ஏழாலை மலர். இலங்கையர்கோன் பற்றிய பல விபரங்களை அறியக் கூடிய நூல்களைத் தந்துதவிய சித்தி விநாயகர் நூல் நிலையம் பற்றியும் குறிக்கின்றார் திருமதி இந்திராணி. சித்திவிநாயகர் பழக்கப்பட்ட பெயராக இருக்கிறதே என்று யோசிக்கையில் தனது மாணவப் பருவத்தில் திருகோணமலையில் காரியாதிகாரி என்னும் பெரும் பதவி வகித்த இலங்கையர்கோனை சந்தித்து அளவளாவிய அமரர். வ. அ. இராசரத்தினம் மனதுக்குள் வருகின்றார்.

1946ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் சித்திவிநாயகம் என்ற மாணவர் எனக்கு அறிமுகமாகி நண்பரானார். பண்டிதர் மகாலிங்கசிவம் அவர்களின் உறவினர். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். மட்டக்களப்பு சிங்கள வாடியில் வாழ்ந்தார். அவருடைய சகோதரர் சிவசுப்பிரமணியம் ஒரு தமிழாசிரியர். வீட்டில் ஒரு நூலகமே வைத்திருந்தார். 1947 ஆகஸ்ட் கலைமகளில் 'அனுலா' என்னும் சிங்கள ராணியின் கதை வந்திருந்தது. எழுதியவர் இலங்கையர்கோன் என்றிருந்தது. இலங்கையர்கோன் என்றால் ஈழத்தவர் என்பது தெரிகிறது. யார் அவர், எந்த ஊர் என்று தடுமாறிய என்னை சித்தி விநாயகமே தெளிவுபடுத்தினார். உங்கள் ஊரில்தான் DRO வாக இருக்கின்றார். இலங்கையர்கோன் என்பது புனைபெயர். இயற்பெயர் சிவஞானசுந்தரம். ஏழாலைக்காரர் என்று அறிமுகம் செய்தார் சித்திவிநாயகம் என்று தனது இலக்கிய நினைவுகள் நூலில் குறிக்கின்றார் வ.அ.

இலங்கையர்கோனுடனான தனது முதற் சந்திப்பை விரிவாகத் தந்திருக்கும் வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் 'என்னுடைய கதை எழுதும் ஆர்வத்தை அறிந்து கொண்டதும், ஆனந்த விகடனையும் கல்கியையும் படித்துவிட்டுக் கதை எழுதத்தான் பலர் முயற்சிக்கின்றார்கள். சங்க நூல்களையும் நமது பழைய இலக்கியங்களையும் எழுத்தாளராக வர விரும்புகிறவர்கள் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். ஐங்குறுநூறை அவசியம் படிக்க வேண்டும். அதிலுள்ள 500 பாடல்களும் 500 சிறுகதைகள்' என்று அவர் தன்னிடம் கூறியதாகவும் கூறுகின்றார்.

இது இலங்கையர்கோன் அவர்களின் பழந்தமிழிலக்கிய ஆற்றலைப் பறை சாற்றுகின்றது.

'முறையாகத் தமிழ்கற்க விரும்பிக் கற்ற இலங்கையர்கோன் சமஸ்கிருதம்' இலத்தீன் மொழிகளையும் கற்றுணர்ந்தார் என்கின்றார் அமரர் செம்பியன் செல்வன் தனது ஈழத் தமிழ் சிறுகதை மணிகள் என்னும் நூலில்.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்னும் தனது கட்டுரையில் பாரதியைப் போற்றும் இலங்கையர்கோன் நாவலரையும் போற்றுகின்றார்.

பாரதியை மகாகவி என்று ஏற்றுக் கொள்ளாத சிலர் இருக்கலாம் என்றும் குறிக்கின்றார்.

மணிக்கொடியின் கு.ப.ரா, வ.ரா. போன்றவர்கள் பாரதியை மகாகவி என்றனர். கல்கிக் குழுவினர் பாரதி மகாகவி இல்லை என்று வாதிட்டனர். இந்த மகாகவி சர்ச்சை பற்றித்தான் இலங்கையர்கோன் நினைவு கூர்கின்றார். அவர் எப்போதுமே கு.ப. ராஜகோபாலனின் கட்சிதான். கலைமகளில் எழுத ஆரம்பித்த பிறகு நவீன இலக்கியப் பரிசோதனைக்களங்களாகத் திகழ்ந்த சூறாவளி: கிராம ஊழியன் 'கலாமோகினி' 'பாரததேவி' தேனீ போன்ற பத்திரிகைகளுடன் தொடர்பு கொண்டவராகவே இருந்திருக்கின்றார். இப்பத்திரிகைகளின் அக்காலத்து முக்கிய எழுத்தாளர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் புதுமைப் பித்தன் பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா. மௌனி, பி.எஸ். ராமையா போன்றோர். இவர்கள் அனைவரிலும்கூட, ஈழத்து எழுத்தாளர்களான 'இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம்', சம்பந்தன் போன்றவர்களைப் பெரிதும் சார்ந்தவராக கு.ப.ரா. வே திகழ்ந்திருக்கின்றார். அவருடைய சிறு கதைகளின் பொருளமைதி உருவ அமைதி போன்றவை இவர்களை பெரிதும் ஈர்த்திருந்தன. பெண்களின்பால் கு.ப.ராவுக்கிருந்த பரிவும் பாசமும் இலங்கையர்கோனைக் கவர்ந்திருந்ததில் வியப்பேதுமில்லை.

கிராம ஊழியன் தீபாவளி மலரில் (1944) கு.ப.ரா. பற்றிய தனது கட்டுரையில் இப்படி எழுதுகின்றார் இலங்கையர்கோன். 'கதைகளின் கோப்பிலே, சொல்லும் முறையிலே மேற்கும் கிழக்கும் மிக அழகாகக் கலந்திருக்கிறது. ஆனால் அவைகளை அங்கம் அங்கமாகப் பிரித்து இதுமேலைத்தேய இலக்கிய மரபு இது கீழைத்தேய இலக்கிய மரபு என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்கு நுட்பமான கலவை அது.' தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்ட இலங்கைத் தமிழரிடையே, கு. ப. ராவுக்கிருந்த மதிப்பும் ஆதரவும் வேறு எந்த எழுத்தாளருக்கும் இருந்ததில்லை.

மனித வாழ்க்கையினடியாக எழும் ஆண் - பெண் உறவும் பிரச்சினைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் நம் நாட்டு மக்கள் வாழ்வி லிருந்தே புதிய தொனியில் புத்தம் புதுப் படைப்புகளாக அமைந்தவை

கு.ப.ராவின் கதைகள். அவருடைய கதையின் உரையாடல்கள் மென்மையானவை ஆனால் கம்பீரம் கொண்டவை.

கு.ப.ராவின் எழுத்து நடை நிறைவேறாத பெண் உணர்வுகளை வெளிக்கொண்டு வரும் குறிப்பாற்றல் கொண்ட உரைநடையும் இலங்கையர்கோனைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது.

மேலைநாட்டு இலக்கிய மரபை கீழை நாட்டு பண்பாட்டிற்கியைந்த முறையில் உள்ளடக்க உருவ அமைதியுடன் எழுதிக்காட்ட கு.ப.ராவின் வடமொழியிலக்கியப் பயிற்சியும் உதவியிருக்கிறது. இலங்கையர்கோனின் கிராம ஊழியன் கட்டுரையும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. சக்தி, சூறாவளி, கலாமோகினி, பாரததேவி, கிராம ஊழியன், போன்ற இதழ்களில் எழுதிய படைப்பாளர்களின் சோதனை முயற்சிகளால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தவர் இலங்கையர்கோன். கதை எழுத வேண்டும் என்று இளம் வயதிலேயே அவர் கண்ட கனவுப் பயணம் சரியான பாதை நோக்கித் திரும்பியதும் நடந்ததும் இந்தக் காலகட்டத்தில் தான்!

1930ல் கொழும்பில், திருவாளர்கள் வ.கந்தையா ஆ.குருசாமி, சோ.சிவபாதசந்தரம், குல சபாநாதன், திருநீலகண்டன், சோ.நடராஜன், சி.வைத்திலிங்கம் ஆகியோருடன் இணைந்து கொழும்பு இலக்கிய வட்டம் அமைத்து இயங்கி, இலக்கியம் பயின்று 1933ல் கலைமகளில் மரிய மதலேனாவை எழுதியிருந்தாலும், கிட்டத்தட்ட நாற்பது களுக்குப் பிறகே தனக்கும், ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கும் பெருமை சேர்க்கும் படைப்புக்களை இலங்கையர்கோன் அளித்திருப்பதை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இலங்கையர்கோன் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலே தமிழ் இலக்கிய உலகிலே ஆட்சி செலுத்திய பண்டித மரபிற்கு எதிராகவும் குரல் கொடுத்தார். கண்மூடித்தனமான ஒழுக்க மரபை எதிர்த்தார். புதுமைப்பித்தனும், கு.ப.ராவும், ந.பிச்சமூர்த்தியும், பி.எஸ்.ராமையாவும், க.நா.சுவம் அந்தக் காலப்பகுதியில் அவ்வாறே செயற்பட்டனர். ஆனால் இந்த சமகாலத்து எழுத்தாளர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திசையில் சென்றனர். கு.ப.ரா வும் இலங்கையர்கோனும் ஒரே திசையில் சென்றனர். காவிய ரசனையும் இசைப்பற்றும் இருவருக்கும் பொது. ஆண் - பெண் உறவு என்ற பொருளைக்

கையாண்டதிலும் இருவருக்கும் பொதுமையே காணப்படுகிறது. என்றெழுதுகின்றார் பேராசிரியர் கைலாசபதி.

ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மூலவர்களாக வரலாறு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் மூவரிலும் இலங்கையர்கோனே முதலில் சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்தவராகின்றார்.

இலங்கையர்கோனின் மரிய மதலேனா - 1933 - கலைமகள். சம்பந்தனின் முதற்கதை 'தாராபாய்' 1938ல் கலைமகளிலும் சி.வைத்தியலிங்கத்தின் 'ஏன் சிரித்தார்' 1939ல் கலைமகளிலும் வெளிவந்ததாக ஈழத்தமிழ் சிறுகதை வரலாறுகள் பதிவு செய்கின்றன.

கோ.நடேசய்யரின் ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் 1931ல் இம்மூவரினதும் கதைகளின் காலத்துக்கு முன்பே வெளிவந்திருந்தாலும், இது ஒன்று மாத்திரமே அவர் எழுதிய சிறுகதை என்பதாலும், அடித்தட்டு மக்களிடையே அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்னும் நடேசய்யரின் சமுதாய சீர்திருத்தச் செயற்பாட்டிற்கு சிறுகதைகளை ஒரு கருவியாக அவர் கொள்ளவில்லை என்பதாலும் இலக்கியச் சிறுகதை - வரலாற்றாசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்களின் கவனங்கள் அவர்மேல் விழவில்லை. இருப்பினும் ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் தனது நூலில் அமரர் திரு செங்கை ஆழியான் அவர்கள் சிறுகதை முன்னோடிகள் மூவருக்கு அடுத்தவராக கோ.நடேசய்யர் பற்றியும் பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடக்கூடியது. (பக்கம் - 52)

ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்களாகக் கொள்ளப்பட்ட மூவரிலும் முதன் முதல் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட்ட பெருமைக் குரியவரும் இலங்கையர்கோன் அவர்களே.

இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம் 1962இல் வெளிவந்திருக்கிறது.

சி.வைத்தியலிங்கத்தின் கங்கா கீதம் 1990லும் சம்பந்தனின் சம்பந்தன் சிறுகதைகள் 1998லுமே வெளிவந்துள்ளன.

1961 நவம்பர் 15 ஆம் திகதி மட்டக்களப்பில் அவர் காரியாதி காரியாக (DRO) பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது திடீரென மரணமடைந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது 46 மட்டுமே.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர்கள் என வரலாறுகள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள சுப்பிரமணிய பாரதி 39 வயதிலும் வ.வே.சு.ஐயர் 44 வயதிலும் அ.மாதவய்யா 54 வயதிலும் அமரத்துவம் கொண்டுள்ளனர்.

ஈழத்தமிழ் சிறுகதை மூலவர்களைப் பொறுத்தவரை பாரதியைப் போலவே மிக இளவயதில் அமரர் ஆனவர் இலங்கையர்கோன். சி.வையும: சம்பந்தனும் முறையே 80, 82 வயது வரை வாழ்ந்து மறைந்தவர்களே.

ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குப் போலவே வானவர் உலகிற்கும் இலங்கையர்கோன் பிரியமானவராக இருந்தார் போலிருக்கிறது. அதனால் தான் 46 வயதிலேயே வானுலகிற்கு அழைத்துக் கொண்டார்கள் போலிருக்கிறது. 1961 நவம்பரில் அவர் மறைந்தார்.

அந்த அருங்கலை விநோதர் மின்னாமல் முழங்காமல் அதிரவைத்து மறைந்தார். எழுத்தாளர்களையும், ரசிகர்களையும் திடுக்கிடச் செய்த செய்தி அவரது மரணச் செய்தி. இலங்கையர்கோனின் கலை இலக்கியப் பணிகளை நினைவு கூரும் முகமாக அவர் மறைந்து ஓராண்டாகும். இன்று 1962 நவம்பர் 15 ஆம் திகதி அவருடைய கதைகளுள் பதினைந்தினை வெளியிடுகின்றோம் என்னும் பதிப்புரைக் குறிப்புடன் வெள்ளிப் பாதசரம் நூலின் முதற் பதிப்பை வெளியிட்டு வைத்துள்ளார் திருமதி செல்லம்மா சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள்.

பல்துறைக் கலைஞரான இலங்கையர்கோனுக்கான ஒரு இலக்கிய அடையாளமாகத் திகழும் பெருமை இந்த நூலுக்குண்டு. அந்த அடையாள முத்திரையை பதிவிலிட்டுக் காட்டியவர் இலங்கையர்கோனின் அன்பு மனைவி செல்லம்மா அவர்கள்.

மணிக்கொடி, கலைமகள், கிராம ஊழியன், பாரததேவி, சரஸ்வதி, ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றில் அவர் எழுதிய கதைகள் யாருக்குப் படிக்கக் கிடைக்கும்! எப்படிக்க கிடைக்கும்! இந்தத் தொகுதியை அவர் வெளியிட்டிராவிட்டால், இலங்கையர்கோனின் கதைகளை ஆராய்ப்புகும் இன்றைய விமர்சகர்களுக்கு அவரது கதைகளைத் தேடிப் பெறும் சிரமம் இல்லை. ஈழத்துச் சிறுகதைகயின் மூலவர்களில் இலங்கையர்கோனின் கதைகள் மட்டுமே ஒரு தொகுப்பாக வெள்ளிப்பாதசரம் என்னும் பெயரில் வெளி

வந்துள்ளது. என்றெழுதுகின்றார் அமரர் செம்பியன் செல்வன். (ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள் 1973)

கால ஓட்டத்தின் வளர்ச்சித் தடத்திலே மிடுக்குடன் நடந்து இறக்கும் வரை எழுதிக் கொண்டே இருந்த பெருமைக்குரியவர் இலங்கையர்கோர். அன்னாரின் சிறுகதைகள் அடங்கிய வெள்ளிப் பாதசரம் என்னும் தொகுதியை அவரது மனைவி வெளியிட்டுள்ளார் என்கின்றார் அமரர் கனகசெந்திநாதன். (ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி)

பேராசிரியர் அமரர் கைலாசபதி வெள்ளிப்பாதசரம் நூலுக்கு கலைச்செல்வியில் விமர்சனம் எழுதி இருக்கின்றார்.

சி.வன்னியகுலம் வெள்ளிப்பாதசரம் என்னும் தனிக்கதையின் சிறப்பியல்புகள் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றார். (புனைகதை இலக்கிய விமர்சனம்)

இத்தனை முன்னெடுப்புக்களுக்கும் மூலமாய் அமைவது திருமதி செல்லம்மா இலங்கையர்கோனின் 1962 ஆம் ஆண்டின் வெள்ளிப்பாதசரம் வெளியீடு.

“பாரதிக்கு ஒரு செல்லம்மா வாய்த்தது போல் இலங்கையர் கோனுக்கும் துணையாக இந்தச் செல்லம்மா கிடைக்கப் பெற்றார். நல்ல குடும்பத் தலைவியாகவும் குடும்பத்தின் விளக்காகவும் திகழ்ந்த செல்லம்மா, கணவர் எழுத்துத் துறையில் பெற்ற வெற்றிகளுக்குப் பின்னால் நின்று உழைப்பவராக விளங்கினார். இலங்கையர் கோன் எழுதும் ஆக்கங்களை அழகாகப் பிரதி செய்தல், பிரசுரமான ஆக்கங்களைச் சேகரித்துப் பாதுகாத்தல், முதலான பணிகளைக் கணவருக்காகச் செய்தவர்”

என்று இந்திராணி குறிப்பது வெறும் புகழ்ச்சி அல்ல. (ஏழாலை நவமணிகள்)

1962ல் இலங்கையர்கோனின் மனைவி செல்லம்மா வெளியிட்ட வெள்ளிப்பாதசரத்தின் இரண்டாம் பதிப்பு 1978இல் அவருடைய பிள்ளைகளால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது குமரன் புத்தக இல்லம் ஏறத்தாழ அரைநூற்றாண்டு காலத்துக்குப் பிறகு இந்த

இலங்கையர்கோனின் மனைவி

மூன்றாம் பதிப்பை 2018 இல் வெளியிட்டுள்ளது. ஈழத்து இலக்கிய உலகம் இவர்களுக்கு நன்றிக்கடன்பட்டிருக்கின்றது.

பேராசிரியர் கைலாசபதியும் 49 வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்திருக்கின்றார் (1933 -1982). இறப்பதற்கு நான்கு மாதங்களுக்கு முன் அவரே தயாரித்து வெளியிட வைத்திருந்த நூல் 'ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்'. 82 ஆகஸ்டில் இந்த நூலை தயாரித்திருந்த பேராசிரியர் டிசம்பர் 82 இல் அமரர் ஆனார். நான்கு வருடங்களின் பின் திருமதி. கைலாசபதியவர்கள் இந்த நூலை வெளியிட்டு தன் கணவருக்குப் பெருமை சேர்த்தார்.(1986)

இந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்திய அவருடைய துணைவியார் திருமதி சர்வமங்களம் கைலாசபதி, குழந்தைகள் செல்வி சுமங்களா, செல்வி பவித்திரா ஆகியோருக்கு எப்படி என் நன்றிகளைத் தெரிவிப்பது என்று புரியவில்லை என்கின்றார் பதிப்பாளர்.

இலங்கையர்கோன் அவர்களும் தான் உயிருடன் இருக்கும் போதே வெளியிட எண்ணிமுடியாமல் போய்விட்ட வெள்ளிப்

பாதசரம் தொகுதியை, அவரது மனைவி செல்லம்மாளும் பிள்ளைகளும், அவர் மறைந்த ஓர் ஆண்டின் பின், 1962 நவம்பரில் வெளியிட்டு இலங்கையர்கோனின் இலக்கியப் பணிகளுக்குப் பெருமையும் சிறப்பும் செய்துள்ளனர்.

‘ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்’ என்னும் பேராசிரியர் கைலாசபதியவர்களின் நூலில் ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள் பற்றியோ இலங்கையர்கோன் பற்றியோ எதுவும் இல்லை என நாம் குறைபடத் தேவையில்லை. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய முன்னோடிகள் பற்றியே இந்த நூல் பேசுகிறது.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமே இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் தான். (வ.வே.சு ஐயர் : 1910 .. மங்கையர்க்கரசியின் காதல்)

ஈழத்தில் 1930 இல் இலங்கையர்கோன்... மரியமதலேனா.

இவர்களுக்கு முன்பதாகவே தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் கதைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கதைத் தொகுதிகளும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. என்றாலும் அவைகள் குட்டிக் கதைகளாகவும், கட்டுக்கதைகளாகவுமே இருந்துள்ளன. ஈழத்தின் முதற் சஞ்சிகையான உதய தாரகையில் ஆனோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்ற 1857இன் பின் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். 1869 இல் அவைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாகவும் வெளியிட்டுள்ளார். அந்த நூலுக்கான தலைப்பு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அமைந்துள்ளது. நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் - A collection of moral tales. Tale என்பதற்கு கட்டுக் கதை என்பதே பொருள்.

1930லிருந்து ஈழத்தில் உருவப் பிரக்ஞையுடன் சிறுகதைகள் தோன்றின என்னும் இலக்கிய வரலாறு இலங்கையர்கோனுடனேயே ஆரம்பமாகிறது.

1930 இல் நவீன உருவப் பிரக்ஞை கொண்ட ‘மரியமதலேனா’ என்ற சிறுகதையை கலைமகளில் இலங்கையர்கோனும், 1931 இல் மலையகப் பத்திரிகையாளரான கோ.நடேசய்யர் ‘திரு இராம சாமி சேர்வையின் சரிதம்’ என்ற சிறுகதையையும் தந்துள்ளனர் என்று எழுதுகின்றார் செங்கை ஆழியான். (ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு 2001 பக் : 30)

கலைமகளில் எழுத ஆரம்பித்த இலங்கையர்கோன், இலக்கியப் பரிசோதனைக் களங்களாக அமைந்த சூறாவளி, கிராம ஊழியன், கலாமோகினி, பாரததேவி முதலிய பத்திரிகைகளில் பின்னர் எழுத ஆரம்பித்தார். இவ்விதழ்களின் பரிசோதனை முயற்சிகள் இவரை மிகவும் பாதித்தன. சிறுகதையின் உருவ அமைதிகள் இலங்கையர்கோனுக்குச் சிறப்பாகப் புலப்பட்ட காலமும் இதுவே என்று குறிக்கின்றார் 'செம்பியன் செல்வன்' (ஈழத்தமிழ் சிறுகதை மணிகள் பக்: 26 ... 1973)

காலத்துக்குக் காலம் வளர்ச்சிப்பாதையிலே மிடுக்குடன் நடந்து இறக்கும் வரை எழுதிக்கொண்டேயிருந்த பெருமை இலங்கையர்கோனைச் சாரும். பிற்காலங்களில் தேசிய இலக்கியம், மண்வளம் என்று எழுதப்பட்ட கோஷங்களுக்குப் பொருத்தமான சிறுகதையாக திகழும் வெள்ளிப்பாதசரத்தை 1942ஆம் ஆண்டிலேயே எழுதிய இலக்கிய முன்னோடி இலங்கையர்கோன் என்கிறார் கனக செந்திநாதன். (ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி 1964 பக்:32.)

1962இல் கலைச்செல்வியில் இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம் நூலுக்கு விமர்சனம் எழுதிய பேராசிரியர் கைலாசபதி "ஈழத்திலே முப்பது ஆண்டுகளாக வளர்ந்துள்ள மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் வரலாற்றுக் கண்ணாடியாக ஒளிர்கின்றது இத்தொகுதி. இதில் அடங்கியுள்ள கதைகள் நமது சொத்து. பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சில கதைகள் என்ற நிலைமை போய் எமது இக்கால இலக்கியத்தின் பகுதியாகிவிட்டன இக்கதைகள். யாவற்றுக்கும் மேலாக இத்தொகுதியானது நமது காலத்தில் எழுத்தாளனுக்கும் சமுதாயத்துக்கு முள்ள அமைதியையும் முரண்பாட்டினையும் துலக்கும் இலக்கிய சாசனமாகவும் அமைந்து விளங்குகின்றது" என்று குறிக்கின்றார்.

மட்டக்களப்பில் காரியாதிகாரியாகப் பணியாற்றிய நாட்களில் தான் அவருடைய மரணம் திடீரென சம்பவித்திருக்கின்றது.

கிழக்கிலங்கையின் முதுபெரும் எழுத்தாளரான வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்கள் இலங்கையர்கோனை மட்டக்களப்பில் சந்தித்த விதம் பற்றிக் கூறுகையில், "முதுரை விட்டு வெளியே எங்குமே சென்றிராத நான் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிக்குச் சென்றேன். 1947 ஆகஸ்ட் மாதம் கலைமகளை வாசித்துக் கொண்டி

ருந்தேன். ஏழு கணவன்மார்களைக் கொன்றவனும் இலங்கையின் முதல் அரசியுமான அனுலாவின் கதை பிரசுரமாகியிருந்தது. நான் அப்போது ஆசிரியப் பயிற்சி மாணவன் மட்டுமே. எழுத வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் இருந்தது. அனுலா கதையின் நடை; சொல்லப் பட்டிருந்த விதம் தேய்த்துமினுக்கிய வெள்ளித்தட்டு போல் பூரணச்சந்திரன் வானத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது போல் என்னை ஆட்கொண்டன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எழுதியவரின் பெயர் இலங்கையர்கோன் என்றிருந்தது என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. இலங்கை எழுத்தாளர் தானே என்று தேடித்தவித்துக் கொண்டிருந்தேன். நண்பர் சித்தி அமரசிங்கம் தான் என் உதவிக்கு வந்தார். இலங்கையர்கோன் உங்கள் ஊரில்தான் DRO வாக இருக்கின்றார். ஏழாலைக்காரர். இயற்பெயர் சிவஞானசுந்தரம் என்று கூறினார். எனக்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. என் வீட்டிலிருந்து பார்த்தால் DRO காரியாலயமும் இல்லமும் அமைந்திருக்கும் அந்தப் பெரிய வீடு தெரியும். மார்கழி விடுமுறையில் வீடு திரும்பியதும் அவரைச் சென்று காணவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். மீண்டும் மீண்டும் அவருடைய கதையை வாசித்து அதைப் போலவே 'பந்துகாபயன்' என்னும் இலங்கை அரசனை வைத்து சிறு கதையையும் எழுதி எடுத்துக் கொண்டேன். விடுமுறைக்கு வீடு வந்த அன்றிரவே அந்தப் பெரிய வீட்டின் முன் மண்டபத்தில் நின்றேன். பிரகாசமாக எரியும் அலடன் விளக்கின் முன் ஒருவர் அமர்ந்து எதையோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் இலங்கையர்கோனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நினைவுடன் எனது வருகையை அறிவிக்க மெதுவாகச் செருமினேன்.

யார் என்றபடி திரும்பியவர் புதியவனான என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். உருண்டையான முகம் சதைப்பிடிப்பான கன்னங்கள் பரந்த ஏறு நெற்றி. கண்ணாடிகளுக்குள் மினுங்கும் ஒளிமிக்க கண்கள். கட்டுமஸ்தான உடலில் ஆம்ஸ்கட்பெனியன், கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி.... புனைபெயருக்கேற்றபடியே ராஜரீகமாக இருந்தார். வயதும் முப்பதை மதிக்கலாம்.... என்னைப் பற்றிக் கூறி, எழுதும் ஆவல் பற்றிக் கூறி எனது கதையை நீட்டினேன். தயவுசெய்து படித்துப் பாருங்கள். திருத்தங்களைச் சொல்லுங்கள் என்றேன்.

‘இரும்’ என்று ஒரு கதிரையைக் காட்டினார். அடக்க ஒடுக்கமாக அமர்ந்து கொண்டேன். கதையை படித்து முடித்தவர் என் கதையைப் போலவே எழுதி இருக்கின்றீர் என்றார். தங்களின் அநுலாவைப் படித்து அந்தப் பாதிப்பில் எழுதினேன் என்றேன்.

என்னைப் பற்றி விசாரித்தார். என்ன எழுதியிருக்கின்றீர் என்று கேட்டார்.

இப்போது தான் சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்திருக்கின்றேன். இரண்டொரு கவிதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன என்று கூறினேன்.

நிறையப் படிக்க வேண்டும். குறிப்பாக சங்க இலக்கியங்களைப் படிக்க வேண்டும். ஐங்குறு நூறை அவசியம் படிக்க வேண்டும். ஆனந்த விகடனையும் கல்கியையும் படித்து விட்டுத்தான் பலர்கதை எழுத முயற்சிக்கின்றனர் என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறினார்.

எழுந்து உள்ளே சென்றவர் இரண்டு ‘ஈழகேசரி’, ஒரு ‘தேனீ’ ஆகிய பத்திரிகைகளுடனும் இடது கையில் ஒரு கிளாசுடனும் திரும்பி வந்தார்.

இடதுகையில் இதழ்களுடனும், வலது கையில் கிளாசுடனும் அந்த ராஜரீக மனிதரைப் பார்த்தபோது எனக்கு “கையில் கம்பன் கவியுண்டு. கலசம் சிறை மதுவுண்டு” என்னும் கவிதைவரிகள் தான் நினைவிலோடியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் வ.அ.

வ.அ.இராசரத்தினம் ஈழத்துச் சிறுகதையுலகில் மிகவும் பேசப்பட்டவராக மாறிய காலம் அவர் ஈழகேசரியில் தனது தோணி என்ற சிறுகதையை எழுதிய 1953க்குப் பிற்பட்ட காலமே. இப்போதும் கூட வ.அ.என்றதும் மனதில் எழும் முதல் நினைவு தோணி என்ற சிறுகதை பற்றியதாகவே இருக்கும். அந்தத் தோணி சிறு கதையை இவர் எழுதுவதற்குக் காரணமாயிருந்தவரே இலங்கையர் கோன்தான் என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. காரணமாயிருந்தது மாத்திரமல்லாது தூண்டுதலாக இருந்தவரும் இலங்கையர்கோன் அவர்களே.

மூதூர் மீனவர்களை வைத்து இலங்கையர்கோன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஒரு கதை, மீனவன் ஒருவன் தன் தொழிலில் வருவாய் இல்லாமல் போனதால் அலுப்படைந்து தன்னிடம் இருந்தவைகளை விற்று விவசாயம் செய்யத் தொடங்குகிறான். விளைந்து அறுவடை

நெருங்கும் போது மாவலியில் வெள்ளம் வந்து வெள்ளாமை அழிந்து போகிறது என்பது கதை.

மீனவனை மீனவனாகவே இருக்கவிட வேண்டும். அவனை விவசாயியாக மாற்றும் கற்பனை தேவையற்றது என்று வ.அ. இலங்கையர்கோனிடம் கூறியுள்ளார். 'உம்மூர்' கதைதானே நீரே அவனை விவசாயியாக்காமல் எழுதும்' என்று இலங்கையர்கோன் கூறினார். அது மூன்றாண்டு காலம் என் மனதில் கிடந்து ஊறி ஊறி 1954இல் ஈழகேசரியில் தோணியை எழுதினேன். கதை வெளிவந்த நான்காவது நாள் இலங்கையர்கோன் வவுனியாவில் இருந்து ஒரு கடிதம் அனுப்பினார். முதல் வரியே ராசா நீர் வென்று வீட்டீர் என்றிருந்தது. எனக்குப் புல்லரிக்கிறது. தோணியை வெகுவாகப் பாராட்டியிருந்தார். என் குருநாதராக நான் வரித்துக் கொண்ட அந்தப் பண்பாளர் தனது இளவயதியல் இவ்வுலகைவிட்டு மறைந்தார். ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு அது ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பு என்று பதிந்துள்ளார் அமரர் வ.அ.இராசரத்தினம்.

மட்டக்களப்பு கச்சேரியில் வடகிழக்கு வலயத்துக்கான உதவிப் பணிப்பாளர் நாயகமாக உயர்பதவி வகித்து ஓய்வு பெற்ற (1998) எஸ்.முத்துக்குமாரன் அவர்கள் 60களில் கல்முனையில் இலங்கையர் கோனுடன் அரச சேவையாற்றிய நாட்களில் அவருடைய வழிகாட்டலில் வானொலி நாடகங்கள் எழுதி நாடகாசிரியராகப் புகழ் பெற்றவர். அவருடைய இரண்டு நாடக நூல்களை மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் வெளியிட்டிருக்கிறது. அந்த இரண்டு நூல்களுடனுமே இலங்கையர்கோன் தொடர்பு கொண்டுள்ளார்.

இலங்கையர்கோன் அவர்களின் கதையொன்றை அவருடைய துணையுடன் வானொலிக் கேற்ற நாடகமாக்கி வீர வில்லாளி என்ற பெயரில் வானொலிக் கனுப்பினேன். அது 23.3.61இல் ஒலிபரப்பப் பட்டது என்று குறிப்பிடுகின்றார் நூலாசிரியர் முத்துக்குமாரன். 2008 இல் வெளிவந்த முதல் நூல் வீரவில்லாளி. 2012 இல் வெளிவந்த முத்துக்குமாரன் நாடகங்கள் என்னும் இரண்டாவது நூலை இலங்கையர்கோனுக்கே சமர்ப்பணம் செய்திருக்கின்றார் இவர்.

நாடக இலக்கியத்துறைக்கு என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்த எனது இலக்கிய ஆசான் அமரர் இலங்கையர்கோன் ஐயா அவர்களுக்கு பாதகாணிக்கையாக என்கிறது சமர்ப்பணவரிகள்.

நாடக இலக்கியத்துறைக்கு
என்னை அறிமுகப்படுத்திய
இலக்கிய ஆசான்

அமரர் இலங்கையர்கோன் ஐயா
(திரு. என். சிவஞானசுந்தரம்)
அவர்களுக்கு பாதகாணிக்கையாக
இதனைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

முப்பதுகளில் சிறுகதைகளுடன் ஆரம்பித்த இலங்கையர்கோனின் படைப்புப் பயணம், புராணம் இதிகாசம், வரலாறு, சமூகம் என பல்வகை சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் மூலம் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்துறைக்கான வரலாற்றை ஏற்படுத்தியது இவரது இலக்கியப் பயணம்.

75 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், இந்த மண்ணிற்கேயுரித்தான உன்னதப் படைப்புக்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது வெள்ளிப்பாதசரம் (1944 ஈழகேசரி). இன்று கதை எழுத வருபவர்கூட தனது படைப்புக்கு 'புதிய வெள்ளிப்பாதசரம்' என்று பெயரிட்டுக் கொள்ளும் அளவிற்கு மனித மனங்களில் தடம் பதித்த கதை அது.

ஞானத்தின் நவம்பர் 2001 இதழில் திருமலை வீ.என்.சந்திரகாந்தி புதிய வெள்ளிப்பாதசரம் என்னும் கதையைப் படைத்துள்ளார்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் இலங்கையர்கோனின் இடம் முன்னோடியானது மட்டுமல்ல முக்கியத்துவம் மிகுந்ததுமாகும்.

ஐம்பதுகளுக்குப் பிறகு இலங்கையர்கோனின் கவனம் நாடகம் எழுதுவதில் திரும்பியது. இலங்கை வானொலி தமிழர் மத்தியில் கொடிகட்டிப் பறந்த காலம் அது. இசையும் நாடகமுமாக தமிழர் தம் வீடுதேடி தமிழ் விருந்தளித்த பெருமை இலங்கை வானொலிக்குண்டு. ஈழத்து அரங்கியல் துறையின் இன்னொரு கூராக வானொலி

நாடகங்களைக் கொண்டுவந்து இணைத்த பெருமை சானாவினுடையது.

சானா என்றறியப்பட்ட சண்முகநாதன் பரமேஸ்வராவில் ஆங்கிலம் படித்தவர். சென்னை கலைக்கல்லூரியில் ஓவியம் படித்து சித்திராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். கலையரசு சொர்ணலிங்கத்தின் நாடகங்களில் நடித்தவர். நாடகங்கள் தயாரித்து மேடையேற்றியவர். ஈழகேசரியில் ஓவியராகப் பணியாற்றியவர்.

இலங்கை வானொலியில் நாடகத்துறைப் பொறுப்பாளராக 1951 இல் பதவி ஏற்றவர்.

ஈழகேசரி எழுத்தாளரான இலங்கையர்கோனுடனான நட்பும் பழக்கமும், இலங்கை வானொலிக்கான நாடகத் தேவையும் சானாவை இலங்கையர்கோனை நாட வைத்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு மணி நேர நாடகம், அரைமணி நேர நாடகம், பதினைந்து நிமிட நாடகம், தொடர் நாடகம் என்றும் ஏகப்பட்ட நாடகப் பிரதிகள் சானாவுக்குத் தேவைப்பட்டிருந்தது. இலங்கையர்கோனால் அந்தத் தேவை ஓரளவுக்கு பூர்த்தி செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

கால் மணி, அரைமணி. ஒரு மணிநேர நாடகங்களாக 50க்கும் மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்களை இவர் எழுதியுள்ளார்.

தொடர் நாடகங்களான விதானையார் வீடு: லண்டன் கந்தையா போன்றவை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அங்கங்களாகத் தொடர்ந்து ஒலி பரப்பப்பட்டு பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் ரசிகர்களை காத்திருந்து கேட்டு ரசிக்க வைத்த நாடகங்களாகும்.

லண்டன் கந்தையா வானொலிக்கான தொடர் நாடகமாக எழுதப் பட்டிருந்தாலும் 1956 இல் கொழும்பு லயனல்வென்ட் அரங்கில் நாடக விழாவுக்காக மேடையேற்றப்பட்டு நாட்டின் பல பாகங்களிலும் 200க்கும் மேற்பட்ட தடவைகள் மேடையேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

அதேபோல் 1958இல் மேடையேற்றத்துக்கெனவே எழுதப்பட்ட 'மாதவி மடந்தை' என்னும் நாடகம் எட்டு அங்கத் தொடர் நாடகமாக வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. ஈழகேசரியின் அதிபர் அமரர்

பொன்னையா அவர்கள் ஆரம்பித்த சுன்னாகம் திருமகள் அச்சகம் இந்த நாடகத்தை நூலாக்கியுள்ளது. (1958).

சிலப்பதிகாரமும், சிலப்பதிகாரக் கதையும் அதன் வெவ்வேறு திரிபுகளும் தமிழர்களின் பொதுச்செல்வம். ஆனால் 'மாதவிமடந்தை' என்ற இந்த நாடக நூலின் தலைப்பெயரும் காட்சி அமைப்புகளும் வசனங்களும் நாடக ஆசிரியரின் உரிமை. இதே உருவத்தில் இதை நாடகமாக மேடையேற்ற விரும்புகிறவர்கள். அல்லது சினிமா, ரேடியோ நாடகமாக்க விரும்புகிறவர்கள் நாடகாசிரியரிடம் எழுத்தில் உரிமை பெறவேண்டும். இந்த உரிமை பதியப்பட்டிருக்கிறது என்னும் உரிமைகோரல் இந்த நூலின் முதற்பக்கத்தில் பதிவாகியிருக்கிறது.

என் இளவயது முதற் கொண்டே சிலப்பதிகாரத்தில் ஓர் ஆசை, அதன்படி சிலப்பதிகாரத்தை இக்கால மேடைக்கு உகந்த ஒரு நாடகமாக ஆக்க வேண்டும் என்பது எனது நீண்டநாள் ஆசை. அதன்படி எவ்வளவோ பணிவுடனும் பயத்துடனும் இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

இதை எட்டு அங்கங்களில் வானொலி நாடகமாக ஒலிபரப்பிய இலங்கை வானொலித் தமிழ்ப் பகுதியினருக்கும், அச்சிடுவதற்குத் தகுந்த முறையில் பிரதி செய்து தந்த என் மனைவிக்கும் நான் கடமைப்பட்டவன் என்று இந்த நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார் இலங்கையர்கோன்.

'உண்மையான நாடகம் மேடைக்காக எழுதப்பட வேண்டுவதல்ல. அது மக்கள் மனதுக்கு என்று எழுதப்படல் வேண்டும் என்பது சிலப்பதி காரத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்ததனால் தான் தெரிய வந்தது' என்றும் எழுதி வைத்துள்ளார் இவர்.

எழுத்து மக்களுக்காக என்னும் இலங்கையர்கோனின் நம்பிக்கை 'நமது முன்னோடிச் சிறுகதையாளர்கள் கலை கலைக்காவே என்னும், கற்பனாலோக சஞ்சாரிகள் என்னும், முற்போக்கு விமர்சனங்களை தகர்க்கத்தான் செய்கிறது.

சேரநாட்டு மன்னன், அவனது மூத்த மகன் சேரன் செங்குட்டுவன் இளையமகன் இளங்கோ, சீத்தலைச் சாத்தனார், கோவலன், கண்ணகி, மாதவி என 27 பாத்திரங்களைக் கொண்ட நாடகம் இந்த மாதவி மடந்தை.

விதானையார் வீடு, லண்டன் கந்தையா போன்ற நாடகங்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகர்களை மகிழ்வித்தது என்பதை மனதில் கொண்டு சிரிப்பதற்கென்றே உருவான நாடகம் மிஸ்டர் குகதாசன். 1957இல் தொடர் நாடகமாக வானொலியில் வலம் வந்து வானொலி நேயர்களை சிரிக்க வைத்த நாடகம் இது. மேடைக்கென எழுதப்பட்ட இந்த நாடகம் சானாவின் நெறியாள்கையில் 1957இல் மேடையேற்றப் பட்டு பிறகு நான்கு முறை மேடையேறியுள்ளது. நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது.

இலங்கையர்கோன் அவர்களின் அரங்கியல் பங்களிப்பை கனம் பண்ணும் வகையில் தேனருவி சிற்றிதழ் இலங்கையர்கோன் நினைவு நாடகப் போட்டி ஒன்றை நடத்துவதாக ஒக்டோபர் 62 இதழில் அறிவித்தல் செய்திருந்தது. 15.12.62க்குள் நாடகங்கள் வந்து சேர்ந்து விடவேண்டும் என்றும் அந்த அறிவித்தல் குறித்திருந்தது. கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் அமரர் இலங்கையர்கோன் நினைவாக சிறுகதைப் போட்டியை நடத்த முன் வந்திருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையர்கோன் நினைவு விழாவினை கொழும்பில் சிறப்பாக நடத்த வேண்டிய ஒழுங்குகளை தேனருவி விழாக்குழுவினர் செய்து வருவதாகவும் அந்த நினைவு விழாவின் போது இலங்கையர்கோனின் மிஸ்டர் குகதாசன் நாடகத்தை சானா தயாரிப்பில் ஈழக்கலை மன்றம் மேடையேற்றும் என்றும் தேனருவி ஒக்டோபர் 62 இதழ் அறிவித்திருந்தது.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் மறைந்த சிறுகதை முன்னோடி இலங்கையர்கோன் அவர்களின் நினைவாக அன்னாரின் குடும்பத்த வர்களின் அனுசரணையுடன் 2012 இல் ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை நடத்திப் பரிசும் சான்றிதழ்களும்ளித்து அவரைக் கௌரவித்திருப்பதும் நினைவு கூரத்தக்கதே.

இலங்கையர்கோனின் இலக்கியப் பணிகளில் மொழிபெயர்ப்பும் முக்கியம் பெறுவதாகும்.

அவருடைய ஆங்கிலப் புலமையும் மேலைத்தேய இலக்கிய அறிவும் மொழிபெயர்ப்புத்துறைக்குள் அவரை ஈடுபடவைத்தன.

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் நடத்தும்

இலங்கையர்கோன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப்போட்டி

மறைந்த எழுத்தாளர் இலங்கையர்கோன் அவர்களின் நினைவாக அன்னாரின் குடும்பத்தவர்களின் அனுசரணையுடன் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் சிறுகதைப் போட்டியொன்றை நடத்தவுள்ளது.

போட்டிவிதிகள்:-

- அ. இலங்கையை வதிபுலமாகக் கொண்ட சகலரும் வயதெல்லை இன்றி இப்போட்டியில் பங்குகொள்ளலாம்.
- ஆ. ஒருவர் எத்தனை சிறுகதைகளும் அனுப்பி வைக்கலாம்.
- இ. அனுப்பப்பெறும் சிறுகதைகள் முன்னர் போட்டிகளில் பரிசு பெற்றதாகவோ, ஏதேனும் ஊடகமொன்றில் வெளிவந்ததாகவோ, இன்றி ஏதேனும் ஒரு தொகுப்பில் பதிவானதாகவோ இருத்தலாகாது.
- ஈ. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்களோ அல்லது அவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்களோ போட்டியில் பங்குபெறும் தகுதி பெறமாட்டார்.
- உ. நடுவர்களின் தீர்ப்பே இறுதியானதாகும்.
- ஊ. சிறுகதைகள் 2012 யூலை 21 திகதிக்கு முன்னர் அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டும் என்று பொதுச் செயலாளர் தெரிவித்துள்ளார்.

சிறுகதைகள் அனுப்பி வைக்க வேண்டிய முகவரி.

இலங்கையர்கோன் சிறுகதைப்போட்டி

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

பொதுச் செயலாளர்

7, 57வது ஒழுங்கை,

கொழும்பு - 06

தோமஸ் ஹார்டியின் 'வெறும் கனவுதான்' என்னும் நாவல் 1939இல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஈழகேசரியில் தொடராக வெளிவந்துள்ளது. ருஷ்ய நாவலாசிரியர் ஐவன் துர்கனேவின் கிளாறாமிலிச் என்ற நாவல் 1940 இல் ஈழகேசரியில் நெடுங் தொடராக வெளிவந்திருக்கிறது.

லோர்ட் டெனிஸனின் 'ஈனோக் அர்டன்' வோல்ட்டயரின் 'கூத்து': நீலக்கண்கள்; மற்றும் அந்த முத்தம், ரஷ்யக் கதையான முதற்காதல். சிங்களச் சிறுகதையான அந்தச் சாவி என்று நிறையவே மொழிபெயர்ப்புப் பணியாற்றியவர் இந்த இலக்கிய முன்னோடி.

இளங்கீரன் அவர்களின் மரகதம் 1962 ஜனவரி இதழ் இலங்கை யர்கோனுக்கான அஞ்சலியாக அவருடைய மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை ஒன்றை மறுபிரசுரம் செய்திருந்தது. அந்தக் கதையுடன் பிரசுரிக்கப்பட்ட மரகதம் ஆசிரியரின் சிறுகுறிப்பு இது 'சமீபத்தில்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய அமரர் இலங்கையர்கோன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப்போட்டி முடிவுகள்

முதற் பரிசு ரூபா 15,000/= 'தமிழ்ப் பெளத்தன்'

பரிசு பெறுபவர் - வேலாயுதம் சிவராஜா,
மகாத்மா வீதி, அளவெட்டி

இரண்டாம் பரிசு ரூபா 10,000/= 'மீளவும் வாழ்வேன்'

பரிசு பெறுபவர் - எஸ்.பி.கிருஷ்ணன்
244/4, கண்டி வீதி, அரியாலை யாழ்ப்பாணம்

மூன்றாம் பரிசு ரூபா 7,500/= 'கனவுகள் கலைந்தபோது'

பரிசு பெறுபவர் - அனுராதா பாக்கியராஜா,
'ஜெயசதனம்', களுவாஞ்சிக்குடி

ஊக்குவிப்புப் பரிசு ரூபா 1,000/= பெறும் ஐந்து சிறுகதைகள்

- 1) 'ஒரு தாயின் கனவு' - திருமதி.சந்திரகாந்தா முருகானந்தம்
81, மெனிங் பிளேஸ், கொழும்பு - 06
- 2) 'இனியொரு புதிய விதி' - தம்பிராசா பரமலிங்கம்,
17/22A, நாவலடி ஒழுங்கை,
வண்.வடமேற்கு, யாழ்ப்பாணம்
- 3) 'காடு விளைஞ்சென்ன மச்சான்' - க.இராமநாதன்
'தங்க நிலா', அல்வாய் வடக்கு, அல்வாய்
- 4) 'குடிபெயர் பறவைகள்' - இளவரசி மனோகரன்
கலட்டி, கரணவாய் கிழக்கு, கரவெட்டி
- 5) 'பெற்றது குற்றம்' - உ.நிசார்
70/3, புதிய கண்டி ரோட், மாவனல்ல

பரிசு பெற்றவர்களுக்கான பரிசுத்தொகையும் சான்றிதழும் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கங்கம் நடத்தும் பரிசளிப்பு விழாவில் வழங்கப்படும். பரிசளிப்பு விழா பற்றிய அறிவித்தல் பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

பொதுச் செயலாளர்
கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

மறைந்த சிறந்த ஈழத்து எழுத்தாளரான இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகள், நாடகங்கள் ஆகியவற்றை வாசகர்கள் படித்திருப்பார்கள். ஆனால் அவர் ஒரு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் என்பது அநேகருக்குத் தெரியாது. அவர் மொழிபெயர்த்த சிங்களச் சிறுகதை ஒன்றை இங்கே பிரசுரித்திருக்கிறோம். தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு சகாப்தத்தை தோற்று வித்த மணிக்கொடியில் 1935இல் இந்தக் கதை பிரசுரமானது. கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே சிங்கள இலக்கியத்தில் சிறுகதை எப்படி இருந்தது. என்பதையும் இலங்கையர்கோனின் மொழிபெயர்ப்பு எப்படி இருந்தது என்பதையும் இக்கதை புலப்படுத்தும்' என்கிறது ஆசிரியர் இளங்கீரனின் குறிப்பு.

தனது முப்பது ஆண்டுகால இலக்கிய வாழ்வில் முப்பதுக்கும் கூடுதலான சிறுகதை சிருஷ்டிகள், நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு என்று அயராது செயற்பட்டு ஈழத்து இலக்கியச் செழுமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் பலமான அத்திவாரமமைத்துக் கொடுத்தவர் இலங்கையர்கோன்.

அவருடைய முதற்கதை மரிய மதலேனா. 1930இல் கலைமகளில் வெளிவந்தது. இந்தக் கதையை இவர் 'மத்தலத்து மரியாள்' என்று நாடகமாக்க நினைத்து எழுதத் தொடங்கியது 1960இல். எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போதே, எழுதி முடிக்கும் முன்னரே, 1961இல் அவரது எதிர்பாரா மரணம் சம்பவிக்கிறது.

அவரது முதற்கதையும் முடிவு பெறாத கடைசி நாடகமும் மரிய மதலேனா என்பது ஆச்சரியமளிக்கிறது.

உலகச் சிறுகதையின் முதல்வராக, பிதாமகனாக, வரலாறுகள் குறிப்பது ரஷ்ய எழுத்தாளர் கோகொல் என்பவரைத்தான் (Gogol : 1809-1852) அவருக்கு முன்பதாகவும் நாடோடிக் கதைகள்: விவிலிய நூற்கதைகள்: ஹோமர் இதிகாசக் கதைகள். ஈசாப் கட்டுக்கதைகள் என்று நிறையவே வந்துள்ளன என்றாலும் சிறுகதை என்கின்ற இலக்கிய வடிவிற்கான வரலாற்றினை தனது சிறுகதைகள் மூலம் தொடக்கி வைத்த பெருமை கோகொலுக்கே உரியதாகிறது. அவருடைய பிரசித்தி பெற்ற கதை 'மேலங்கி' (Over Coat) ரஷ்யாவின் பிரசித்தி பெற்ற எழுத்தாளர்கள் துர்கனேவ் போன்றவர்கள் கூட

'கோகொலின் மேலங்கியில் நுழைந்து வெளிவந்தவர்கள் தான் நாங்கள்' என்று கூறுவதுண்டு (We all Came out from Gogols Over Coat).

நாற்பத்துமூன்று வருடங்கள் வாழ்ந்த கோகொல் ருஷ்ய இலக்கியத்தின் மேதைகளில் ஒரு மேதையாக இடம்பெறும் வண்ணம் சிறுகதைகள், சிறுநாடகங்கள், நீள நாடகங்கள், நாவல்கள், முடிவுறாத ஒரு நாவல் என்று படைத்தளித்தவர்.

இதை நாம் இலங்கையர்கோனுக்கும் பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

46 வருடங்கள் மட்டுமே வாழ்ந்த சிறுகதை முன்னோடி இலங்கையர்கோன் (சிவஞான சுந்தரம்) அவர்களும் தனது சிறுகதைகள் மூலம் ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதைக்கான வரலாற்றைத் தொடக்கி வைத்ததுடன் நீண்ட நாடகம், சிறுநாடகம், மொழிபெயர்ப்பு என்று பிந்திவந்தவர்களுக்கொரு வழிகாட்டியாகவும் திகழ்ந்திருக்கின்றார்.

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் என்றும் வாழும் பெருமகன் இலங்கையர்கோன் என்பது மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாதது.

இலங்கையர்கோன் நினைவு

நாடகப் போட்டி

பரிசு தங்கப் பதக்கம்

அமரர் இலங்கையர்கோன் நினைவாக நடாத்தப்பட விருந்த சிறுகதைப் போட்டியை கல்முனை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் மிகவும் விரிவான முறையில் நடாத்துவதற்கு விசேட ஒழுங்குகள் செய்திருப்பதால், நாடகப் போட்டியாக நடாத்துவதென தேனருவி முடிவு செய்துள்ளது. ஆகவே குறிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளுக்கு அமைய இப்போட்டியிற் பங்கு பற்றி ஒத்துழைக்குமாறு எழுத்தாள அன்பர்கள் அனைவரும் வேண்டிக் கொள்ளப்படுகின்றார்கள்

நிபந்தனைகள் :-

1. ஒருவர் எத்தனை நாடகங்கள் வேண்டுமானாலும் எழுதி அனுப்பலாம். நாடகம் தழுவலாகவோ, மொழி பெயர்ப்பாகவோ இல்லாது சொந்தப் படைப்பாக இருத்தல் வேண்டும்.
2. நாடகம் காட்சிகள் குறைந்ததாகவும், இரண்டரை மணித்தியாலங்கள் மேடையில் நடித்துக் காண்பிக்கக் கூடியதாகவும் — நடிகர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்ததாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
3. நாடகம் கிடைக்க வேண்டிய கடைசித் திகதி 15-12-62.
3. நாடகம் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி.

ஆசிரியர், “தேனருவி”
31/3 ஹம்டன் ஒழுங்கை,
கொழும்பு-6.

தேனருவி

இலங்கையர்கோன் நினைவுவிழா

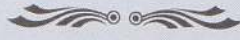
அமரர் இலங்கையர்கோன் நினைவு விழாவை சிறப்பான முறையில் கொழும்பில் கொண்டாடுவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை தேனருவி-விழாக் குழுவினர் செய்து வருகின்றனர்.

மேற்படி விழாவில் இலங்கையர்கோனின் ‘மிஸ்டர் குகதாஸன்’ நாடகத்தை, இலங்கை வானொலி தமிழ் நாடகப் பொறும்பாளரான திரு. எஸ். சண்முகநாதன் அவர்கள் தயாரிப்பில்—‘ஈழக்கலை மன்றம்’ மேடையேறுகின்றது.

மேலும் விழா பற்றிய விபரங்களை ‘தேனருவி’ கார்த்திகை ஊற்றில் எதிர்பாருங்கள்!

தேனருவி சஞ்சிகையில் வெளிவந்த அறிவிப்புகள்
தேனருவி, கிளை1, ஊற்று7, அக்டோபர் 1962.

இலங்கையர்கோன்
படைப்புக்கள்

தொகுப்பு
தெளிவத்தை ஜோசப்

1. வஞ்சம்¹

- இலங்கையர்கோன் -

“நீரில் பால் கலப்பது போல, கழியும் இரவின் மையிருளில் உதயத்தின் வெண்மை பரவிக்கொண்டிருந்தது. நிலத்தில் சிதறிக் கிடக்கும் இலைகளின்மேல் பலாமரங்கள் சொரியும் பனித்துளிகளின் ஏகதாள சப்தம் அவ் வைகறையின் நிசப்தத்திற்குப் பங்கம் விளைவித்தது. அப் பனித்துளிகளின் குளிர்ந்த ஸ்பரிசம்பட்ட மாத்திரத்தே, அருங்கோடையின் காய்ச்சலினால் உலர்ந்து முறுகிப் போய் இருந்த நிலம் ஒரு அற்புதமான மண் வாசனையைக் கக்கியது.

பலா மரத்தின் கிளை ஒன்றில் அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த புள்ளடியன் உறக்கம் கலைந்து, தன் வலப்புறச் சிறகிற்குள் புதைந்து கிடந்த தன் தலையை வெளியே இழுத்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தது. ‘என்ன, இரவின் கரும் போர்வை அகன்று விட்டதா? சரிதான், இந்தப் பனிக்குளிரில் நேரம் போவதே தெரியவில்லை...’

அந்த வைகறைப் பொழுது உயிர்த்த ஜீவசக்தி புள்ளடியனுடைய வக்கரித்த நரம்புகளிலும் பாய்ந்தது. அதற்கு உயிர் வாழ்வதில் ஒரு புது ஆசையையும் ஊக்கத்தையும் கொடுத்தது. உயிர் வாழ்வதே பெரிய இன்பம்! தினமும் வைகறையில் கண்விழித்து எப்பொழுதும் தன் உடலில் இன்னும் ஜீவன் குமுறிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற உணர்ச்சியே புள்ளடியனுக்கு புளகாங்கிதம் உண்டாக்கிற்று.

வாழ்க்கையில் என்ன குறை? எதற்காக ஏங்கி அழவேண்டும்? வாழ்க்கையின் கோர உருவம் புள்ளடியன் கண்களில் இதுவரை படவில்லை. அந்த கோர உருவத்திற்கு ஒரு உறுத்தும் விஷக் கொடுக்கு இருக்கிறதென்பது புள்ளடியனுக்கு இதுவரை தெரியாது.

1. ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள், செம்பியன் செல்வன், 1973, ப. 31-34

ஏன் தெரியப் போகிறது? அதன் ஐந்து வருட வாழ்வுபூராவிலும் அது கவலைப்பட்டதில்லை. ஆசைகள் நிராசை ஆகவில்லை. வேண்டிய தெல்லாம் வேண்டியபடியே கிடைத்து வந்தது. உண்பதற்கு சுறுசுறுப்பான நெல், கிளறுவதற்கு உயரமான குப்பைமேடு, சுகிப்பதற்கு நல்ல அழகான தடித்த பேடைகள்....!

புள்ளடியன் தன் இறகுகளை பட பட என்று அடித்து, தலையை உயரத் தூக்கி, பல நாளைய அனுபவத்தால் விளைந்த ஒரு அலட்சியத்தோடு, தன் பரம்பரைப் பல்லவியைப் பாடியது “கொக்க ரக்கோ...ஓ...ஓ!”

திடீரென்று அந்த வட்டாரமே சிலிர்த்துக்கனைத்துக்கொண்டு எழுந்தது போன்ற ஒரு பரபரப்புக் காணப்பட்டது. பனையோலைக் “கடகங்களை” தலைமேல் சுமந்துகொண்டு பனங்காய் பொறுக்கப் போகும் சிறுவர் சிறுமியர்; கலப்பை சகிதமாக உழவு மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வயலிற்குச் செல்லும் குடியானவன்; அழுக்கு மூட்டைகளைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு குளக்கரை செல்லும் வண்ணான்.

பொழுது நன்றாக புலந்துவிட்டது. புள்ளடியனும் மற்றக் கோழிகளும் மரங்களை விட்டு இறங்கின.

அந்த வளவில் வளர்ந்த அந்த பத்துப் பன்னிரண்டு பெட்டைக் கோழிகளுக்கு புள்ளடியன் ஒரு தனிநாயகன் மாதிரி. மகாராஜாக்களைப் போல புள்ளடியனுக்கு மோகமும் எல்லையற்று இருந்தது. பெண்பித்து மகாராஜாக்களுக்கு இருப்பது போலவே புள்ளடியனுக்கும் ஒரு பட்ட மகிஷி இருந்தாள் - தூய வெள்ளை நிறம் பொருந்திய தடித்த ஒரு பேடை.

இந்தப் பேடையிடத்தில் புள்ளடியனுக்கு ஒரு தனிப்பிரேமை, ஒரு தனி அருள், முட்டையிட்டு அடைகாக்கும் நேரம் தவிர, மற்றப்படி இரண்டும் சதா ஒருமித்தே இருக்கும். புள்ளடியனுக்கு ஐந்து வயதாகிறது. முன்னிருந்த துடிதுடிப்பு இப்பொழுது இல்லைத்தான். வீரியமும் தளர்ந்துபோய் விட்டது. ஆனால் வெள்ளைப் பேடை மேலிருந்த மோகம் மட்டும் சிறிதும் குறையவில்லை. அன்னியன் ஒருவனுடைய பார்வை பேடையின் மேல் விழுந்தால் - விழுந்துதான் பார்க்கட்டுமே!

அன்று காலையில்தான் அடுத்த வளவிற்கு ஒரு புதுச் சேவல் வந்திருந்தது.

அதன் நிறமும் வெள்ளை. பார்ப்பதற்கு ரொம்ப அழகாக இருந்தது. கழுத்தடியில் விரிந்து சடைத்த இறகுகள், பூம்பந்தல் போல் அகன்று பரந்த வால், தலையிலும் தாடையிலும் தெறித்துக் கொண்டிருந்த சூடுகள்! அதன் நடையிலே ஒரு ராஜகம்பீரம் தொனித்தது.

அதன் இளமை இப்பொழுதுதான் பூரண மலர்ச்சி பெற்றிருந்தது. அந்தப் பூரண மலர்ச்சி அதற்கு வேதனையை கொடுத்து அதன் கனவுகளையும் நினைவுகளையும் தேக்கிக் கொண்டு நின்ற ஆசை, பேடைக் குலம் முழுவதையுமே சுட்டெரித்து பஸ்மமாக்கி விடுவது போல் இருந்தது.

அன்று வந்ததும் வராததுமாக அது வேலியில் உள்ள துவாரத்தின் வழியாக மறுபுறம் எட்டிப் பார்த்தது. புள்ளடியனுடன் குப்பை கிளறிக் கொண்டிருந்த வெள்ளைப் பேடையைக் கண்டுவிட்டது.

இரண்டு நாளாகப் பட்டினி கிடந்தவன் அறுசுவை உண்டியைக் கண்டது போல் இருந்தது. அதற்கு, பேடையின் வாசனை என்பதே அறியாமல் ஒரு பகலும் இரவும் கோழிக்கார சாயபுலின் கூடைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த பிறகு இந்த மனோகரமான காட்சி! ஆ! அதன் நரம்புகள் ஒவ்வொன்றும் விண்பூட்டி இழுப்பது போல் தெறிந்தன.

மறு கணம் வேலியைத் தாண்டி மறுபக்கத்தில் குதித்தது. அப்பொழுதுதான் வெள்ளைப் பேடை தனியாக இல்லை என்பது அதன் கண்களில் பட்டது. பேடையை அணுகிவிடவேண்டுமென்ற ஆசை தடைபட்டு அவ்விடத்திலேயே ஒரு ஏக்கப் பார்வையோடு நின்றுவிட்டது.

இந்த சச்சரவைக் கேட்ட வெள்ளைப் பேடும் குப்பை கிளறும் வேலையை நிறுத்திவிட்டு தலைநிமிர்ந்து பார்த்தது. கோழிக்குலத்தின் மன்மதன் போல் நின்றிருந்த புதுச்சேவல் அவளுடைய மனதில் பெரும் புயலைக் கிளப்பிவிட்டது. யார் இது? புது ஆசாமி ஆனால் அதன் அழகு என்ன நிறம், என்ன கம்பீரம் எங்கிருந்து, எப்பொழுது, ஏன் வந்தான்?

அவள் இதுவரை புள்ளடியனுடைய தனி ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததற்கு காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அந்த வட்டாரத்தில் புள்ளடியனைத் தவிர வேறு சேவல் கிடையாது. 'ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை' புள்ளடியன் மூப்படைந்து பலம் குன்றி இருந்தாலும் சேவல் சேவல்தான்!

ஆனால் இன்று அவளுடைய கனவுகளை வடித்து பிழிந்து எடுத்த ரூபம் போல் நின்றிருந்த புதுச் சேவலைக் கண்டதும் அவளுக்கு உண்மையாகவே தலை கிறுக்கிவிட்டது.

பேடையின் கவனம் கலைந்ததைக் கண்ட புள்ளடியன் தலை 'நிமிர்ந்து பார்த்தது.!' ஆகா, அப்படியா சங்கதி.

பேட்டைக் கண்டிப்பதுபோல, புள்ளடியனும் ஒரு தரம் கொக்கரித்தது. அதன் அர்த்தம் புரிந்துகொண்ட பேடை, பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்து மறுபடி குப்பை கிளறும் வேலையில் ஈடுபட்டது.

இப்பொழுது ஆகக்கூடிய காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று புதுச் சேவலுக்கு பட்டுவிட்டது. "இன்று மத்தியானம் எப்படியும் -" என்று நினைத்து வேறுபக்கமாகத் திரும்பி நடந்தது.

மத்தியான வெயில் யுகாந்த காலாக்கினி போல் எரிந்து கொண்டிருந்தது. தொலைவில் கானலின் என்ற மிதிப்பு மர ஏணிகள் காற்றில் சற்றே அசைந்தன.

கோழிகள் எல்லாம் ஒருமாதாள் மரத்தின் கீழ் தம் இறகுகளை கோதிக்கொண்டு படுத்திருந்தன. அந்த உக்கிரமான வெயில் அவற்றின் பரபரப்பை அடக்கிவிட்டது.

புள்ளடியனுக்கு பலத்த யோசனை. "அட இவன் எங்கிருந்து வந்தான்? யாரைத் தேடி?"

மயிர்ப்புழு ஒன்று மாதுளமரத்தின் கிளையொன்றில் இருந்து கொடி விட்டு, புள்ளடியனின் தலைக்கு மேலாக இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட புள்ளடியன் லபக் என்று அதை தன் அலகுகளில் கெளவிக்கொண்டது. கிட்ட வந்ததை விட்டுவிட்டால்...

மறுபடியும் அந்த புதுச் சேவலைப்பற்றிய யோசனை. "காத்திருந்தவன் பெண்ணை நேற்று வந்தவன் கொண்டு போவதா? ஆனால்

எங்கே வெள்ளைப் பேடை?" புள்ளடியன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. அதைக் காணவில்லை. உடனே புள்ளடியனுக்கு எல்லாம் விளங்கி விட்டது. தூ! என்ன பெண்குலம் இப்படியுமா?

புள்ளடியன் வயதடைந்து உதவாக்கரையாகப் போய்விட்டது உண்மைதான். ஆனால் அதற்காக இப்படி நட்டாற்றில் கைவிட்டு நேற்று முளைத்த அற்பனோடு-! போகிறாள். எப்படியும்

ஆனால்-

புள்ளடியன் விரைவாக எழுந்து குப்பை மேட்டை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தது. வெள்ளைப் பேடும் புதுச் சேவலும் ஒன்றாக நின்று குப்பை கிளறின. அவை இரண்டினதும் போக்கிலும் ஒரு உல்லாசம், ஒரு திருப்தி, ஒரு ஆனந்தம் காணப்பட்டது? அவள் போகிறாள் எப்படியும். ஆனால் புள்ளடியனுடைய அவமதிக்கப்பட்ட ஆண்மை காப்பாற்றப்பட வேண்டாமா? அதுவும் குல கோத்திரம் இல்லாத பதரினால்.....

கணப் பொழுதில் மங்கல் நிறமாக இருந்த புள்ளடியனுடைய சூடுகள் ஏத்தம் ஏறி செக்கச் செவேல் என்று சிவந்து விட்டது. அதன் கழுத்தில் இருந்த ரோமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. சிறகுகளைப் பலமாக அடித்துக் கொண்டு ஒரு பயங்கரமான கொக்கரிப்போடு புதுச் சேவலை நோக்கிப் பாய்ந்தது. புதுச்சேவலும் தயாராகவே நின்றது.

புள்ளடியன் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. "உயிர் போனால் போகட்டும்."

திடீரென்று புள்ளடியனுக்கு உலகம் எல்லாம் இருண்டு போனது போல் காணப்பட்டது. ஒன்றும் தெரியவில்லை தன் கழுத்திலும் முகத்திலும் வேகமாக விழும் கூர்மையான கொத்துகள் தான் அதற்குத் தெரிந்தது.

மறுகணம் அதை யாரோ கைகளால் தூக்கி எடுப்பது போல் இருந்தது. தன் எஜமானனான கமக்காரரின் கைகள்தான்! எஜமானுடைய குரல் இரக்கத்தினால் குழைந்து இருந்தது.

"அட சீ! இந்தக் கிழட்டு வயதிலும் கூட உனக்கு பொம்பிளை ஆசை விடவில்லையே. வீணாகச் சண்டை பிடிச்ச உன் கண்களைக் கெடுத்து விட்டாயே. நீ தான் என்ன செய்வாய், பாவம்! அவள் கொழுத்த குமரி - தூ!"

2. குவேனி¹

- இலங்கையர்கோன் -

(பிரமாண்டமான ஒரு குளத்தின் கரையில் உள்ள - பிரமாண்டமான ஒரு விருட்சத்தின் கீழ் குவேனி கால் நீட்டி உட்கார்ந்து பன்றி முள்ளால் ஏதோ தைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். குளக்கரையை நோக்கி வரும் ஒற்றையடிப் பாதைவழியாக விஜயன் வருகிறான். அவன் வரவைக் கண்டதும் குவேனி சட்டெனக் குனிந்து கருமத்தில் கண்ணாகிறாள்.)

விஜயன் : ஏய்!

குவேனி :

விஜ : ஏய் ! ஏய் ! காது செவிடா உனக்கு?

குவே : என்னடா ஏய் ! உன் அப்பன் வீட்டு அடிமைச் சிறுக்கியா நான்? கவனமாய்ப் பேசு.

விஜ : கோவிச்சுக்காதே அம்மா. இந்தப் பாழும் கானகத்தில் நீயாவது மனிதக் குரல்கொடுத்துப் பேசினாயே. அவ்வளவே போதும். நீ யார்? இல்லை தாங்கள் யாரம்மா?

குவே : நீ யார்? அதை முதலில் சொல்.

விஜ : நான் கலிங்க தேசத்து அரசன் சிங்கபாகுவின் மைந்தன் என் பெயர் விஜயன்.

குவே : ஓகோ, ராஜ குமாரனா? இலங்கையைப் பிடிக்க வந்திருக்கிறாய் போலும்!

விஜ : அவ்வளவு ஆசை இல்லை. என் வீரபராக் கிரமங்களுக்கு கலிங்க தேசத்தில் இடம்பற்றாமல் போய்விட்டது. அதனால் என் தந்தை என்னையும்

1. கிராம ஊழியன், பெப்ரவரி 1945, மலர் 9 இதழ் 10, ப. 17-21

என்னோடொத்த எழுநூறு பராக்கிரம சாலிகளையும் ஒரு கப்பலில் வைத்து நாடுகடத்தி துரத்திவிட்டான். விதி எங்களை இங்கு கொண்டு வந்து தள்ளிவிட்டது. வாழ வழி கிடைத்தால் போதும்.

குவே : உன்னுடைய படையினர் அந்த எழுநூறு பேரும் எங்கே?

விஜ : அவர்களைத்தான் தேடி வந்திருக்கிறேன். எங்கோ தவறவிட்டுவிட்டேன். அவர்களை எங்காவது கண்டதுண்டோ அம்மா?

குவே : இல்லையே... எழுநூறு பேரையுமா காணவில்லை?

விஜ : ஆமாம், ஒருவனையாவது காணவில்லை... இவ்வழியாகவே வந்தார்கள் தங்கள் உதவியையே நம்பியிருக்கிறேன் - அவர்களைத் தேடிப்பிடிப்பதற்கு.

குவே : நான் என்ன செய்யமுடியும்?

விஜ : அவர்கள் வந்த காலடிகள் நான் வந்த வழியே வந்து இந்தக் குளத்தில் நின்று விடுகின்றன.! இதோ தங்களுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் எங்கேயும் போயிருக்க முடியாதே.

குவே : உன் எழுநூறு போக்கிரிகளையும் நானா விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுவிட்டேன்? காலடிகள் இருந்தால் பார்த்துக் கொண்டு பிடியேன்.

விஜ : அடி ! காதகி ! ராக்ஷசி! வித்தாரமா பேசுகின்றாய்? என் நண்பர்கள் இருக்கும் இடத்தை உடனே சொல் இல்லையேல்.... (வாளை உருவுகிறான்)

குவே : பூ! தீராதி தீரன்! இதோ என் தலை. வெட்டி வீழ்த்தி விடு. (கழுத்தை நீட்டுகிறாள்) ஆண்மகன்! உன் விளையாட்டுக் கருவியை உறைக்குள் போடு. நீ என் கழுத்தை வெட்டினால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா? என் இனத்தார்கள் வந்து உன்னைச்

சித்திரவதை செய்து காக்கைக்கும் கழுகுக்கும் உணவாகும்படி மரங்களில் தொங்க விடுவார்கள். உன் பராக்கிரமசாலிகளுக்கும் அதே கதிதான்!

விஜ : ஆ! உனக்குத் தெரியும் என் நண்பர்கள் எங்கே? கோடி புண்ணியமுண்டு....

குவே : அப்படி வழிக்குவா. உன் நண்பர்கள் அவ்வளவு பேரையும் ஒரு கணத்தில் உன் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்த என்னால் முடியும். ஆனால்....

விஜ : ஆனால் என்ன?

குவே : உன் நிறம் எலுமிச்சம் பழம்போல் இருக்கிறது.

விஜ : அதனால்...

குவே : உன் மீசையும் தாடியும் அடர்த்தியாகச் சுருண்டு கருமையாக இருக்கின்றன.

விஜ : இதெல்லாம்.....

குவே : உன் இடை சிறுத்து மார்பு அகன்று இருக்கிறது.

விஜ : இவையெல்லாம் என்ன?

குவே : உன்னை நான் விரும்புகிறேன். நீ என்னுடன் கூடி வாழ வேண்டும். எனக்கு உன்னைப் போல அழகான குழந்தைகள் வேண்டும்! (எழுந்து கிட்ட வருகிறாள்)

விஜ : சீ ! போ தூர: கோரஸ்வரூபமே!

குவே : என் ராஜா. உன் அழகு காட்டில் காய்ந்த நிலவாய்ப் போகிறதே?

விஜ : உன் உடல் பருத்து, பூதாகாரமாய், முகம் கோரமாய் இருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்த அளவிலேயே என் இளமை மங்கி முதுமை வந்தெய்திவிட்டது போல் இருக்கிறது.

குவே : நீ என்னை அவமதிக்கிறாய். எங்கள் யக்க சாதியாருக்குள் என்னைச் சிறந்த ரூபவதி என்று கருதுவார்கள். நான் யக்க அரசனுடைய மகள்.

விளங்குகிறதா?

- விஜ் : இருக்கலாம். ஆனால் என் லட்சியம் வேறு.
- குவே : அப்படியானால் உன் நண்பர்கள் போன வழியில் நீயும் போக வேண்டியதுதான்.
- விஜ் : ரொம்ப நல்லது, உன்னோடு வாழ்வதைவிட மரணம் சிறந்தது. மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுவதற்கு வாழ்வில் எனக்கு அவ்வளவு ஒட்டுதல் இல்லை. நான் ஷத்திரியன்....
- குவே : மடையன்...! நீ என் கோரிக்கைக்கு இணங்கினால் இந்தத் தீவில் ஒரு புது ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கலாம். புது நாகரிகத்திற்கு அடிகோலியவன் ஆவாய். கூட்டங் கூட்டமாய் ஆங்காங்கே சிற்றரசு புரியும் யக்கர்களை வேரறுப்பதற்கு உனக்கு நான் உதவி செய்வதுடன் உன்னை இலங்கையின் தனி அரசனாக்குவேன்... மரணத்தில் இது சிறந்ததல்லவா?
- விஜ் : ம்... ம்....
- குவே : என் உடல் அழகில்லை என்கிறாய். என் உடலில் பதுங்கியிருக்கும் உயிரின் அழகை, இனிமையை உன்னால் உணர முடியுமா? கடலிலும் ஆழமான ஆகாயத்திலும் பரந்த அன்பையும் இன்பத்தையும் உன்மேல் வாரியிறைப்பேன்.... நீ வாலிபன் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி மனதைத் திருப்பிக் கொள்ளலாம்.
- விஜ் : சரி... நான் சம்மதிக்கிறேன். என் நண்பர்கள் எங்கே?
- குவே : அதுவே சரி.... நீ புத்திமான்... அதே குளத்து நீர் மட்டத்துக்கு மேல் ஒரு கற்பாறை தெரிகிறது. அது பெரிய குகை. அதன் வாயில், நீர் மட்டத்தின் கீழ் இருக்கிறது, உன் நண்பர்கள் அதற்குள் இருக்கிறார்கள். இதோ கதவின் திறவுகோல் போ அவர்களை விடுவி.

காட்சி 2

(பதினாறு வருடங்களுக்குப் பின் விஜயன் அரண்மனையில்)

- விஜ : நான் இப்பொழுது இலங்கையின் பெரும் பாகத்திற்கு இறைவனாகிவிட்டேன். என்னுடைய ஆக்ஞையே எல்லாவற்றிலும் பெரியது.
- குவே : தாங்கள் இறைவனாகில் - நான் இறைவி. தாங்கள் இறைவனாக முடிந்தது எதனால் என்று யோசித்தீர்களோ? நான் என் சந்ததியாருக்குத் துரோகியாக இருந்து அவர்களை நாசம் செய்ய தங்களுக்கு உதவி செய்யவில்லையா?
- விஜ : ஆமாம். அதெல்லாம் இப்பொழுது பேசிப் பயன் என்ன? நான் இலங்கையின் முதல் அரசன் என்பதுதான் முக்கியமானது! நாடோடியாக வந்தேன் பார்த்தேன். வெற்றிகொண்ட இந்த ராஜ்யம் எக்காலமும் குன்றாமல் நிலவ வேண்டும். பிரஜைகள் பெருக வேண்டும், நகரங்கள் தோன்ற வேண்டும். தொழில்கள் ஓங்க வேண்டும், கலைகள் வளரவேண்டும், இது தான் என் லட்சியம்.
- குவே : தங்கள் லட்சியம் பூர்த்தியாவதற்கு என்ன தடையிருக்கிறது.
- விஜ : ஆ! நல்ல கேள்வி. நான் ஏற்றிய இந்தத் தீபம் மங்காமல் காப்பதற்கு ஏற்ற சந்ததி நமக்கு வேண்டும்.
- குவே : அதில் என்ன? நமது குழந்தைகளின் இருவர் இல்லையா?
- விஜ : இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அரசரிமைக்கு ஏற்றவர்களல்ல. அவர்கள் நரம்புகளில் ஓடும் ரத்தம் கலப்பற்ற ஷத்திரிய ரத்தம் அல்ல.
- குவே : அவர்கள் தங்கள் புத்திரர்கள் அல்லவா? தங்கள் ரத்தம் அவர்கள் நரம்புகளில் ஓடவில்லையா?

- விஜ் : உண்மை, ஆனால் நீ ஷத்திரிய கன்னிகை அல்லவே நீ யக்கி.
- குவே : நடந்தது நடந்துபோய்விட்டது இனி அதற்கென்ன செய்யலாம்.
- விஜ் : ஏன் முடியாது? காடாய்க் கிடந்த தீவில் ராஜ்யம் உண்டாக்கிய நான் அதை ஆளுவதற்கு தகுந்த சந்ததிகளைச் சிருஷ்டிக்கமாட்டேனோ? நான் ஒரு ஷத்திரிய கன்னிகையைமணந்து கொள்ளுவேன் புரிந்ததா?
- குவே : புரிந்தது. புரிந்தது... இனி என் குழந்தைகளை - அவைகளைத் தங்கள் குழந்தைகளாக ஒப்புக் கொள்ளமாட்டீர்களே? குழியில் தள்ள வேண்டியது தானா?
- விஜ் : குவேனி, கோபித்துக் கொள்ளாதே. உனக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டவன். உன் உதவியை நான் ஒரு பொழுதும் மறக்க முடியாது.
- குவே : உதவி? நாடுகடத்தப்பட்டு நாய் போல் அலைந்து வந்தவனை அரசனாக்கியது உதவி! பெண்ணின் வாசனையே காணாதிருந்த இளம் காமுகனுக்கு பதினாறு வருடம் பெண்ணாயிருந்தது உதவி! நாளைக்கு என்னையும் என் குழந்தைகளையும் வீட்டைவிட்டே துரத்திவிடுவீர்கள் போல் இருக்கிறதே?
- விஜ் : துரத்தமாட்டேன் நான் மிருகமல்ல. நீ என்றும் என் அரண்மனையில் இருக்கவேண்டியவள். உன் மேல் எனக்கு வெறுப்பில்லை. பதினாறு ஆண்டுகள் பழகிய பின் உன்மேல் எனக்கு ஒருவிதமான காதல் கூட ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனக்குப் பரிசுத்தமான சந்ததி வேண்டும் அவ்வளவுதான்.
- குவே : அழகான பெண் வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்.

- விஜ : நீ விளங்காமல் பேசுகிறாய். பெண்ணின் அழகு என்னை மயக்கக் கூடிய காலம் போய்விட்டது. கரு விழியும் செவ்விதழும் என்னை என்ன செய்யமுடியும்? என் மனதில் பெண் மோகமே அற்றுப் போய்விட்டது. எனக்கு இப்பொழுது நாற்பத்தெட்டு வயது.... ராஜ்யம் தாங்க வேண்டுமென்பது தான் என் ஒரே ஆசை.
- சுவே : இனி நான் தங்களுடன் வாழ்வது சாத்தியமல்ல. என் இனத்தவர்களிடமே மீண்டும் போகிறேன். ஆனால் அவர்கள் என்னை உடனே கொண்டு விடுவார்கள். என் குழந்தைகள் மீதும் தங்களுக்கு எவ்வித பாத்தியதையுமில்லை. அவர்களும் கொலையுறட்டும் என் சந்ததி என்னோடு வேரற்றுப் போகட்டும். நான் போகிறேன். (போகிறாள்)
- விஜ : சுவேனி ! சுவேனி !! என் வாழ்க்கைத் துணையே. போகாதே - என் குழந்தைகள். ஐயோ.... என் செல்வங்கள். (மூர்ச்சித்துவிடுகிறேன்)

3. அந்தச் சாவி¹

சிங்களத்திலிருந்து மொழிபெயர்ப்பு : இலங்கையர்கோன்

“நான் ஒன்று கூறுகிறேன். இன்று நாம் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரியவேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். ஆதலால் ஒரு பிரதிக்கை செய்து கொள்வோம். இன்று 1910 மே மாதம் 2ஆம் திகதி. இன்னும் பதினைந்து வருடங்களில், அதாவது 1925 மே மாதம் 2ஆம் திகதி காலை பத்து மணிக்கு இதே ஹோட்டல், இதே 23 ஆம் நம்பர் அறையில் வந்து சந்திப்போம், ஆண்டவன் அருளால் உயிரோடிருந்தால்” என்று பாட்ரிக் கூறினான். அந்தக் குரலில் வாலிபத்தின்களை சொட்டிற்று.

“சரி அப்படியே” என்று மூன்று குரல்கள் ஏக காலத்தில் கிளம்பின. “சந்தித்து ஒவ்வொருவருக்கும் சம்பவித்தவைகளைக் கூறி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.” பாட்ரிக், ராய், டேவிட், மாரிஸ் நால்வரும் நெருங்கிய நண்பர்கள், ஒரே கலாசாலையில் படித்தவர்கள்.

1925 மே மாதம் 2ஆம் திகதி காலை 9.30 மணி. மலிபான் ஹோட்டல் 23ஆம் நம்பர் அறையில் பாட்ரிக் மட்டும் ஒரு நாற்காலியில் உட்காந்திருந்தான். அவனுடைய முகத்தில் சிரம வாழ்க்கையின் குறிகள் காணப்பட்டன.

“நான் தான் வேலை மெனக்கட்டு இங்கே வந்து காத்துக் கிடக்கிறேன். மற்றவர்கள் எங்கே இதைப்பற்றி நினைக்கப் போகிறார்கள்? குறிக்கப்பட்ட பத்து மணி வரைக்கும் இருந்து பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்” என்று வாய்க்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

பத்து நிமிஷங்களில் ராய் வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் வந்தனம் செய்து கொண்டார்கள்.

ஐந்து நிமிஷம் கழிந்து டேவிட்டும் மாரிஸும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

1. மணிக்கொடி 1935, மறுபிரசுரம் : மரகதம் 1961, ப. 61-64.

நால்வரும் கை குலுக்கி ஒருவரை ஒருவர் வரவேற்றுக் கொண்டார்கள். ஹோட்டல் பரிகாரகன், ஒரு போத்தல் விஸ்கியும் கண்ணாடி டம்லர்களும் கொண்டு வந்து மேஜை மேல் வைத்தான்.

பாட்ரித்தான் முதல் முதலாகப் பேச்சை ஆரம்பித்து. “ஏன் எல்லோரும் மௌனமாயிருக்கிறீர்கள்? திகைப்பா? சரி. நானே என்னுடைய கதையை ஆரம்பிக்கிறேன். பிறகு நீங்கள் உங்களுடைய கதைகளைக் கூறலாம்.

“என் தந்தை என்னை எஞ்சினீயருக்குப் படிக்க வைக்க விரும்பியிருந்தார். அந்த ஏற்பாட்டை நான் விரும்பவில்லை. என் மனம் அபாய வாழ்க்கையை நாடியது. ஆப்பிரிக்காவின் அடர்ந்த காடுகளுக்குள் சென்று யானை வேட்டை ஆடவேண்டுமென்ற அவா என்னை இளமையிலேயே ஆட்கொண்டு விட்டது. தந்தையின் மிரட்டல்களும் தாயின் கண்ணீரும் என் மனத்தை மாற்றவில்லை. கடைசியில் ஒருவருடைய அபிப்பிராயத்தையும் பொருட்படுத்தாது என் விருப்பப்படியே ஆப்பிரிக்காவுக்குச் சென்றேன்.

மனங்கொண்ட மட்டும் யானை வேட்டையாடினேன். யானைத் தந்த வியாபாரத்தில் எனக்குக் கிடைத்த பொருளை கேப்டவுடன் பாங்கி ஒன்றில் போட்டு வைத்திருந்தேன். அந்தப் பணத்தைப் பொன் சுரங்கம் தோண்டும் முயற்சியில் செலுத்தினேன். அதில் அதிகமான லாபம் கிடைத்தது. இப்பொழுது எனக்குக் கேப்டவுனில் ஒரு பெரிய வீடும் யோகானெஸ்பர்கில் 2000 ஏக்கரில் ஒரு பருத்தித் தோட்டமும் இருக்கின்றன. நாம் செய்து கொண்ட பிரதிக்கிரமையை நிறைவேற்றவே இங்கு வந்தேன்.

“நான் விவாகம் செய்து கொள்ளவில்லை. ஏனோ என் மனம் அந்த இன்பத்தை நாடவில்லை. அன்பினால் உருகும் இருதயத்தை இழந்துவிட்டேன். அவ்வளவுதான் என்கதை.

முகத்தைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டு இரண்டு மடக்கு விஸ்கியைக் குடித்தான் பாட்ரிக், பிறகு ராய் இருந்த பக்கமாகத் திரும்பினான்.

ராய் சொன்னான்: “என்னுடைய வாழ்க்கை சாதாரணமானதுதான். அதிசயமானது ஒன்றும் சம்பவிக்கவில்லை. எங்கள் ஊர் பள்ளிக்கூடத்தில்

தலைமை உபாத்தியாயர் உத்தியோகம் கிடைத்தது. எனக்கு இருபது பவுன் சம்பளம். அந்த வேலைதான் இப்பொழுதும் பார்க்கிறேன்.

“என்னுடைய மாமன் மகள் மேரி அன்னாளை மணந்து கொண்டேன். அவளைப் பற்றி நான் குறைசொல்வதற்கில்லை. என் மணம் வெற்றிகரமானது. எனக்கு இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். இவ்வளவுதான் என் சமாசாரம்.”

எல்லோரும் டேவிட் இருந்த பக்கம் திரும்பினார்கள். அவனுடைய விசாலமான கண்கள் இமை வெட்டாது ஜன்னலுக்கப்பாலுள்ள வெறுமையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவைகளில் எப்பொழுதோ சொரிந்த கண்ணீரின் கறை மங்கலாகப் படிந்திருந்தது. மற்றவர்கள் தன்னைக் கவனிப்பதையும் அவன் கவனிக்கவில்லை.

பாட்ரிக் “டேவிட்!” என்று உரக்கக் கூப்பிட்ட பிறகுதான் திடுக்குற்று சுய உணர்வுக்கு வந்தான். “இப்பொழுது உன்னுடைய முறையல்லவா?”

“ஆம், ஆம் மறந்து போய்விட்டேன். இன்னுமொரு டம்ளர் விஸ்கி கொடு” என்றான் டேவிட்.

அரை டம்பளர் விஸ்கி குடித்துவிட்டுப் பேசத் தொடங்கினான். அவன் குரல் துயரம் நிறைந்ததாயிருந்தது.

“அன்று உங்களை விட்டுப் பிரியும் பொழுது எனக்கு வயது இருபது: தகப்பனாரின் விருப்பப்படி வைத்தியக் கல்லூரியில் டாக்டருக்குப் படித்தேன். என் உள்ளத்தில் ஊக்கமும் உற்சாகமும் மலையருவிபோல் இடைவிடாது சுரந்து கொண்டேயிருந்தன. அப்பொழுதெல்லாம் உலகம் ஒரு இன்பப் பூம்பொழில் போல் தோன்றியது. மனித வர்க்கத்தின் அற்பத்தனத்தை நான் உணரவில்லை. என்னுடைய பாதையில் துயரமுட்களும் ஏமாற்றப் படுகுழிகளும் குறுக்கிடவில்லை.

இருபத்தேழாவது வயதில் பட்டம் பெற்ற டாக்டரானேன். லண்டனிலுள்ள எங்கள் பரம்பரை வீட்டில் வாசம் செய்து கொண்டு தொழில் ஆரம்பித்தேன். இரத்தாசய சம்பந்தமான வியாதிகளில் முக்கிய சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டதின் பலனாக எனக்குப் புகழும் செல்வமும் பெருகின. வைத்திய இலாகாக்காரர்களே எனக்கு லண்டன்

அரசாங்க வைத்தியசாலையொன்றில் தலைமை டாக்டர் பதவி தருவதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் அதை நான் மறுத்துவிட்டேன். புகழையும் செல்வத்தையும் மேலும் மேலும் விரும்பினேன்.

“இரண்டே இரண்டு வருடங்களில் என் பெயர் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் அடிபடத் தொடங்கியது. பல பாகங்களிலிருந்தும் நோயாளிகள் என்னைத் தேடி வந்தார்கள். பெரிய கோடீஸ்வரர்கள், அரசாங்கப் பிரமுகர்கள், வியாபாரத் தலைவர்கள் முதலிய எல்லோரும் என் தயவை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். ஏராளமான செல்வம் என் காலடியில் வந்து குவிந்தது. அந்தக் காலத்தில் தான் நான் ஏமியை முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன். அன்று மாலை ஒரு தேநீர் விருந்துக்கு சென்றிருந்தேன். அவ்விடத்தில் ஏமியும் அவளுடைய தாயும் வந்திருந்தார்கள். என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் எனக்குத் தாயையும் மகளையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“ஏமினுடைய அழகு கார்காலத்து மின்னலைப் போல் என் கண்களைத் தாக்கி என்னைத் கதிகலங்கச் செய்துவிட்டது. பேரிடிகேட்ட சர்ப்பம் போல் மதிமயங்கிக் கிடந்தேன்.

“சே! வெறும் உடழலகில் என் மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டேன். அவள் ஒரு வறிய குலத்தில் பிறந்தவளென்பதையும் சரியான பாதுகாப்பின்றி வளர்ந்தவளென்பதையும் மறந்தேன்.

நாளடைவில் அந்த மயக்கம் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் காதலாக மாறியது. என்னை மணந்து கொள்ளும்படி அவளைக் கேட்டேன். ஆம், அவள் காலடியில் விழுந்து கெஞ்சவும் தயாராக இருந்தேன். அவளும் அதை எதிர்பார்த்திருந்தவள் போல் உடனே சம்மதித்தாள்.

“சில வாரங்களில் எங்கள் திருமணம் நடந்தேறியது.”

எங்களுடைய மணவாழ்க்கை - இல்லை என்னுடைய மணவாழ்க்கையின் இன்பத்தை எப்படி உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வேன். திடீரென்று அமரத்தன்மையடைந்து விட்டது போலவே தோன்றியது. துன்பக் கலப்பில்லாத மாய இன்பம். பொழுது புலர்ந்தது. பொழுது மறைந்தது. ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

“ஏமியை ஒரு தேவமாதெனவே மதித்தேன். அவள் எது சொன்னாலும் செய்துவிட்டே மறுவேலை பார்ப்பேன்.

இவ்விடத்தில் கொஞ்சம் நிறுத்திவிட்டு ஒரு மடங்கு விஸ்கி அருந்தினான் டேவிட். வெளியே ஒரு மரக்கிளையில் ஒரு காகம் கரைந்துகொண்டு இருந்தது. திரும்பத் திரும்ப “கா! கா!” வெணும் அதே கர்ணகரீரமான தொனிதான். டேவிட் மறுபடியும் கதையை ஆரம்பித்தான்.

“என்னுடைய நண்பனொருவன் என்னுடைய வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான். நாற்காலியசையும் சத்தங்கேட்டு பாட்ரிக்கும், ராயும், மாரிஸ் இருந்த பக்கமாகத் திரும்பினார்கள். மாரிஸ் நாற்காலியில் இருக்கை கொள்ளாது அசைந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய முகத்தில் மனச் சஞ்சலத்தின் குறிகள் காணப்பட்டன. ஆனால் டேவிட் மட்டும் ஒரே பார்வையாக ஜன்னலுக்கப்பால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அவன் என்னோடு ஒரே கலாசாலையில் படித்தவன். வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதனால் அவனை என் வீட்டிலேயே இருக்கச் செய்து ஊண், உடை எல்லாம் உதவினேன்; சுருங்கக் கூறினால் அவனை என் சொந்தச் சகோதரனைப் போலவே பாவித்தேன்.

“திடீரென்று ஒருநாள் அமெரிக்காவிற்கு வரும்படி ஒரு தந்தி வந்தது. யாரோ ஒரு பெரிய மோட்டார் உற்பத்தி முதலாளிரத்தாசயக் கோளாறினால் வருந்துகின்றாரென்றும் அதைக் குணப்படுத்துவதற்கு எனனை உடனே ஆகாய விமானத்தில் வரும்படியும் அதில் கண்டிருந்தது.

“ஏமியை விட்டுப் பிரிந்து போவதை குறித்து என்னால் நினைக்க முடியவில்லை. நினைக்கவே முடியவில்லை. பணமும் புகழும் என்ன அத்தனை பெரியதா?

“ஆனால் ஏமி என்னைப் போகும்படி வற்புறுத்தினாள். இப்படிப்பட்ட பெரிய ‘கேஸ்’ களைக் கைநழுவ விட்டுவிட்டால் என்னுடைய உத்தியோகப் பெருமையும் ஜனங்கள் என்னிடம் கொண்டிருக்கும் மதிப்பும் குறைந்துவிடுமாம். சதா மனைவியை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்க முடியுமா? இருந்தாலும் ஊரார் பழிப்புக்கு இடமாகுமாம். ஆனால் எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை.

“ஏமியின் இந்த வேண்டுகோளை, இல்லை தேன் ஊறும் வார்த்தைகளுள் மறைந்திருந்த கட்டளையை மீற எனக்குச் சக்தியில்லை. வேண்டா வெறுப்புடன் ஏமியை என் நண்பனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மறுநாளே அமெரிக்காவிற்குப் பிரயாணமானேன்.

“அமெரிக்காவில் ஏமியை நினைத்து நினைத்து என் மனம் துடித்த துடிப்பு யாருக்குத் தெரியும்? சொன்னாலும் உங்களுக்கு விளங்காது. ஒரு நொடி ஒரு யுகமாக வளர்ந்தது.

“இரண்டு கிழமைகளில் வேலையை முடித்துக் கொண்டு லண்டனுக்குத் திரும்பினேன். ஏமியும் என்னைப் போலத்தான் துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பாளென்று நினைத்தேன். என்னைக் கண்டவுடன் சந்தோஷம் தாங்காமல் ஆடிக் குதிப்பாள், கண்ணீர் சொரிவாள். அல்லது உணர்ச்சி வேகத்தில் செயலற்று ஓய்ந்து போவாள் என்றெல்லாம் பலவிதமாகக் கற்பனை செய்தது என் மனம். ஆனால் உண்மையில் இது ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அவள் என்னை வர பார்க்கக் கூடவில்லை. தலைவலியென்று சொல்லித் தன் அறையில் படுத்திருந்தாள். அவளுடைய முகத்தில் மகிழ்ச்சிக் குறிகள் இல்லை; கவலைக் குறிகள் தான் காணப்பட்டன. சிரமப்பட்டு என்மனத்திலே எழுந்த கேள்விகளை அடக்கிக் கொண்டேன்.

“என் நண்பன் வீட்டில் இல்லை. வெளியே இருந்தான். இரவாகியும் திரும்பிவரவில்லை.”

“இரவு வந்ததும் நேரே ஏமியினுடைய அறைக்குச் சென்றேன். என்னைக் கண்டவுடன் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.”

“ஏமி, என்ன இன்று ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? என்ன மனவருத்தம்?” என்று கேட்டேன்.

“முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டு சொன்னாள்; ‘நான் இனிமேல் உங்களோடு இருக்கவிரும்பவில்லை’ திடுக்கிட்டு விட்டேன்’ ஏன்? எதனால்?

“உங்களுடைய நண்பரின் மேல் காதல் கொண்டுவிட்டேன். நீங்கள் ஆச்சரியப்படலாம், இனியும் உண்மையை மறைப்பதில் பயனில்லை. நான் உங்கள் மேல் ஒரு பொழுதும் காதலாயிருக்கவில்லை. உங்களுடைய பணத்திற்காகவே உங்களை மணந்து கொண்டேன்.

உண்மையான காதல் எது என்பதை இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன். அது பொருளையும் மதியாது; புகழையும் மதியாது. நான் அவரை அடையாவிட்டால்.....”

“அடையாவிட்டால் என்ன?”

“கட்டாயம் அடையவேண்டும். அதற்கு நீங்கள் தான் ஒத்தாசை செய்யவேண்டும்”

“என்னால் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. தொண்டை கட்டிக் கொண்டது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி தோன்றியது. அவள் தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“நான் இறந்துவிட்டதாக எல்லாருக்கும் தெரியப்படுத்தி, என்னை ஒரு சவப்பெட்டியில் வைத்து மூடி உங்களுடைய குடும்பக் கல்லறையின் கொண்டுபோய் வைக்க வேண்டும். நான் சுவாசிப்பதற்காக சவப்பெட்டியில் துவாரங்கள் வைக்கவேண்டும். கல்லறையைப் பூட்டிச் சாவியை உங்கள் நண்பரிடம் கொடுங்கள். அவருடன் நான் இரகசியமாகச் சென்று விடுகிறேன்.

“நான் சொன்னபடி செய்வதாய் இருந்தால் சரி, இல்லாவிடில் நான் பகிரங்கமாய் உங்கள் நண்பரோடு சென்றுவிடுவேன். அது உங்களுக்குப் பெரிய அவமானத்தை உண்டாக்கும். அதை நான் விரும்பவில்லை. நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?”

“நான் என்ன சொல்லக்கூடும்?”

“இரண்டு வழியிலும் நான் ஏமியை இழக்க வேண்டியவன்தான். எனவே, அவளுடைய ஏற்பாட்டிற்குச் சம்மதித்தேன். அவமானமாவது இல்லாமல் போகாமல்லவா?”

ஒரு முனகல் சத்தம் கேட்டது. மாரிசின்முகம் சாம்பல் போல் வெளுத்திருந்தது. முகத்தில் வியர்வை ஒழுகியது. பாட்ரிக்கும் ராயும் பிரமித்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

டேவிட் மறுபடியும் ஆரம்பித்தான்.

“என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஏமி இறந்தவள் போலத்தான். அவளை சவப்பெட்டியில் வைத்து அடைக்கும் பொழுது உண்மையாகவே கண்ணீர் சொரிந்தேன். கதறினேன், வானத்திலிருந்து ஒரு மோகினி வந்து என் கைகளுக்குள் நுழைந்தாள். இறுக அணைத்துக்

கொள்ளு முன் திமிறிக் கொண்டு இன்னொருவன் கைகளுக்குப் பாய்ந்துவிட்டாள். வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன். வெறுமைதான் காணப்பட்டது.

“முதலில் அந்தச் சாவியை அவள் காதலனிடம் கொடுத்துவிடவே எண்ணியிருந்தேன். பிறகு என் மனத்தில் திடீரென்று ஓரெண்ணம் தோன்றியது. அந்தச் சாவியை அவனிடம் கொடுக்காவிட்டால் என்ன? என் நரம்புகளில் இரத்தம் குமுறியது. மனத்தில் ஆயிரம் குட்டிப் பிசாசுகள் நடமாடின. பழிக்குப் பழி இரத்தத்திற்கு இரத்தம். சாவியைக் கொடுக்காவிட்டால், ஏமி இரண்டு தினங்களில் மூச்சடைத்து இறந்து விடுவாள். இறந்தால் தான் என்ன?

“ஸ்திரீ வர்க்கத்தின் அற்பத்தனம் அப்பொழுதுடன் முதன் முதலாக என் மனதில் பட்டது. இதற்கு முன் பெண் என்றால் என் அகராதியில் தெய்வம் என்று தான் பொருள். இப்பொழுது -

“சாவியைக் கொடுக்காமல் மறுநாளே ஆபிரிகாவிற்குப் பிரயாணமாகிவிட்டேன். போக்கிடமற்ற பிசாசுபோல் காடெல்லாம் சுற்றியலைந்தேன். நாம் செய்துகொண்ட பிரதிக்ளைக்காகவே இங்கு வந்திருக்கிறேன்” என்று கூறி முடித்தான்.

மெதுவாகத் தன் முகத்தை மாரிஸ் இருந்த பக்கமாகத் திருப்பினான். - முதல் முறையாக இருவர் கண்களும் ஒரு கணம் சந்தித்தன. மறுகணம் மாரிஸின் கண்கள் பூமியை நோக்கின.

டேவிட் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு இரும்புச் சாவியை எடுத்து மாரிஸிடம் நீட்டி, “நண்பனே! நேரம் தவறிவிட்டேனோ என்னவோ, நானறியேன். இதோ என் மனைவி உன்னிடம் கொடுக்கும் படி கூறிய சாவி பெற்றுக்கொள்” என்றான்.

4. தமிழின் மறுமலர்ச்சி¹

- இலங்கையர்கோன் -

பொதுவாகத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் எழுதப்பட்டு வரும் தமிழே மறுமலர்ச்சி என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. “அவர் மறுமலர்ச்சிக் காரர்” என்று சிலர் பரிகாசமாகக் கூடச் சொல்வார்கள். சிலர், சில ஆசிரியர்கள் எழுதும் பொருள் விளங்காத வார்த்தைக் குவியலையே மறுமலர்ச்சி என்று நினைப்பர்.

மறுமலர்ச்சி, எழுதப்பட்டுத் தமிழிற்கு மாத்திரமே உரியது. பேசப் பட்டுத் தமிழிற்கு எவ்வித மறுமலர்ச்சியும் இல்லை. அது என்றும் மலர்ந்தே இருந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியனும், நக்கீரனும், கம்பனும், இளங்கோவனும் பேசிய கன்னித் தண்டமிழ் அல்லவா அது?

எழுத்துத் தமிழ் சில காலங்களில் அந்நிய ஆட்சியினால் அயர்ந்துபோன துண்டு. முஸ்லிம்கள் இந்தியாவை வென்ற காலத்தும், பிறகு ஆங்கில மோகத்தினாலும் எழுத்துத்தமிழ் தாழ் நிலையை அடைந்தது.

பாரதியார் காலத்தில் இருந்து ஏற்பட்ட தமிழ் வளர்ச்சியையும், தமிழ் ஆர்வத்தையுமே ஆங்கில மோகத்தினால் தாழ்வுற்றிருந்த எழுத்துத் தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்று கூறலாம். பாரதியார் மகாகவி என்பதைச் சிலர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், அவரே மறுமலர்ச்சிச் சக்கரத்தை முதலில் உருட்டி விட்டவர் என்று எல்லோருக்கும் ஒப்ப முடிந்தது.

விக்கிரமாதித்தன் கதையும், மதனகாமராஜன் கதையும், அல்லி அரசாணி மாலையும் தமிழாக, தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்த காலத்தில், முதன் முதலில் நல்ல தமிழை எழுதியவர், பிரசங்கமாரியாகப் பொறித் தவர், யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகநாவலரே, அவரை ஏன்

1. மறுமலர்ச்சி, மார்ச் 1946, ப. 7-9

வசன மறுமலர்ச்சியின் உதயதாரகையாகக் கொண்டாடக் கூடாது? நல்ல வசனநடை தோன்றியதும், வளர்ந்ததும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே.

பாரதியும், நாவலரும் போய்விட்டார்கள். இனி? இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் இலக்கியக் கிளர்ச்சி அல்லது மறுமலர்ச்சி எங்களை எங்கே கொண்டுபோய் விடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. அது குழந்தையின் தளர்நடைப் பருவங்கூட இன்னும் அடையவில்லை. வங்க, ஆங்கில, மராட்டிய, ஐரோப்பிய இலக்கியங்களின் பற்றுக்கோடு கொண்டு எழுந்துநிற்க முயற்சி செய்கிறது.... அவ்வளவுதான்.

டர்ஜனீவ்வின் “புகை”, டொஸ்டோயிஸ்கியின் “காமர் ஜோவ் சகோதரர்கள்”, டிக்கின் ஹின் “இரு நரகங்களின் கதை” ரவீந்திரரின் “புயல்” போன்ற நாவல்களுடன் ஒத்துப்பார்க்கும் பொழுது “கமலாம்பாள் சரித்திரமும்”, “பிரதாப முதலியார் சரித்திரமும்” துச்சம் - குழந்தையின் மழலைமாதரி.

இது வருந்தக்கூடிய காரியமல்ல. தமிழ் இப்பொழுதுதான் நவீன இலக்கியத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் மற்றப் பாஷைகளை நோக்கி விழித்தெழுந்து கொண்டிருக்கிறது. நிச்சாட்சன் என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் எழுதிய “பமெலா” இன்று எங்கே? அது ஆங்கில ஆரம்ப நாவல்களில் ஒன்று. தமிழ் வளரும் - வளரும்! அதைக் குறித்து ஐயமே இல்லை.

இப்பொழுது தமிழ் இலக்கிய வானில் காளான்கள் போல் கவிகளும் கதாசிரியர்களும் தோன்றியிருக்கின்றனர். இந்தியாவில் பிரசுரமாகும் நான்கு ஐந்து நல்ல பத்திரிகைகளிலும் பலகுப்பைப் பத்திரிகைகளிலும், வாரா வாரம் அநேக கதைகள், கவிதைகள் பிரசுரமாகின்றன. இவைகளின் பயன், கதி? மிகமிகச் சொற்பமானவற்றை விட மற்றையெல்லாம் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பின் தங்கிவிடும். ஆனால் அவைகளும் கீழ்வையாயினும் வளர்ச்சியின் படிகள் தான். குழந்தை திடீரென்று ஞானோபதேசம் செய்துவிட முடியாது. மழலை பேசித்தான் மேலே போகவேண்டும்.

நாவல் மேல்நாட்டுச் சரக்கு. சிறுகதையும் அப்படியே. மேல்நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் ஒரு பெரிய வித்தியாசம். அவர்கள் நாவலில் தொடங்கிச் சிறுகதைக்கு வந்தார்கள். நாங்கள் சிறுகதைகளில் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். வியந்து பேசும்படியான

நாவல் எதுவும் தமிழில் இன்னும் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் இது இன்றைய பரபரத்த வாழ்க்கைக்கு ஏற்றபடி சிறுகதைச் சகாப்தம். விஞ்ஞான சாத்திர வளர்ச்சியினால் வாழ்வில் இன்னும் அதிகமான பரபரப்பு ஏற்படும்... கல்வியையும் மாத்திரையாக்கி விழுங்கக்கூடிய காலமே வந்துவிடலாம்.

கவிதையும் அப்படியே. இரண்டொருவரைத் தவிர மற்றக் “கவிகள்” எல்லோரும் குப்பை கூளமே எழுதுகிறார்கள். சொல் இல்லை; சுவை இல்லை; பொருள் இல்லை; தமிழில் மற்றெந்த மொழியிலும் பார்க்க அதிகமான உயர்ந்த கவிதைச் செல்வம் உண்டு.... அது எம் முன்னோர் வைத்துச் சென்ற நிதிக்குவை. “மேல்நாட்டார் அதை வணக்கம்”செம்யும்படி செய்வதே எழுத்தாளர்களின் முக்கிய கடமை. உயர்ந்த கவிகள் தோன்றுவதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன.. இதுகாறும் தமிழின் மறுமலர்ச்சியில் மகாகவிகள் யாருமே தோன்றவில்லை. “மகாகவி பாரதியார்” எழுதிய வ, ரா, தம் உணர்ச்சி களுடன் ஓடிவிடுகிறார்... அவருடைய முடிபுகள் ஆலோசித்தே ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

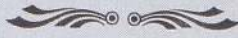
விமர்சனம் கலைகளுக்கு ஒரு மிண்டி போன்றது. நல்ல முறையிற் பயன்படுத்தினால் பத்து வருட வளர்ச்சியை ஐந்து வருடத்திற்குச் சுருக்கி விடலாம். விமர்சகன் நிதான புத்தியுடையவனாக இருக்க வேண்டும். தன் சொந்தக் குரோதங்களைத் தன் விமர்சனத்தில் நுழைய விடக்கூடாது.ஓர் எழுத்தாளன் இலக்கிய விமர்சகனாக இருப்பது அவ்வளவு பொருத்தமில்லை. எழுத்தாளன் அல்லாத - ஆனால், பல நூல்களிற் பரிச்சயமுள்ள ரசிகனே விமர்சனம் செய்வதற்கு அதிக யோக்கியதை உடையவன் என்பது என் கருத்து.

விமர்சனம், அழிக்குந் தன்மை இல்லாமல் ஆக்குந் தன்மை கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். நையாண்டியாக எழுதினால் எந்த எழுத்தாளனுக்கும் மனம் நொந்து போகும்..

தமிழிலே வெளிவந்த நூல்கள் சிலவற்றைப் பற்றி, காலஞ்சென்ற கு.ப.ரா.முதல்தரமான விமர்சனங்கள் எழுதியிருந்தார். பிழைகளை முறையாகச் சுட்டிக்காட்டி அது திருந்தும் வழியையும் காட்டலாம். ஆனால் குத்திப் புண்படுத்தக்கூடாது.

வளருந் தமிழில் உலக இலக்கியங்கள் தோன்றுமோ, 'நோபல்' பரிசுபெறும் யோக்கியதையுள்ள ஆசிரியர்கள் தோன்றுவார்களோ, காப்பியங்கள் ஆக்கப்படுமோ என்பன போன்ற கேள்விகளுக்குக் காலத்தின் போக்கே விடை சொல்ல வேண்டும். தமிழணங்கு ஒன்றிலும் தோல்வி அடைந்ததில்லை. சமயத்தில் ஓங்கிவிடுவள். இதில் இளைத்துப் போவளோ..... ?

இலங்கையர்கோன் பற்றிய
படைப்புக்கள்

தொகுப்பு
தெளிவத்தை ஜோசப்

1. வெள்ளிப் பாதசரம் - நூல் விமர்சனம்

- க. கைலாசபதி -

இலங்கையர்கோனுடைய சிறுகதைத் தொகுதிக்கு விமர்சனம் எழுதத் தொடங்கும்போது மனதிலே எத்தனையோ எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. நமது காலத்திலே வாழ்ந்து மறைந்த ஒருவரைப் பற்றி முற்றிலும் விருப்பு வெறுப்பற்ற முறையில் சிந்திப்பது இலகுவான காரியமன்று. ஆனால் இலங்கையர்கோன் இன்று அமரராகிவிட்டார். அதன் காரணமாக அவரின் படைப்புக்கள் சென்றகாலத்தைச் சேர்ந்தனவாகிவிட்டன. எனவே, இத்தொகுதியில் உள்ள பதினைந்து சிறுகதைகளையும் புறநிலையிலே வைத்து ஆராய்தல் ஓரளவு சாத்தியமான காரியமே.

ஈழத்தின் தேசியப் பண்பு பொருந்திய இலக்கியம் கடந்த சில காலமாக வளர்ந்து வருகிறது என்பதையும், அவ்வளர்ச்சி வரலாற்றின் நியதிக்கேற்ப நிகழ்கின்றது என்பதையும் இன்று பலர் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். இவ்வுண்மைக்கு மேலும் சான்று பகருவதுபோல அமைந்துள்ளது. 'வெள்ளிப் பாதசரம்' என்னும் இத்தொகுதியின் வெளியீடு. இலங்கையர்கோன் ஏறத்தாழக் கால்நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே சிருட்டியிலக்கியத் துறையிற் பிரவேசித்திருந்தார். 1930ஆம் ஆண்டளவிற்குப் பின்னர் சிறுகதையுக் பிறந்தகாலத்திலேயே ஆசிரியர் அதன் முதல்வர்களில் ஒருவராகப் பெயர் பெற்றுவிட்டார். எனினும் இன்றுதான் அவரின் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்று வெளிவந்துள்ளது. அதற்குக் கால்நூற்றாண்டு கழியவேண்டியிருந்தது. இந்தக் கால்நூற்றாண்டிலே இலக்கியத்துறையிலே எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்தேறி விட்டன. கால்நூற்றாண்டு கண்ணாடியாக விளங்கும் இத்தொகுதியில் ஆசிரியரின் வளர்ச்சியையும் காலத்தின் போக்கையும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கண்டு கொள்ளலாம் எனக் கூறின் அது தவறாகாது.

இத்தொகுதியில் ஏழு கதைகள் வரலாற்றுத் தொடர்பும் பெளராணிக சம்பந்தமும் உடையன. அனுலா, மரியா, மதலேனா, மேனகை, நாடோடி, தாய், யாழ்பாடி, சிகிரியா என்பன அவை. இக்கதைகளைப் படிக்கும்போது வ. வே. சு ஐயரைப் பற்றிய நினைவு எனக்கேற்பட்டது. “குளத்தங்கரை அரசமரம்” முதலிய கதைகளடங்கிய தொகுதியிலே ஐயரவர்கள் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

“உலகத்தில் சிலகதைகள் நித்திய யௌவனமாயும், சர்வாந்தர் யாமியாயும் இருந்து கொண்டு கோடானுகோடி மனிதர்களுடைய மனதில் காதல், கோபம், பயம், சோகம்முதலிய பேருணர்ச்சிகளை உண்டாக்கி வருகின்றன. இந்த ‘லைலா மஜனூன்’ அத்தகைய கதைகளின் ஜாதியைச் சேர்ந்தது.

இலங்கையர்கோனும் இத்தகைய கதைகளையே ஆரம்ப காலத்திலேயே அதிகமாக எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகிறது. அந்த வகையிலே தாகூர், பாரதியார், வ. வே. சு ஐயர், முதலியோர்க்கூடாக வந்த இந்திய சிறுகதை மரபின் உணர்வே நமது ஆசிரியரைப் பெரிதும் ஊக்கியது எனக் கருத இடமுண்டு. பழையகதைகளைப் புதுமெருகுடன் கையாள்வதிலே ஐயருக்கும் நமது ஆசிரியருக்கும் ஒற்றுமை இருப்பினும் அது ஏகதேசமே, பேருணர்ச்சிகளைச் சித்திரிப்பனவே. பழங்கதைகள் ஆயினும் ஒவ்வொரு ஆசிரியனும் தந்தன் மனோபாவத்திற்கேற்பப் பழங்கதைகளிலிருந்து பொறுக்கியெடுத்துக் கொள்கிறான். தேசபக்தியையே தெய்வபக்தியாகக் கொண்ட ஐயர், தனது கதைகளிலே வீரம், தியாகம், தூய்மையான அன்பு, காதல் முதலிய உணர்ச்சிகளைச் சிறப்பித்தார். அவ்வுணர்ச்சிகளைச் சித்திரிப்பது ஐயருக்கு முடிந்த முடிபாக இருக்கவில்லை. அவற்றின் மூலம் தேசபக்தியைத் தூண்டிவிட்டார். ஆனால் அவருக்குப் பின் வந்த இலங்கையர்கோன் போன்றோர் உணர்ச்சிகளைத் திறம்படச் சித்திரிப்பதே உயர்கலையின் பண்பு என நம்பினர். இதன் விளைவாகவே இலங்கையர்கோனின் பாத்திரங்கள் உணர்ச்சியின் அடிமைகளாகக் காட்சியளிக்கின்றனர்.

“தமிழ் இளைஞனின் யௌவனத் தோற்றத்தைத் தியானித்து அடிக்கடி நெடு மூச்செறிந்தாள்: அவளுடைய நரம்புகளில் என்றும் இல்லாத ஓர் இன்பக் கிளர்ச்சி நெளிந்து துடித்தது. (அனுலா பக்: 11)

“மரியா உன்மத்தம் கொண்டவள் போல் வெறும் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்” (மரியா மதலேனா: பக்.61)

“அவரை வருத்தியது இளமையின் மனக்காதல் அன்று நடுத்தர வயதின் மனக்கலப்பற்ற கொடிய உடல் வேட்டை” தசையின் பிடுங்கல் (மேனகை : பக். 69)

“அவன் இருதயத்திலிருந்து கவி பாடுகிறான். வாயிலிருந்து வெளிவரும் வெறும் வார்த்தைகளுக்கு இலக்கண வரம்பு செய்யலாம். இருதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் உணர்ச்சிக்கு இலக்கணம் சொல்ல முடியுமா? (நாடோடி: பக். 83)

காமபரவசத்தவளாகிய அனுலாவும், வழக்கிவிழுந்தவளுமான மேரி மதலேனாவும், முனிவரின் தவம் கெடுத்த மேனகையும், நாடோடிக் கவிஞன் சோமசுந்தரமும், சிங்ககிரிக் காவலனாக இருந்த காசியப்பனும் பிறரும் தத்தம் புலன்களும் உணர்ச்சிகளும் உந்த எழுதிக்கொள்கின்றனர். எந்தவிதமான அறிவுக்கோ, ஆலோசனைக்கோ அவர்களுக்கு நேரமில்லை. உணர்ச்சியின் அடிமைகளாகிய அவர்கள் இறுதிவரை உணர்ச்சிக்காக வாழ்பவர்களாகவே தோன்றுகின்றனர். தம்மைத்தாமே காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாதவர்களாகவும் அவர்கள் காட்சி தருகின்றனர். கையைப் பிசைந்துகொண்டு எதுவுஞ் செய்யத் தோன்றாத நிலையில் கதைகள் எம்மை விட்டுவிடுகின்றன. ஏன், எதற்கு, என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கே இடமில்லாது போய் விடுகின்றன. பேருணர்ச்சியைப் பகுத்தறியவும், அது தோன்றும் சூழ்நிலையைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளவும் ஆசிரியர் முயலவில்லை என்னும் உண்மையே எமக்குப் புலனாகின்றது. உணர்ச்சியின் அடிமை களுக்கு மீட்சியே இல்லைப்போலும்.

சரித்திர - பௌராணிகக் கதைகளோடு சமூகக் கதைகளையும் எழுதினார் ஆசிரியர். சமூகக் கதைகள் எட்டு இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. வெள்ளிப் பாதசரம், சக்கரவாகம், முதற் சம்பளம் ஆகிய மூன்றும் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன. சமூகக் கதைகளிலும் பாத்திரங்கள் உணர்ச்சியின் அடிமைகளாகவே காட்சி தருகின்றன. எனினும் சமூகப் பின்னணியிலேயே உணர்ச்சிகள் செயற்படுபதை நாம் காண்கின்றோம். வெள்ளிப்பாதசரமும், முதற்சம்பளமும் இவ்வகையிலேயே ஆசிரியரது உன்னதமான சிருட்டிகள் என்பது எனது கருத்து.

முப்பத்தொரு ரூபாயில் வெள்ளிப்பாதசரம் வாங்கி மனைவிக்குக் கொடுத்து அது சிறிது நேரத்துக்குள்ளேயே தொலைந்துவிடவும் செல்லையா உணர்ச்சிவசப்பட்டு “கொஞ்சம் கவனமாய் வாறதுக் கென்ன? உனக்கு ஆட்டம் மெத்திப்போச்சு, ஊதாரி நாய்” என்று நாவினாற் சுட்டு விடுகிறான். தாம்பத்திய உறவின் நிழலிலே அச்சுடு ஆறிவிடுவதைக் கதை சித்திரிக்கின்றது. பாத்திரங்கள் சமூகப் பகைப்புலத்தில் இயங்குவது தெரிகிறது. உணர்ச்சிகளின் தோற்றமும், நிலையும், அழிவும் புறஉலகினால் பாதிக்கப்படுவதையும் மறைமுகமாகவேனும் உணர்த்தி விடுகின்றார் ஆசிரியர். சுருங்கக்கூறின், கதையில் உண்மை இருக்கிறது. அதுவே நம் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றது, உருக்குகின்றது, உள்ளத் தெளிவை உண்டாக்குகின்றது.

‘முதற்சம்பளம்’ என்னும் கதையும் உண்மை நிறைந்த ஒரு சிருஷ்டி. பதினொரு வயது நிரம்பாத “சுட்டான்” சின்னராசா சுருட்டுக் கொட்டிலுக்கு நாட்சம்பளத்தில் வேலை செய்யப்போகின்றான். தந்தையற்ற அவனைத் தாய் வேலைக்கு அனுப்பும் மனோநிலையும், பொடியனின் முதல் நாள் அனுபவமும் அழகுறத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. தாய் - மகன் பற்றுக்கோட்டை அடிநிலையாகக் கொண்ட இக் கதையிலே மனிதாபிமானம் மலர்ச்சியுறுவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழைக் கையாள்வதிலே ஆசிரியர் அசாதாரணமான திறமை காட்டுகிறார்.

“அதெல்லாம் வளரமுன்னுக்கு மாறிவிடும். இஞ்சை பார், நான் பிள்ளைக்கு கொளுக்கட்டை அவிச்சு வைச்சிருக்கிறன், போய்க் கால்முகம் கழுவிப் போட்டு ஓடியா, தம்பி எங்கையடா உன்ரை உழைப்பு?. எங்கே முடிச்சை அவிழ்பாப்பம், ஓ இஞ்சை நம்பத்தான் என்று பொன்னம்மா கூறுகையில் (பக்: 134) வாசகர் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையிலே காணப்படும் ஒரு சீவனுடன் ஒன்றிப்போக முடிகின்றது. உண்மையுடன் நமதுணர்வு ஒருமித்து விடுகிறது.

ஆயினும் ஆசிரியருக்குச் சமூகக் கதைகளைவிட வரலாற்றுக் கதைகளும் பெளராணிகக் கதைகளுமே நிரம்பிய ஈடுபாட்டினைக் கொடுத்தன என்று கருத இடமுண்டு. அக்காலப்பகுதியிலே சிறப்பாகவும் இக்காலத்திலே பொதுவாகவும் எழுத்தாளர்கள் இத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டியுள்ளனர். ஊர்வசி, மேனகை, முதலிய புராண

பாத்திரங்களைத் தாகூர் கையாண்டார். மலையாளக் கவிஞர் வள்ளத் தோல் மேரிமதலேனா கதையைப் புதுக் காவியமாகப் பாடினார். புதுமைப்பித்தனும், பி.எஸ். ராமையாவும் அகல்யை, மணிவாசகர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலியோரை இக்காலக் கண்ணோட்டத்திலே அலசியுள்ளனர். சற்றுப் பிற்பட்ட காலத்திலே, திரௌபதை, நக்கீரர், அருணகிரி முதலியோரைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு சிதம்பர ரகுநாதனும், கு. அழகிரிபாமியும் அற்புதமான சில கதைகளை எழுதியுள்ளனர். புத்தரைக் கதாபாத்திரமாகக் கொண்ட உரைச் சித்திரங்கள் அனந்தம், எனினும் இந்தப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது இலங்கையர்கோன் எழுதிய புது மெருகுக் கதைகளில் 'புதுமெருகு' குறைவாகவே காணப்படுகிறது. வரலாற்றறிவு, மனோதத்துவம், உளப்பாகுபாடு முதலிய இயல்களின் துணைகொண்டு "ஆராய்ந்து" எழுதாமல் பழைய கதையையே கவிதாநயமிக்க நடையில் திருப்பிச் சொல்கிறார் ஆசிரியர். அனுலாவும், சிகிரியாவும், வெறும் வரலாற்றுக் கதைகளே. பெரிய மனிதரிடமே பேருணர்ச்சிகள் இயல்பாகக் காணப்படமுடியும் என்னும் எண்ணம் ஆசிரியரது உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கக் காணலாம். சமூகக் கதைகளில் இடம்பெறும் சாதாரண பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை வருணிக்கையிலே அவற்றை உயர்த்திக் காட்ட விரும்பும் ஆசிரியர் அப்பாத்திரங்களை அரச நிலைக்கு உயர்த்தி விடுகின்றார். வரலாற்றுக் கதைகளின் 'மிச்ச சொச்சம்' இப்பண்பு என்றே கூறத் தோன்றுகின்றது. சாதாரண மனித உணர்ச்சிகள் ஆசிரியருக்குத் திருப்தியளிக்காததையே காட்டுகின்றன. 'பேருணர்ச்சி' அதுவே இலட்சியமாக இருந்தது.

“தம்பி, இது நாட்டுப்பெண்டுகள் போடுகிற கால்ச் சங்கிலி அல்ல. ராசாத்தியின் கால்களுக்கேற்றது. இந்தியாவிலிருந்து ஸ்பெசலாய் வந்தது” (பக், 5 வெள்ளிப் பாதசரம்)

“அமீனா வீற்றிருந்தாள். இருந்தாள். அதுவும் வெண்மணல் விரித்த கடற்கரையை அடுத்து நிற்கும் தாழைமரங்களுக்குக் கீழ் ஒரு மகாராணியாக வீற்றே இருந்தாள்” (பக். 45 தாழை நிழலிலே)

“அரசகுமாரிகள் அழுவதில்லை அது அவர்கள் அழகுக்கும், மென்மைக்கும், மனவெராக்கியத்திற்கும் ஒரு இழுக்குப் போலும்.” (பக்: 115 மச்சாள்)

சாதாரண சூழ்நிலையில் உணர்ச்சிகளின் இயக்கத்தைக் காட்டும் வெள்ளிப் பாதசரம், முதற்சம்பளம், சக்கரவாகம், மச்சாள் ஆகியன ஆசிரியரின் தமிழ் நடைக்கும் மனிதாபிமானத்திற்கும் சான்றாக நின்று, அவருடைய கலைத் திறமைக்குக் கட்டுரை செய்கின்றன. ஆனால் சாதாரணத்திற்குள் அசாதாரணத்தைக் காண ஆசிரியர் முனையும் போது அனாதை, தாழை நிழலிலே முதலிய கலைப்பண்பு குறைந்த கதைகள் தோன்றிவிடுகின்றன. அதாவது அனாதை, தாழை நிழலிலே முதலிய கதைகளில் ஆசிரியர் கூறும் உணர்ச்சிகளில் கதையிலிருந்தோ கதாபாத்திரங்களிலிருந்தோ பிறப்பனவாகவில்லை. மாறாக ஆசிரியரின் மனவுணர்ச்சிகளாகவே அமைந்து கிடக்கின்றன. இவ்வுண்மை ஆசிரியருக்குத் தெரியாமலில்லை. பலவீனத்தை நன்கு அறிந்ததன் காரணமாகவே அமீனாவை அரசியாக ஒப்பிட்டும் அனாதை என்னும் கதையிலே அணிற்சூசுகளை உவமையாக்கியும் 'தொய்' விற்கு ஈடுகட்ட முனைந்துள்ளார். ஆனால் அம்முயற்சி கதைகளின் வெற்றிக்கு அனுகூலமாயில்லை.

கதைகளின் பிரதான பண்பு.. சிறப்பு.. அவற்றின் நடைச் சிறப்பு பாகும். ஆசிரியருடைய பாத்திரங்கள் உணர்ச்சிமயமாகக் காட்சி யளித்தால் அதற்கு ஏதுவாக இருப்பது கவிநயமும், மோகனமும், இசைநலமும் பொருந்திய உரைநடையாகும்.

“கம்பனும் காளிதாசனும், இளங்கோவனும், திருத்தக்க தேவனும், சாத்தனும், மணிவாசகனும் இவர்கள்தான் என்னுடைய தெய்வங்கள், தமிழ் மொழியின் கன்னித் தன்மையிலும், தமிழ்ச் சொல்லின் இசையிலும் தமிழ்ப்பாட்டின் மோகனத்திலும் நான் நம்புகிறேன். இனி வரப்போகும் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கும் வந்தனை செய்கின்றேன்”

இவ்வாறு நாடோடிக் கவிஞன் சோமசுந்தரம் கூறுகின்றான். அது ஆசிரியரின் குரல் என்று இனம்கண்டு கொள்வது கடினமான காரியமன்று. அதைப் போலவே பிறிதோரிடத்தில் (பக். 92) பிறவிக் கவிஞன் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“காளிதாசனுடைய ஒப்புயர்வற்ற தெய்வக் காவியமாகிய இரகுவம்சத்தைச் சுவைநந்த உயிரற்ற வெறும் சொற்குவியலாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த அரசகேசரியின் சகாக்களிடமிருந்து நான் வேறு என்ன எதிர்பார்க்க முடியும்? பழைமை பழைமை என்று

பிதற்றிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு தம் அற்ப திறமையில் இறுமாந்து உட்கார்ந்திருக்கும் இவர்களுக்குப் புதுமையும் முற்போக்கும் எங்கே பிடிக்கப்போகிறது. திருக்கோவையாரைப் படித்துவிட்டு அதில் வெட்ட வெளிச்சமாய் இருக்கும் அழகையும் ஜீவனையும் ஓசையையும் தேனையும் அமுதத்தையும் சுவைத்து உணர அறியாது அதற்குள் வேறு ஏதோ சித்தாந்தக் கருத்து மறைந்து கிடக்கிறது என்று பாசாங்கு செய்யும் இந்தப் பழைமைப் புலிகளா....?

இலங்கையர்கோன் தான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலே தமிழிலக்கிய உலகிலே “ஆட்சி” செலுத்திய “பண்டித” மரபிற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தார். கண்மூடித்தனமான ஒழுக்க மரபை எதிர்த்தார். கு.ப.ராவும், ந. பிச்சமூர்த்தியும், பி. எஸ் ராமையாவும் க.நா.க.வும் அதே காலப்பகுதியில் அவ்வாறே செய்தனர்.

“அண்ணாந்து கொட்டாவி விட்டதெல்லாம்.

கூறு தமிழ்ப் பாட்டாச்சே.

முட்டாளே,

இன்னமுமா பாட்டு”

என்று பண்டித பரம்பரைக்குப் பாட்டடி கொடுத்தார் புதுமைப் பித்தன். ஆனால் மேற்கூறிய சமகாலத்து எழுத்தாளர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருதிசையிற் சென்றனர். கு.ப.ராவும் இலங்கையர்கோனும் ஏறத்தாழ ஒரேதிசையிற் சென்றனர். காவியரசனையும் இசைப்பற்றும் இருவருக்கும் பொது: ஆண் -பெண் உறவு என்ற பொருளைக் கையாண்டதிலும் இருவருக்கும் பொதுமையே காணப்படுகின்றது. கு.ப.ரா. தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதியபடியாலும் தனது பிராமண சமூகத்தின் புரையோடிய புண்களைச் சிறிதளவாவது உற்றுப்பார்த்த படியாலும், சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு தனது பங்கை கணிசமான அளவு செலுத்த முடிந்தது. தமது ஆசிரியரோ ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியிலே சிறுகதை எழுதுவதையே விட்டுவிட்டிருந்தார்.

புதுமையும் மறுமலர்ச்சியும் பூத்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டுணர்ந்த பெருமையும். அதிலே உடனடியாகப் பங்கு கொண்ட நுண்ணுணர்வும், பழைமையை எதிர்த்த பண்பும், புதிய உரைநடை ஒன்றை வளர்த்தல் அவசியம் என்னும் தெளிவும் அன்று இலங்கையர்கோனுக்கு ஈழத்து இலக்கிய மன்றத்தில் முன்வரிசை

யையும் தலைமைத் தானத்தையும் அளித்தன. நமது பிரதேச பேச்சு வழக்கினையும், வாழ்க்கை முறை யினையும் கூர்ந்து நோக்கி அவற்றை இலக்கியமாக்கிய பெருமையும் அவருக்குண்டு. இவையாவற்றுக்கும் பொருத்தமான சின்னமாக அமைந்துள்ளது இத்தொகுதி, ஆனால் கலைஞனைப் பற்றியும் ஆசிரியர் கொண்டிருந்த ஒருதலைப்பட்சமான கருத்து பிற்காலத்தில் அவரின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவே இருந்துள்ளது ஆசிரியரிடம் குடிகொண்டிருந்த கலைஞன் கடைசிவரை இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆயினும் அவன் பொதுமையுணர்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டவனாகத் தன்னைக் கருதிக் கொண்டபடியால் சில முரண்பாடுகள் இருந்தன. உலக இலக்கியங்களின் வரலாற்றினைப் படிக்கும்போது உணர்ச்சி முதல்வாத (Romantic) எழுத்தாளர் பலர் தவிர்க்க முடியாதபடி, தனிமனித வாதத்திலே சென்று சேருவதைக் காணலாம். சிஷ்ட்டி எழுத்தாளனை கலைஞனாக மதித்து சமூக அந்தஸ்து அளிக்காத சமூகத்திலே எழுத்தாளருக்கு இத்தகைய 'தனிமை' ஏற்பட்டு விடுவ துண்டு. இந்த மகத்தான விதிக்கு நமது ஆசிரியர் விதி விலக்கல்லவே. தனிமை உணர்ச்சி ஏற்படவும் தனது சமூகத்தைப் பற்றியும் தான் வாழும் காலத்தைப்பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்குகிறான். இந்த உணர்வு எப்படி வெளிப்படுகிறது.

“உலகம் அவருடைய பெருமையை அறியவில்லை. அவர் மனிதர்களுக்குள்ளே ஒரு மன்னவன். அவர் செய்த பிழை ஒன்றுதான். தான் பிறக்கவேண்டிய காலத்துக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகள் முந்திப் பிறந்துவிட்டார். அவ்வளவுதான்” (நாடோடி பக்: 94)

ஆசிரியருடைய பாத்திரமான இயற்கைக் கவிஞன் சோமசுந்தரம் பற்றி அவனது 'வைப்பாட்டி' உலகம் அவளை வைப்பாட்டி என்று கூறிக்கொள்கிறது. அதனால் என்ன? மூட.... உலகம்.... (பக்: 80) கூறுகிறான், இதே சுருதியிலே புதுமைப்பித்தன் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே தான் பத்து நூற்றாண்டுகள் முந்திப் பிறந்துவிட்டதாக விரக்தியோடு கூறிக்கொண்டார். உண்மையில் நமது ஆசிரியர் மூன்று நூற்றாண்டுகள் முந்திப் பிறக்கவில்லை. புதுமைப்பித்தனும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் முந்திப் பிறக்கவில்லை. நமது காலத்திலேதான் வாழ்ந்தவர்கள். நமது காலமே அவர்களின் இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றது. உடன்

பாடாகக் குறைவாகவும், எதிர்மறையாகப் பெரும்பாகமாகவும் காணப்படுகின்றது.

இந்தக் கண்ணோட்டத்திலே பார்க்கும்போது வெள்ளிப் பாதசரம், ஈழத்திலே முப்பது ஆண்டுகளாக வளர்ந்துள்ள மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் வரலாற்றுக் கண்ணாடியாக ஒளிர்கின்றது. இத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள கதைகள் நமது சொத்து: பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் என்ற நிலைமைபோய் எமது இக்காலத் தமிழிலக்கியத்தின் பகுதியாகிவிட்டன. இக்கதைகள் யாவற்றிற்கும் மேலாக இத்தொகுதியானது நமது காலத்தில் எழுத்தாளனுக்கும் சமதாயத்திற்குமுள்ள அமைதியையும் முரண்பாட்டினையும் துலக்கும் இலக்கிய சாசனமாகவும் அமைந்து விளங்குகின்றது. வரலாற்றை உண்டுபண்ணிய ஒருவர் அதே வரலாற்றில் தனக்கொரு இடம் பிடித்து விட்டார்.

இலங்கையர்கோன் எழுதியுள்ள பிறசிஷ்ட்டிகளையும் நூல்வடிவிற் கொண்டுவரப் பதிப்பாளர்கள் திட்டமிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது வரவேற்கப்படவேண்டிய முயற்சி. ஏனெனில் இன்று எமக்கு நூல்களே அதிகமாகத் தேவை. நல்லநூல்கள் வெளிவருவது யாவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத்தானே அளிக்கும். இலங்கையர்கோனே எதிர்த்த பத்தாம் பசலிகள் ... வரட்டுப் பண்டிதர்கள் அன்றும் இன்றும் என்றும் 'நெட்டை சொட்டை' சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்கள். ஆனால் சிருஷ்டி இலக்கியங்கள் எவருடைய உத்தரவையும் கேட்டு நிற்பனவல்ல. அவை வந்து கொண்டே இருக்கும். இலங்கையர்கோன் நூல்களும் அந்த எழுச்சிமிக்க வரிசையில் முதலிடத்தில் நிற்கட்டும். எல்லாத் தகுதியும் அவற்றிற்குண்டு.

2. வெள்ளிப்பாதசரம் - சீறுகதை விமர்சனம்

- சி.வன்னியகுலம் -

ஈழத்தின் சிறுகதை மூலவர்கள் எனக் கருதப்படும் இலங்கையர்கோன், சி.வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவருள்ளும் இலங்கையர்கோன் பல்வேறு வகையிலே தனிச் சிறப்பியல்பு கொண்டவராக விளங்குகின்றார். யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு சிறு கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இலங்கையர்கோன் அந்த மண்ணின் மீது எல்லையற்ற அபிமானங் கொண்டிருந்தார்.

அந்த மண்ணின்மீது கொண்ட மோக உணர்வின் வெளிப்பாட்டினை அவரது சிறுகதைகளிலே கண்டு வியக்கலாம். இலங்கையரின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் காரியாதிகாரியாகப் பணியாற்றியதனால் பெற்ற அனுபவங்களின் விகசிப்பினை அவரது கதைகளிலே இரசித்து மகிழலாம்.

புனைகதை இலக்கியம் தமிழில் அறிமுகமானபோது அது மத்தியதர வர்க்கத்தினது அபிலாசைகளின் வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகவே தொழிற்பட்டது. இலக்கியம் எழுத்தாளனுக்கு மனநிறைவைத் தருகின்றது. அவன் தனது கருத்துக்களை “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்” என்ற நோக்கிலே வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றான். அவ்வாறு பகிர்ந்து கொள்ளும் போது அது வாசகனுக்குப் பல சீர்திருத்தமான கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்கிறது. எழுத்தாளனைப் பற்றி வாசகன் மனதிலும் சமூகத்திலும் மேன்மையான ஓர் உணர்வினைப் பெற்றுத் தருகின்றது என்ற அளவிலேயே இலக்கியத்தின் அந்தஸ்து உணரப்பட்டது. ஆரம்ப காலத் தமிழ் நாவல்களான வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், ராஜமையரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் ஆகியவற்றின் முன்னுரைகள் இக்கருத்துக்களையே வலியுறுத்தின.

ஆனால் சிறுகதை இலக்கியத்தின் நோக்கம் அதுவன்று. சிறுகதை வடிவம் பாமர மக்களைக் கருத்திற் கொண்டும் நாவல், மத்தியதர வர்க்கத்தை இலக்காகக் கொண்டும் எழுந்தன எனக் கருத வேண்டியுள்ளது. நாவல் இலக்கியம், ஒருவர் வாசித்து அனுபவிப்பதற்காக எழுதப்படுகின்றது. சிறுகதை படிப்பதற்கும் ஒருவர் படிக்க மற்றவர் கேட்டு அறிவதற்கும் ஏற்ற சாதனமாகவே ஆரம்ப காலங்களில் விளங்கியுள்ளது. எனவே சிறுகதை மிக விரைவாகவும் வேகமாகவும் மக்கள் மத்தியிலே செல்வாக்குப் பெற்றது. அதனால்தான் ஐரோப்பியப் பாதிரிகள் சிறுகதையைத் தமது பிரசார நோக்கத்திற்காக முதலிலே பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

ஈழத்திலே ஈழகேசரிப் பத்திரிகையின் வருகையின் முன்னரும் அதன் பின்னருங் கூட ஆரம்பகால எழுத்தாளர் பலரும் இந்தியப் பத்திரிகைகளைக் களமாகக் கொண்டே எழுதினர். இந்தியப் பத்திரிகைகள் ஏற்றுப் பிரசுரிக்கும் வகையில் அவற்றை வடிவமைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஒன்றுக்கு அவர்கள் முகங்கொடுத்தனர்.

இந்த நிலை 1960ஆம் ஆண்டுவரை தொடரவே செய்தது. ஆனால் இலங்கையர்கோன் மிகக் குறுகியதொரு கால அளவிலே சிறுகதை இலக்கியம் பற்றிய தனித்துவமான ஒரு நோக்கை உருவாக்கத் தலைப்பட்டார். ஈழகேசரியின் உதயமும் இந்தியாவின் சமகால மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களான புதுமைப்பித்தன், மௌனி, கு.ப.ரா, அழகிரிசாமி ஆகியோரின் எழுத்துக்களுக்கு இலங்கையர்கோனின் படைப்பு நோக்கங்களிலே மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும்.

இந்த மண்ணில் உணர்வுச் சாறாக இலக்கியம் விளங்க வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை வகுத்துச் செயற்பட்டவராக பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். அவரெழுதிய நா நாடகம், இரு நாடகம் ஆகியன எமது மண்ணின் அக்காலப் பிரச்சினைகளையும், மக்களின் பேச்சு மொழியினையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தவை. சிறுகதைகளில் எமது மண்ணையும் அதன் பிரச்சினைகளையும், வசீகரங்களையும், மக்களின் மன எழுச்சிகளையும், உறவுப் பிணைப்புக்களையும் படம் பிடித்தவராக இலங்கையர்கோனைக் குறிப்பிடலாம்.

ஆண், பெண் உறவு நிலையிலே எழக்கூடிய ரசபாவங்கள் அற்பமானவையாக இருந்தபோதும் அவை எத்துணை அற்புதமான நெருடல்களையும், நெருக்கங்களையும் உருவாக்குகின்றன என்பதை இலங்கையர்கோன் வெள்ளிப் பாதசரத்திலே கச்சிதமாகப் படம் பிடித்திருக்கிறார். ஒரு காலத்தில் கடும் உழைப்பும், தன்னம்பிக்கையும், இயற்கை எழிலும், அமைதியும், குதூகலமும் நிறைந்திருந்த யாழ்ப்பாணத்தை அவர் கண்முன் கொண்டு நிறுத்துகிறார்.

கண்ணகியின் காற் சிலம்பு உடைக்கப்பட்டதனால் சிலப்பதிகாரம் என்ற பெருங்காப்பியம் எழுந்தது போல, நல்லம்மாவின் வெள்ளிப் பாதசரம் இழக்கப்பட்டதனால் இலங்கையர்கோனின் அற்புதமான இந்தச் சிறுகதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மின்னல் தெறித்ததுபோல ஒரு கணப்பொழுதில் நிகழ்ந்துவிட்ட அந்த இழப்பும், அதனால் எழுந்த வார்த்தைத் தெறிப்பும், அந்தச் சூட்டினால் எழுந்த மனச் சோகமும், பின் மோகமும் கதையிலே அற்புதமாக வடித்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையர்கோனின் இலாவகமான மொழி நடையும், யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கும் இச்சிறுகதைக்கு உயிரூட்டுகின்றன.

இந்தியாவிலே வசன இலக்கியத்தின் வடிவம், பொருள், நடை ஆகியவற்றிலே நெடுங்காலமாகப் பல்வேறு பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. வீரமாமுனிவரோடு ஆரம்பித்த இத்தகைய பரிசோதனைகளின் அறுவடையாக மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைக் கூறலாம். மஹாகவி பாரதியார் கூட சிறுகதைப் பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டிருந்த போதும் அவை காலவெள்ளத்துடன் எதிர் நீச்சல் போட முடியவில்லை.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை நிலைமை வசன இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சாதமாகவே இருந்துள்ளது. ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இந்தியாவிலே விவளிவந்து கொண்டிருந்த மணிக்கொடி, கிராம ஊழியன், பாரததேவி, கலாமோகினி போன்ற பத்திரிகைகள் இலங்கை எழுத்தாளர்களைச் சரியான திசையிலே நெறிப்படுத்தின. ஈழத்தில் ஈழகேசரியும், மறுமலர்ச்சியும் நமது எழுத்தாளர்களுக்குப் புதுத் தெம்பு தந்தன. அதனால்தான் ஈழத்து எழுத்தாளர்களால் பொருட்சிறப்பும் வடிவச் சிறப்பும் ஒருங்கே கொண்ட சிறந்த சிறுகதைகளை உருவாக்க முடிந்துள்ளது.

இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப் பாதசரத்திலே பொருளைப் போலவே வடிவமும் கனகச்சிதமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். “ஐயோ! காற் சங்கிலியைக் காணேல்லை” என்ற அவலக் குரல் உன்னதமான ஒரு சிறுகதையை எமக்குத் தந்திருக்கின்றது. அந்த அவலக் குரலை மையமாகக் கொண்டு இலங்கையர்கோன் அருமையான இந்தச் சிறுகதையை எமக்குச் சிருட்டித்துத் தந்திருக்கின்றார்.

சிறுகதை ஒன்றிலே ஆரம்பம், நடு, முடிவு என மூன்று கட்டங்கள் இருக்க வேண்டும். இருக்க வேண்டியதில்லை என்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் இன்றும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த மூன்று கட்டங்களையும் கொண்டிருப்பது சிறந்த சிறுகதையாக இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இலை. இவற்றில் ஒன்றோ பலவோ இல்லாமலேயே உச்சமான சிறுகதைகள் உருவாகியுள்ளன. இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம் இந்தச் சிறுகதை இலக்கணங்களை உடைத்தெறிந்துகொண்டு மேற்கிளர்ந்து நிற்கின்றது. இந்தக் கதையிலே இரண்டு உச்சமான கட்டங்கள் உள்ளன. கோயிலின் சுற்றாடல் வர்ணனையுடன் உயர்ந்து செல்லும் உணர்வுநிலையானது. காற் சங்கிலி அணிதலுடன் உச்சநிலையை அடைகின்றது. பின்னர் காற்சங்கிலி தொலைந்துபோன அவலத்துடன் அவ்வுணர்வு நிலையில் திடீர் வீழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. சோகம் மனதைக் கௌவுகின்றது. வீடு திரும்புகையில் அவர்களின் பச்சாத்தாப உணர்வு மீண்டும் மேலெழுந்து சென்று “கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு” என்ற இயற்கை சக்தியின் உச்சநிலைக்குச் செல்கின்றது. இப்படியாக இரண்டு உச்சங்களைக் கொண்ட சிறுகதை தமிழில் மிக அருமையாகும். அத்தகைய அருமையான வடிவம் கொண்ட சிறுகதை ஒன்றை இலங்கையர்கோன் எமக்களித்திருக்கிறார்.

இரண்டே இரண்டு கதாபாத்திரங்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இத்தனை அலாதியானதொரு சிறுகதையை இலங்கையர்கோன் எப்படிப் படைத்தார் என்பது ஆச்சரியமாக உள்ளது. இந்த இரண்டு கதாபாத்திரங்களும் அங்கசம்பூரணமானவையாக இந்தச் சிறுகதையிலே கட்டி எழுப்பப்பட்டுள்ளன. அகத்தாலும், புறத்தாலும் தனது இளம் மனைவியை வசீகரிக்க வல்லவனாக செல்லையா என்ற பாத்திரம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மனைவியின் மகிழ்ச்சியையே

தனது திருப்தியாகக் கொண்டு வாழ்பவனாக அந்தப் பாத்திரம் சிருட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. வல்லிபுரக் கோவிலின் சன சமுத்திரத்தைக் கண்டு அவள் - நல்லம்மா வெருண்ட போது “பயப்படாமல் என்னோடை வா” என்று மனைவியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு நெஞ்சை நிமிர்த்தி அவன் நடக்கிறான். அந்த ஆண்மையின் பாது காப்பில் அவள் குழந்தையாகின்றாள். ஐந்து வயதுச் சிறுமியைப் போல முழங்கால்கள் தெரியும்படி தன் ஆடையைத் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு வீதியைச் சுற்றி கெந்தல் போடவேண்டுமென அவள் மனம் குழந்தைபோலக் குதூகலிக்கின்றது.

சதா மண்ணின் ரகசியங்களையே கண்டு ரசித்தவனுக்கு நல்லம்மாவைக் கைப்பிடித்த பின்னர்தான் வாழ்க்கைக்குள் மறைந்து கிடக்கும் ரகசியங்களும், மணங்களும், புதுமைகளும் புரியத் தொடங்குகின்றன. ஓ! வாழ்வு எவ்வளவு அற்புதமானது என வியக்கின்றார் இலங்கையர்கோன்.

இந்தச் சிறுகதையிலே செல்லையாவை ஓர் அதி உன்னத மானிடனாகவோ, நல்லம்மாவை கணவன் முன் கூனிக் குறுகி நிற்கும் பதிவிரதையாகவோ சித்திரிக்க இலங்கையர்கோன் முனையவில்லை. அவர்களின் பலத்தைப் போலவே பலவீனமுற்ற மனநிலையையும் நடத்தைகளையும் அவர் விபரிக்கிறார். தனது ‘மகாராணிக்கு’ ஆசையுடன் வாங்கிக் கொடுத்த காற்சங்கிலி தொலைந்துபோன போது அவன் நிதானமிழந்துவிடுகிறான். ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவனது சித்தங் கலங்கிவிட வாய் உளறிவிடுகின்றது.

“கொஞ்சம் கவனமாய் வாறதுக்கென்ன? உனக்கு ஆட்டம் மெத்திப்போச்சு ஊதாரி நாய்!”

பெண்மை தனது தளைகளைக் கட்டறுத்துக் கொண்டு பொங்கி எழுகிறது; வார்த்தை தெறிக்கிறது.

“வேண்டாம். இப்பவே போகவேணும். வண்டிலைக் கட்டுங்கோ. நீங்கள் வராட்டி நான் தனியாய்க் கால் நடையாய்ப் போறன். வழியிலை காறுக்குள்ளை வசவுக்குள்ளை ஆப்பிட்டு நெரிஞ்சுபோறன்” அர்த்த நடுராத்திரியில் வீடு நோக்கி செல்லும் இருவரும் நடந்து முடிந்துபோன சம்பவத்தை இரை மீட்கின்றனர்.

ஒருவருக்காக மற்றவர் மனங் கசிந்து போகின்றனர். “கொள்ளி வாய்ப் பிசாசு” மீண்டும் அவர்களை நெருக்கமாக்க, மீண்டுமொரு சொர்க்கம் அவர்களுக்காக வாய் திறந்து நிற்கின்றது. ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையே உள்ள அன்புப் பிணைப்பை இத்தனை ஆழமாக, அற்புதமாக வெள்ளிப்பாதசரம் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

இலங்கையர்கோனின் சமகாலத்தவராகவும், சிறுகதை இலக்கியத்துறையில் அவருக்கு முன்னோடியாகவும் விளங்கியவர் புதுமைப்பித்தன், ஆனாலுங்கூட இருவரும் வாழ்க்கை பற்றி வெவ்வேறுவிதமான கண்ணோட்டமுடையோராக விளங்கினர். மக்கள் சமூகம் பற்றி இருவரது அணுகுமுறையும் முரணிலை கொண்டனவாகவே விளங்கியுள்ளன. இருவரும் இருவேறுபட்ட தளங்களில் நின்றபடி உலக இயக்கத்தை எடை போட்டனர்.

புதுமைப்பித்தனின் கண்களிலே வாழ்க்கையின் நிஷ்டூரங்களும், துன்பியல் நிகழ்வுகளுமே துலாம்பரமாகின. வறுமை, பற்றாக்குறை, ஏமாற்று, ஆஷாடபூதித்தனம், அடாவடித்தனம் ஆகியன அவரின் உள்ளத்தை ஊடறுத்து உயிரை வதைத்தன. அதனால்தான் அவரது சிறுகதைகளிலே கிண்டலும் கேலியும், வன்மமும் புரையோடிக்கிடக்கின்றன. நம்பிக்கை வரட்சி ஒவ்வொரு கதையிலும் இழையோடுகின்றது.

இலங்கையர்கோன், புதுமைப்பித்தன் பார்க்கத் தவறிய இன்னொரு கோணத்திலிருந்து வாழ்க்கையை நோக்கினார்.

இந்த உலகம் இனிமையானது. எழில் நிறைந்தது. ஆணினதும் பெண்ணினதும் அன்புச் சேர்க்கையினாலே அது சொர்க்கா புரியாகின்றது. வாழ்க்கை ஒரு திறந்த புத்தகம். மனிதன் தன் அறிவாற்றலினால் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கலைத்துவக் கண்ணோட்டத்துடன் அவர் வாழ்க்கையை அணுகினார்.

அதுவே அவரது சிறுகதை இலக்கியத்தின் சிகரமாகவும் அமைகிறது.

3. இலங்கையர்கோனின் அழகியல் பாங்கு

- கே.எஸ்.சிவசுமாரன் -

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறை முன்னோடிகளுள் ஒருவர் இலங்கையர்கோன். இலங்கையர்கோன் புனைபெயர். உண்மையான பெயர் ந.சிவஞானசுந்தரம். சிறுகதைத்துறை முன்னோடிகளுள் இவருடைய உறவினரான சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோரும் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள். சிவஞானசுந்தரம் விமர்சனம், நாடகம் ஆகிய துறைகளிலும் ஈடுபாடு காட்டினார். இவர் எழுதிய விதானையார் வீட்டில், கொழும்பிலே கந்தையா, லண்டன் கந்தையா போன்ற வானொலி நாடகங்கள் பிரபல்யமடைந்தன. மாதவி மடந்தை, மிஸ்டர் குகதாஸன், முதற்காதல், வெள்ளிப்பாதசரம் ஆகியன இவர் எழுதி வெளிவந்த நூல்கள். அரசாங்க சேவையில் காரியாதிகாரியாகப் பணிபுரிந்த இவர் 15.11.61இல் காலமானார்.

இலங்கையர்கோன் என்ற புனை பெயரைச் சூட்டிக் கொண்ட சிவஞானசுந்தரம், இலங்கையில் இலக்கியக் கோனாக விளங்க விரும்பியிருக்கலாம். அவருடைய உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்துவனவாக அவர் எழுதிய சிறுகதைகளும், அவற்றில் இடம் பெறும் சொற் பிரயோகங்களும் அமைகின்றன.

‘மணிக்கொடி’ போன்ற இந்தியப் பத்திரிகைகளில் தமது சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்த இலங்கையர்கோன், ஈழத்து வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கற்பனை கலந்து எழுதியிருப்பதும், ஈழத்துப் பொது வழக்கில் உள்ள மரபுச் சொற்களைக் கொண்டு கதைகளைத் தீட்டியிருப்பதும், சாதாரண மனிதர்களைக் கதாபாத்திரங்களாகத் தமது கதைகளில் நடமாடவிட்டிருப்பதும், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் அவர் நன்கு பரிச்சயம் கொண்டிருந்தார் என்பதை உணர்த்தும். கவிதா படிமங்களைப் பயன்படுத்தியிருப்பதும் அவர் அக்காலத்திலேயே தனிப்பண்புகளைத் தமது எழுத்துக்களிற் பொறிக்க முனைந்தார் என்பதைக் காட்டுவன.

அக்காலப் பின்னணியில் இலங்கையர்கோன் படைப்புக்கள் எத்துணைச் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தாலும், ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகளும், நெறிகளும் இன்று வழிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பின்னணியில், எத்தகைய இடத்தைப் பெற்றுள்ளன என்பதைத் தொட்டுக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

வெள்ளிப்பாதசரம் என்ற தொகுதியில் இடம்பெற்ற பதினைந்து கதைகளையும், ஒரே சீராய் நாம் படித்துப் பார்க்கும் போது, ஆசிரியர் தொடர்பாகத் தென்படுபவை: இலங்கையர்கோன் ஒரு மனோரதியவாதி (Romanticist) அல்லது கற்பனாலயவாதி, மனிதாபிமானம் உடையவர், உத்தியோக அந்தஸ்து, மேதாவிலாசம் போன்றவற்றைப் பாராட்டுபவர். சாதிகளைப் பெயர் சொல்லியே அழைப்பவர். தமிழின் இனிமையில் வயப்பட்டவர். இழுமென் மொழியைப் பயன்படுத்துபவர். சமூக யதார்த்தப் பின்னணியில் பாத்திரங்களை வளர்ப்பதை விட, மேம்போக்கான சில குணநலன்களின் அடிப்படையில் பாத்திரங்களைச் சித்திரிப்பவர். ஆழமான உணர்ச்சிகளைப் படிப்பவர்கள் மத்தியில் எழுப்புவதை விட மேலோட்டமான முறையில் சில கோடிகளை மட்டும் காட்டுபவர். சில வேளைகளிற் தாமே வலிந்து அறநெறி சார்ந்த உண்மைகளைக் கதையிற் புகுத்துபவர். இவை பொதுப்படையான அவதானிப்புக்கள்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்ற கதைகள் பற்றி ஒவ்வொன்றாக ஆராயுமுன்னர், மற்றும் ஒரு அடிப்படையான குறிப்பையும் இங்கு சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இலங்கையர்கோன், உள்ளடக்கச் சிறப்பில் கவனஞ் செலுத்துவதைவிட உருவ அமைப்புக்கே அதிக கவனம் செலுத்தியுள்ளார். உருவ அமைப்பு என்னும் பொழுது கவிதை நடையே, இங்கு மனதிற்கொள்ளப்படுகிறது. புனைகதை மூலம் தமிழ் உரைநடைக்கு வளமுட்டிய ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள், இலங்கையர்கோனுக்கு நிச்சயமானதோர் இடமுண்டு. இலங்கையர்கோன் உள்ளத்திலே ஒரு கவிஞன் என்பதனாற்றான், அவருடைய சொற்சித்திரப் படிமங்கள் புதுப்புனைவாய் அமைந்துள்ளன.

4. ஈழத்தமிழ் சிறுகதை முன்னோடி இலங்கையர்கோன்¹

- ஜேயார் -

2016 இலங்கையர்கோனின் நூற்றாண்டை ஆரம்பித்து வைக்கும் ஆண்டு. 1915 செப்டெம்பர் 06ஆம் திகதி பிறந்தவர் இலங்கையர்போன்.

ஏழாலையின் பிரபல்யம் மிக்கவம்சமாகத் திகழ்ந்த இராசகாரி பெருவேளாளர் புவனநாயக முதலித்தம்பி பரம்பரையின் ஆறாவது சந்ததியின் வழித்தோன்றல் இவர். இவரது தந்தை முருகேசு நடராசா, முதலித்தம்பி என்னும் பாட்டனாரின் வம்சப்பரம்பரைப் பெயரை உதறிவிட்டு முருகேசு நடராசா ஆனவர் இலங்கையர்கோனின் தாய் வழி முதியோர் உடையார் வம்சத்தினர்.

ஏழாலை மேற்கில் செல்வச் செழிப்புடன் சீர்சிறப்புடன் வாழ்ந்த இன்னொரு பரம்பரை உடையார் வம்சம். ஈழத் தமிழ்ச்சிறுகதையின் இன்னொரு மூலவராகத் திகழும் சி.வைத்திலிங்கம் இந்த உடையார் பரம்பரையில் பிறந்தவர். சிறுகதை மூலவர்களில் இலங்கையர்கோனும் வைத்தியலிங்கமும் ஒரே ஊர்க்காரர்களுமாவார்கள்.

உருவப்பிரக்ஞையுடனான தமிழ்ச்சிறுகதைகளை உள்ளடக்கச் சிறப்புக்களுடன் ஆக்கித்தந்த முதல்வர் என்ற போற்றுதலுக்குரிய இலங்கையர்கோனுக்கு பெற்றோரிட்ட பெயர் சிவஞானசுந்தரம் அந்த இயற்பெயரே மறந்து போகும் அளவுக்கு பிரபல்யம் மிக்கதாகவும் பலராலும் பேசப்படுவதாகவும் மாறிவிட்ட பெயர்தான் எழுத்துக்காக இவர் சூடிக்கொண்ட 'இலங்கையர்கோன்' என்னும் புனைபெயர்.

புதுமைப்பித்தன் அடிக்கடி கூறுவாராம் "என்னுடைய புனை பெயரின் புதுமையும் கூட எனது ஆரம்பகால பரபரப்பான பிரபல்யத்து

1. வீரகேசரி - சங்கமம் 03.12.2016

க்கான காரணமாக அமைந்துவிட்டது” என்று. இலங்கையர்கோன் என்னும் பெயருக்கும் அது பொருத்தமுடையதே.

ஆங்கிலக்கல்வி, ஆங்கில இலக்கியங்களிலான அலாதியான ஈடுபாடு, D.R.O என்னும் அரச உயர் பதவி, போன்ற முப்பதுகளின் உயர் மத்தியதர வகுப்பின் உடையார் மிடுக்குகளின் ஒரு அங்கமாக இருந்து இலக்கிய ஈடுபாட்டின் அர்ப்பணிப்பால் அவைகளை உடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தவர் இவர்.

இவருடைய முதல் சிறுகதை மரியமதலேனா கலைமகள் இதழில் வெளிவந்திருக்கிறது. Teenage இல் என்னும் 18ஆவது வயதில் இவருடைய கன்னிப்படைப்பான ‘மரிய மதலேனா’ கலைமகளில் வெளிவந்தது என்று செம்பியன் செல்வன் குறிக்கின்றார். 1933 இல் இவருக்கு வயது 18.

‘ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு’ என்னும் தனது நூலில் இலங்கையர்கோன், 1930 இல் தனது முதல் கதையுடன் எழுத்துப் பிரவேசம் செய்ததாக ஓரிடத்திலும், தனது 18-19 வயதில் சிறுகதைகள் படைக்க அவர் துணிந்துவிட்டதாக பிறிதோர் இடத்திலும் குறிக்கின்றார். நமது முற்போக்கு விமர்சகர்கள் இந்த முன்னோடிகள் பற்றிய அக்கறைகளைப் பெரிதாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. இது போன்ற சூழலில் நமது முன்னோடிகள் பற்றிய மீள்ஆய்வுகள் முக்கியமாகின்றன.

இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகள், புராண, இதிகாச வரலாற்று சம்பவங்களையும் சாதாரண மக்களின் சமூக வாழ்வுச் சம்பவங்களையும் மையமாகக் கொண்டவைகளாக அமைந்துள்ளன.

மரியமதலேனா, கடற்கோட்டை, அனுலா, யாழ்பாடி, மேனகை, சிகிரியா போன்ற ஒன்பது புராண இதிகாசக் கதைகளையும் வெள்ளிப்பாதசரம், துறவியின் துறவு, என் தமக்கை, கடற்கரைக்கிழிஞ்சல், காழைமர நிழலில், வஞ்சம், அநாதை போன்ற இருபது கதைகளை சமூக வாழ்வுக் கதைகளாகவும் படைத்துள்ளார்.

‘வெள்ளிப்பாதசரம்’ என்னும் சிறுகதைத்தொகுதி 1962இல் இவருடைய மரணம் நிகழ்ந்த ஓராண்டு முடிவில் இவருடைய மனைவி செல்லம்மா இலங்கையர்கோனினால் வெளியிடப்பட்ட

டுள்ளது. இலங்கையர்கோனின் 15 சிறுகதைகளைக் கொண்டிருக்கும் தொகுதி இது.

ஆங்கிலப்புலமை மிக்கவரான இலங்கையர்கோன் பிறமொழிப் படைப்புக்களை தமிழில் பெயர்த்துப்பணியாற்றியுள்ளார். இவருடைய மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் ஈழகேசரியில் தொடர்கதைகளாக வெளிவந்துள்ளன.

50களின் பின் நாடகத்துறையில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டவர் இவர். இவருடைய வானொலி நாடகங்கள் மிகப் பிரபல்யம் கொண்டவை. விதானையார் வீட்டில், லண்டன் கந்தையா போன்றவை மறக்க முடியாதவை. இவருடைய மேடை நாடகமான மாதவி மடந்தை 1958 இல் நூலுருப் பெற்றுள்ளது. இதுவே இவருடைய முதல் நூலாகவும் அமைகிறது.

‘மரிய மதலேனா’ என்னும் தன்னுடைய முதற் படைப்பை ‘மத்தலத்து மரியாள்’ என்று மேடைக்கேற்ற நாடகமாக எழுதிக் கொண்டிருந்த 1960 நவம்பரில் இவரது மரணம் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

மரிய மதலேனாவில் ஆரம்பித்த இவருடைய இலக்கிய வாழ்வு மத்தலத்து மரியாள் என்னும் நாடகத்துடன் அகால முடிவுற்றது எத்தனை சோகமானது.

சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம் என்று தனது தடங்களை ஆழப்பதித்த இலங்கையர்கோன் காலத்தால் அழியாதவர்.

5. நான் கண்ட இலங்கையர்கோன்¹

- வ.அ.இராசரத்தினம் -

1947ஆம் ஆண்டு பாடசாலைகளின் மூன்றாந் தவணைக்காலம். மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை மாணவனாக இருந்த நான், கலாசாலை வாசிகசாலையிலிருந்து ஆவணிமாதக் கலைமகள் பத்திரிகையைப் புரட்டுகிறேன். 'இலங்கையர்கோன்' எழுதிய 'அனுலா' என்ற சிறுகதை தென்படுகிறது.

யார் இந்த இலங்கையர்கோன் என்ற விவகாரம் அப்போதெனக்குத் தெரியாது. அந்தப் பெயரை அதற்கு முன்னர் நான் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. ஆனாலும் பெயரில் இருந்த கவர்ச்சியில் நான் மயங்கிப் போனேன்.

புதுமைப்பித்தன் ஓரிடத்தில் எழுதினான். 'புதுமைப்பித்தன் என்ற என் பெயரிலேயே ஒரு அமெரிக்க விளம்பரத்தன்மை இருந்தது' என்று. அந்த அமெரிக்க விளம்பரத்தன்மை இலங்கையர்கோன் என்ற பெயரிலும் இருந்தது. நான் அவர் எழுதிய அனுலா என்ற சிறுகதையை ஆர்வத்துடன் படித்தேன். ஏழு கணவன்மாரை ஒருவரின் ஒருவராக நஞ்சூட்டிக் கொன்ற அனுலா என்ற இலங்கை அரசியின் கதை. பலாத்தி சிவன் என்ற வாயில் காப்போனைக் காதலித்துக் கணவன் கோரநாகனைக் கொன்றாள். அதன் பின்னர் பலாத்தி சிவனையும் இன்னும் ஐவரையும் கொன்றாள் எனச் சரித்திரநூல் ஒன்றில் அனுலாவைப் பற்றி படித்திருந்தேன். அந்த அரசியின் கதையைத்தான் இலங்கையர்கோனும் எழுதியிருந்தார்.

நான் கதையை மிக்க ஆர்வத்தோடு படித்தேன். தங்கை மகனை முன்னிருத்திவைத்துக் கொண்டு அவனுக்குக் கதை சொல்லும் பாங்கில் எழுதப்பட்டிருந்தது. 'தேய்த்து மினுக்கிவிட்ட வெள்ளி தட்டம் போல சந்திரன் நடுவானில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது'

1. ஞாயிறு தினக்குரல், 10 ஜனவரி, 1999.

எனவரும் உவமானமும் வர்ணனைகளும் என்னைக் கவர்ந்தன. தேன் சொட்டும் தமிழ்நடையும் என்னை ஆட்கொண்டது. அனூலா கதையை நான் மீண்டும் மீண்டும் படித்தேன். ஆனாலும் அதை எழுதிய இலங்கையர்கோன் யார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. என் சக மாணவர்கள் பலரைக் கேட்டுப் பார்த்தேன். என்னையும் விடச் சிறந்த வாசகர்களாக விளங்கிய (காலஞ்சென்ற) திருகோணமலைப் பண்டிதர் சி.வயிரமுத்து அவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. மட்டக் களப்புக் காரைதீவைச் சேர்ந்த சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. இவ்விருவரையும் விட்டால் வேறு எவருக்கும் அது தெரிந்தேயிராது என்று எண்ணிக் கொண்டேன். ஆனாலும் என் மனம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. யார் இந்த இலங்கையர்கோன்?

கடைசியாக இன்னொரு சிறந்த வாசகராக விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்து 'வேர்' உள்ளவரான (காலஞ்சென்ற) சித்திவினாயகம் என் வினாவிற்கு விடையளித்தார்.

“இலங்கையர்கோன் யாழ்ப்பாணத்து ஏழாலையைச் சேர்ந்தவர். இயற்பெயர் ந.சிவஞானசுந்தரம், அவர் உம் ஊரிந்தான் தற்போது பகுதிக் காரியாதிகாரியாக இருக்கிறார்”

அப்படியா? என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டுக் கொண்டேன். விடுமுறைக்கு ஊருக்குப் போனதும் அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டேன்.

அப்போது நான் எழுத்தாளனாக வரவேண்டும் என் அவாவிக் கொண்டிருந்த காலம். இதுவரை எந்த எழுத்தாளரையும் கண்ணால் காணவில்லை. காணப்போகும் முதல் எழுத்தாளர் இலங்கையர்கோனாகத்தான் இருக்கப் போகிறது என என்னுள் எண்ணிக்கொண்டேன்.

அந்த எழுத்தாளரைச் சந்திக்க என்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்வதற்காக நான் சித்தி வினாயகம் அவர்களின் மூத்த சகோதரன் சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களின் நூல் நிலையத்திலிருந்து சில சஞ்சிகைகளில் இலங்கையர்கோன் எழுதியிருந்த வேறு சில சிறு கதைகளையும் படித்தேன்.

அப்போது நான் கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலம். அனுலாவைப் படித்த அருட்டுணர்வினால் இலங்கையர்கோன் மகனுக்குச் சொல்வது போன்ற அதேபாணியில் அந்தப் பிள்ளை என்ற தலைப்பில் இலங்கை மன்னன் பந்துகாபயனின் கதையை எழுதினேன்.

மார்கழி மாத விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்தேன்.

மட்டக்களப்பு செல்லும் வீதியிந்தான் மூதூர் பிரிவுக் காரியாதி காரியின் கந்தோர் இருந்தது. காரியாலயத்தோடு சேர்ந்தே காரியாதிகாரியின் வசிப்பிடமும் இருந்தது. தமிழருக்குச் சொந்தமான அந்தப் பெரிய வீடு இப்போது இருந்த தடமே தெரியாதபடி உள்நாட்டுப் போரால் அழிந்துவிட்டது.

என்வீட்டிலிருந்து பார்த்தால் காரியாதிகாரி கந்தோர் தெரியும். இரவிலே பிரகாசமாக எரியும் அலடின் விளக்கொளியில் இருந்து இலங்கையர்கோன் படித்துக் கொண்டிருப்பதை நான் வீட்டிலிருந்தே காணக்கூடியதாகவும் இருந்தது.

இலங்கையர்கோன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, நான் எழுதி வைத்திருந்த அந்தப் பிள்ளை என்ற சிறுகதையையும் கையில் எடுத்தபடி சென்றேன்.

முன் கதவை அகலத்திறந்து வைத்தபடி, மண்டபத்துள் இருந்த பெரிய மேசையில் எரிந்து கொண்டிருந்த அலடின் விளக்கொளியில் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தபடி மேசைமேல் இருந்த புத்தகத்தை ஆழ்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார் இலங்கையர்கோன்.

அவருக்கு அப்போது முப்பத்தைந்து வயதிருக்கலாம். வட்ட முகம், சதைப்பற்றான கன்னங்கள், பின்னால் வாரிவிடப்பட்ட தலை, சாரம் உடுத்து அதன்மேல் ஆம்ஸ்கட் பெனியனும் அணிந்திருந்தார்.

நான் சென்றதே அவருக்குத் தெரியவில்லை. அத்தனை ஆழ்ந்த படிப்பில் மூழ்கியிருந்தார்.

நான் வாயிலிற் கிடந்த கால்துடைப்பத்திற் கால்களைத் தட்டித்து டைத்துச் செருமி என் வருகையை அறிவிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். நான் அவரை அண்மித்து என் கதையை அவரிடம் நீட்டினேன். 'ஐயா, நானும் சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன். தயவுசெய்து படித்துப் பாருங்கள், திருத்தங்களைச் சொல்லுங்கள்' என்றேன் பணிவாக.

கதையைப் பெற்றுக்கொண்ட அவர் 'இரும்' என்று அருகிலிருந்த நாற்காலியைக் காட்டினார். நான் அமர்ந்து கொண்டதும் அவர் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை மூடிவிட்டு என்கதையை படிக்கத் தொடங்கினார். படித்துக் கொண்டிருந்தவர் என்னைப் போலவே எழுதியிருக்கிறீர் என்றார்

'தங்களின் அனுலா கதையைப் பின்பற்றியே எழுதினேன்' என்றேன் நான்.

கதையைப் படித்து முடித்தவர் என்னைப் பற்றி விசாரித்தார். தமிழிலே என்ன படித்திருக்கிறீர்? என்று கேட்டார். நான் பதில் சொன்னேன்.

"சங்க இலக்கியங்கள் படித்திருக்கிறீரா?"

"இல்லை. ஆனால் படிக்க விரும்புகிறேன்"

'நல்லது, எழுத்தாளராக வர விரும்புகிறவர், நமது பழைய இலக்கியங்களையும் படிக்க வேண்டும். ஆனந்த விகடனையும், கல்கியையும் படித்துவிட்டு கதை எழுதப் பலர் முன்வருகிறார்கள். ஆனால் சிறுகதை எழுத முன்வருபவர்கள் ஐங்குறுநூறுவை அவசியம் படிக்க வேண்டும். அதிலுள்ள ஐந்நூறு பாடல்களும் ஐந்நூறு சிறுகதைகள் என்றார்.

நான் அவரிடம் கேட்ட முதலாவது குரு உபதேசமே இதுதான். அடுத்த ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் நான் ஆசிரியர் நியமனம் பெற்று டெனியாய் செல்லும் வழியில் கொழும்பிலே ஐங்குறுநூறுவை வாங்கிக்கொண்டேன்.

48ல் ஆசிரிய பயிற்சியை முடித்து வெளியேறினாலும் உடனடியாக உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை. எட்டுமாதங்கள் வேலையில்லாமல் இருந்தேன். அந்த எட்டுமாதங்களும் இலங்கையர்கோனோடு மிக நெருக்கமாகப் பழகினேன்.

சிறந்த இரசிகர் இலக்கியத்தை மட்டுமல்ல வாழ்க்கையையும் ரசித்தவர். அதேநேரத்தில் மனிதாபிமானியும்கூட. டி.ஆர்.ஓ விற்கு 22 மணிநேரமும் முறைப்பாடுகள் வரும். மனிதாபிமானத்துடன் அவற்றை விசாரிப்பார். வெகு சுத்தமான கைகள். இலஞ்சம் என்ற பேச்சுக்கே அவர் கந்தோரில் இடம் இருக்கவில்லை. காரியாலய வேலை முடிந்ததும் சாயந்தரங்களில் பாட்பின்ரன் விளையாடுவார். இருட்டியதும் படிப்பார், எழுதுவார். இரவு 12 மணிக்கு மேலும் இருந்து படிப்பார். படிக்கும் போது அவர் மேசைக்குக் கீழே 'வேஸ்ற் பேப்பர்' கூடைக்குள் சாராயப் போத்தல் இருக்கும். அதனைச் 'சிப்' பண்ணிக்கொண்டே படிப்பார். ஆனாலும் மூதூரில் நான் அவரை தலைகெட்ட வெறியோடு தரிசித்ததே இல்லை. பின்னால் அவர் குடிப்பழக்கம் கூடுதலாகி அதுவே அவரது சாவிிற்கும் காரணமாக இருந்ததாம்.

மூதூரில் அவர் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்தார். அவர் மனைவியும் அவரைப் போலவே அழகி. சந்திரலேகா என்ற மகளும், காந்தவர்கள் என்ற மகனும் அப்போது இருந்தார்கள். சந்திரலேகாவிற்கு அப்போது ஐந்து வயது இருக்கும். இப்போது அவர்கள் இந்நாட்டைவிட்டு புலம்பெயர்ந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறேன்.

அவருடைய மனைவியின் மூத்த சகோதரியின் கணவர் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் இருந்தவராம். அவரைப் போலத்தானில்லையே என்ற தாழ்வுச் சிக்கல் இலங்கையர்கோனுக்கு இருந்தது. புரொக்டராக வர இருந்தவரை ஈழகேசரி பொன்னையா அவர்களே தம் செல்வாக்கினால் டி.ஆர்.ஓ ஆக்கினார் என நான் அறிகிறேன்.

1947ஆம் ஆண்டின் பிற்கூறுகளில் தான் மூதூருக்கு டீறிங் ரோக்கிஸ் வந்தது. அந்தப் படங்குப் படமாளிகையில் ஏறத்தாழ ஒவ்வொரு நாளும் படம் பார்ப்பார். நானும் அவருடன் செல்வேன். ஆனால் எந்தப் படத்தையும் முழுதாகப் பார்க்க மாட்டார். திடீரென்று எழுந்து புறப்பட்டுவிடுவார். தமிழ்ப்படங்களை மட்டுமல்ல ஹிந்திப் படங்களையும் பார்ப்பார்.

அந்தக் கால நடிகைகளான கண்ணாம்பா, டி.ஆர்.ராஜகுமாரி ஆகிய நடிகைகளின் அங்கலட்சணங்கள் பற்றி விலாசுவார்.

கண்ணாம்பாவை அவரது தமிழ்ப் பேச்சுக்காக விரும்பினார். டி.ஆர். ராஜகுமாரியை அழகுக்காக ரசித்தார்.

கண்ணகி படத்தில் கண்ணகியாக நடித்தார் கண்ணாம்பா அப்படத் திற்கு இளங்கோவன் வசனம் எழுதியிருந்தார். கண்ணகி படத்தை இலங்கையர்கோனும் நானும் பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறோம். அப்போது தான் இலங்கையர்கோன் என்னிடம் சொன்னார், சினிமாவை நினைத்து அதற்கு வசனம் எழுதுவதற்காகவே நான் சிலப்பதிகாரத்தைப் பல தடவைகள் படித்தேன். வசனமும் எழுதி அனுப்பினேன். ஆனால், இளங்கோவன் பெயரில் நான் எழுதிய வசனங்களும் கண்ணாம்பாவினால் பேசப்பட்டன. பின்னால் 'மாதவி மடந்தை' என்ற நாடகத்தையும் எழுதினார்.

இலங்கையர்கோனின் கையெழுத்தை வாசிப்பது மிகவும் சிரமமான பணி. அவர் எழுத்துக்களை எடுத்த எடுப்பிற் பார்த்தால் அது ஆங்கிலமா தமிழா என்பது கூடத் தெரியாதிருக்கும். அவர் கையெழுத்து உருவமில்லாத கோடுகளாகவே இருக்கும்.

அவர் மூதூரில் இருக்கும் போது தான் மேனகை என்ற சிறுகதையை எழுதினார். ஒருநாள் இரவு அவரைச் சந்தித்த போது அதன் கையெழுத்துப் பிரதியைத் தந்து அதைப் பிரதி பண்ணித் தரும்படி கேட்டார். நானும் மிகுந்த களிப்புடன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து வாசிக்க முனைந்தால் எந்தலை சுற்றியது. படிக்கவே முடியவில்லை. கதையின் கடைசி வரியை வாசிக்க முயன்றேன். “பசும்புற் தரையிற் கிடத்தப்பட்டிருந்த குழந்தை கால்களையும் கைகளையும் உதறிக்கொண்டு குவா குவா என வீறிட்டழுதது” என ஒருவாறு வாசித்து முடித்தேன்.

அடுத்த நாள் பகல் முழுவதும் பெருமுயற்சி செய்து கையெழுத்துப் பிரதியாகவிருந்த அவர் கதையைப் படித்துப் பிரதி பண்ணினேன். எனக்கு வேலையில்லாமலிருந்தது சௌகரியமாகப் போயிற்று! ஆனால் பின்னர் அவர் கையெழுத்தைச் சிரமமின்றிப் படிக்கப் பழகிக் கொண்டேன். நான் பிரதி பண்ணிக்கொடுத்த மேனகை என்ற சிறுகதை மறுமலர்ச்சியில் வெளியாகியதாக நினைவு.

6. அமரர் இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப் பாதசரம் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒரு நோக்கு¹

- திருமதி. யோகம் நவஜோதி -

காவியத்திலிருந்து உரைநடை தோன்றிய போதே படைப்பிலக்கியங்களும் உரைநடையில் இடம்பெறலாயின. இதில் சிறுகதை இலக்கிய வடிவம் முக்கிய இடம் வகிக்கலாயிற்று. மேற்கு நாடுகளிலிருந்து அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சிறுகதை இலக்கியம், மாக்ஸிம் கார்க்கி போன்ற இலக்கிய மேதைகள் வாயிலாகத் தமிழிலக்கியப்பரப்பில் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பே வேர்பாய்ச்சத் தொடங்கிவிட்டது. இச்சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்தினைத் தமிழிற்கு முறையாக அறிமுகப்படுத்தியவர்களாக வ.ரா.,பாரதி போன்ற இலக்கியக் கலைஞர்களைக் குறிப்பிட்ட போதும், சிறுகதை வடிவத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்துடன் சிறுகதையையே ஒரு சோதனைக்களமாக்கித் தமிழிலக்கியப்பரப்பில் சாதனைகள் புரிந்து வெற்றி கண்டவர்களாகப் பிச்சமுர்த்தி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன் போன்ற எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பிடலாம். இருந்தும், தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியக்களத்தில் பல சோதனைகளைச் செய்து பெரும் வெற்றி கண்டவர் சோ.விருத்தாசலம் என்ற புதுமைப்பித்தன் ஒருவரே.

பதினைந்து சிறு கதைகள்

பிச்சமுர்த்தி, புதுமைப்பித்தன், வ.ரா., கு.ப.ரா. போன்ற தமிழக எழுத்தாளர்களால் தமிழிற் சிறப்புற்ற சிறுகதை இலக்கியம், ஈழத்திலும் தக்க இடம் வகிக்கலாயிற்று. அக்காலத்தில் சி.வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன், சோ.சிவபாதசுந்தரம், அ.செ.முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, வரதர், க.வேலுப்பிள்ளை, கே.கணேஷ், கனக செந்திநாதன்

1. தினகரன் வாரமஞ்சரி 18 ஒக்டோபர் 1981

போன்ற எழுத்தாளர்கள் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு வளஞ் சேர்த்தனர். இத்தகைய எழுத்தாளர்களில் முக்கிய இடம் வகித்து ஈழத்துச் சிறுகதையுலகில் பல சோதனைகள் செய்து வெற்றிகண்டவர்களில் ஒருவரே சிவஞானசுந்தரம் என்ற இலங்கையர்கோன்.

இலங்கையர்கோன் பல்வேறு படைப்பிலக்கியங்களில் ஈடுபட்ட போதும், சிறுகதைத் துறையில் தனியான ஓர்இடம் வகித்து, இலக்கியப்பணியாற்றியவர், அவர்எழுதிய கதைகளில் பதினைந்து சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு 'வெள்ளிப்பாதசரம்' என்ற தலைப்பில் நூலுருவம் பெற்றுள்ளது.

சமுதாயத்தில் நிகழும் சம்பவங்களிற்கு ஏற்றதொரு நிகழ்ச்சியைத் தொட்டு அதனடியாகச் சமுதாயத்தை ஊடுருவி நிற்கும் ஓர்இலக்கியமே சிறுகதை வடிவம். நாவல் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியெனின், சிறுகதை அக்கண்ணாடியினூடாகச் சமுதாயத்தை ஊடுருவிநிற்கும் ஒரு நுழைவாயில் எனலாம். இவ்வகையில் இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளை நோக்குதல் வேண்டும்.

சீரற்ற சமூகச் சுழற்சி

இத்தொகுதியிலுள்ள 15 சிறுகதைகளும் சீரற்ற சமுதாயத்தின் சுழற்சிகளிற் காணப்படும் சிறு சிறு சம்பவங்களையும், அவற்றின் தாக்கங்களால் உண்டாகும் இயல்புகளையும் பொதுவாகக் கோட்டுக் காட்டுகின்றன.

(1) வெள்ளிப்பாதசரம் - இக்கதை ஒரு விவசாயியின் மனோபாவத்தை - சிறு சிறு பிணக்குகளை - ஊடல்களை யாழ்ப்பாணத்துக்கே உரித்தான தனித்துவத்துடன் சித்திரிக்கிறது. செல்லையா - நல்லம்மா இளந்தம்பதிகள். வல்லிபுரக் கோயில் திருவிழாவிற்கு ஒருநாள் செல்கின்றனர். சாதாரண விவசாயியான செல்லையா தனக்கு இயல்பில்லாதிருந்தும், தன் மனைவி விரும்பியபடி ஆசையோடு வாங்கிக்கொடுத்த வெள்ளிப் பாதசரத்தை அவள் தொலைத்துவிடுகிறாள். இதனால் வழிநீட்டுக்கு இருவருக்குள்ளும் பிணக்கு - மனஸ்தாபம் உண்டாகின்றது. வீடு சென்றதும் அதனை மறந்து இருவரும் மகிழ்ந்து சம்பாஷிக்கின்றனர். இதில் ஓர் இளம் தம்பதியின்

பாமரத்தனமான ஊடலும் கூடலும் காதலின் மென்னுணர்வும் அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

- (2) அனுலா - கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அனுராதபுரத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவத்தைப் பின்னி எழுதப்பட்ட சரித்திரக் கதை.

கோரநாதன் படைத்தலைவன். அவன் மனைவி அனுலா. இவள் சிவபாலன் என்பவனைக் காதலிக்கின்றாள். இதன் பொருட்டுக் கோரநாதனை நஞ்சூட்டிக்கொன்று விடுகின்றாள். சிவபாலன் இவளை அரசியாக்கி இவள் மூலம் நாட்டைப் பரிபாலிக்கத் திட்டம் தீட்டுகின்றாள். அதிகார வெறிபிடித்த சிவபாலன் மது, சூது, போதைவஸ்துக்களில் மூழ்கியதுடன் கொடுமைக்காரனாகவும் மாறுகின்றான். தன்னைப் பலிக்க டாவாக்கி அதிகாரம் பண்ண அவன் எத்தனிப்பதையுணர்ந்த அனுலா சிவபாலனையும் நஞ்சூட்டிக் கொல்கின்றாள். அனுலாவின் பாதகச் செயல்களைக் கண்டுணர்ந்த மக்கள் அவளை நாட்டைவிட்டே தூரத்தில் (தூரத்தி விடுகின்றனர். அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகஞ் செய்யும் எந்த வோர்ஆட்சியும் அடிசாய்ந்து வீழும். அநியாயம் அழிந்தே தீரும் என்பதைப் புகட்டும் ஒரு நல்ல சரித்திரக்கதை. இதனை ஆசிரியர் கம்பீரமான கலைச்சொற்களால் அற்புதமாகத் தீட்டியிருப்பது இக்கதைக்கு எடும்பாகவிருக்கிறது.

- (3) அனாதை - இது ஒரு சாதாரணக் கதையாயினும் தாய்மைப்பாசமும், குழந்தையின் உணர்வும் மையமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. மாதிக் கிழவி ஒரு குழந்தையை வாஞ்சையுடன் பேணி வளர்க்கின்றாள். கந்தோரில் பணியாற்றும் ஒரு குடும்ப மாது அந்தப் பிள்ளையைத் தன்னிடம் தருமாறு வேண்டுகின்றாள். கிழவி மறுக்கிறாள். ஈற்றில் கந்தோரில் பணிபுரிபவனையும் தூஷித்து விட்டுச் செல்கின்றாள். மாதிக் கிழவியே குழந்தையைப் போஷித்து வளர்க்கிறாள். 'பெண்களிடம் தாய்மைப் பண்பு இருக்கும் வரை குழந்தைகள் அனாதைகளாவதில்லை' என்பதைத் தொனிப் பொருளாகக் கொண்டது இக்கதை.

- (4) மனிதக் குரங்கு - கந்தசாமியும், வக்கீலும் உற்ற நண்பர்கள்; ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். கந்தசாமி குமாஸ்தாவின் மகளான சிவகாமசௌந்தரியைத் திருமணம் புரிகின்றான். நண்பனான வக்கீல் சிவகாமசௌந்தரியைக் காதலிப்பதால் திருமணமான நண்பன் கந்தசாமி வீட்டுக்குச் செல்வதையே நிறுத்திவிடுகின்றான். 'கலியாணம் செய்து ஏழுமாதங்கள். அதற்குள் இக்குழந்தை எப்படிக்கிடைத்திருக்கும்?' என்று கூறிக் கந்தசாமிக்கு ஒரு சந்தேகப் புயலையே கிளப்பிவிட்டு வெளியேறுகிறார்வக்கீல். 'தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சகுனப்பிழை வரவேண்டும்' என்ற குரங்குமனம் சில மனிதர்களிடம் இன்றும் இருப்பதை இக்கதை மூலம் ஆசிரியர்அழகாக உவமான நயத்துடன் சித்திரித்துள்ளார்.

உண்மை மனிதாபிமானம்

- (5) தாழைநிழலிலே - கடற்றொழிலாளியான உறுமை நைனாவின் மகள் அமீனா தன் தந்தையின் பாசத்தில் திளைத்துப் போயிருப்பவள். இரவு கடல் சென்று காலை கரை மீளும் வரை அவள் தன் தந்தைக்காக விழித்துக் காத்திருப்பாள். அக்குடிசைக்கு வயோதிபர் ஒருவர் அவளைக் காண அடிக்கடி வருகின்றார். காலம் வந்தபோது சம்சுதீன் அமீனாவை விரும்பித் திருமணம் புரிகின்றான். குழந்தை பிறக்கிறது. இதன் பின் சம்சுதீன் கிராம அதிகாரியாகிவிடுகின்றான். மமதை தலைக்கேறுகிறது. அமீனாவைத் துரத்தி விடுகின்றான். மீண்டும் அவள் தந்தையிடமே வந்து சேர்கின்றாள். இவள் வந்த பின் அந்த வயோதிபரும் அவளைத் தரிசித்துச் செல்ல அன்றாடம் வந்து செல்கின்றார்- இக்கதையில் 'வர்க்கபாசத்தில்தான் உண்மையான மனிதாபிமானம் இழையோடிக் கொண்டிருக்கும்' என்பதை மிக நாகுக்காகக் கலையம்சத்துடன் சித்திரித்துள்ளார் ஆசிரியர்.
- (6) மரியமதலேனா - இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஒரு சிறு சம்பவத்தைக் கதையாக்கி வெகு அழகாகத்தீட்டிய ஆசிரியர், 'தன் குற்றத்தைத் தானறியாமல் பிறர்குற்றத்தைக் காணத்துடிக்கும் பேதைமை'யை அற்புதமாக உணர்த்தியுள்ளார்.

மரியமதலேனா ஒரு கப்பல் வியாபாரியின் மகள். ஒருமுறை கடலில் கப்பல் கவிழ்ந்து அவள் தந்தை இறந்துவிடுகின்றார். மரியமதலேனாவின் சொத்துக்களைத் தாதிகள் அபகரித்துக் கொண்டதால் இவள் அனாதையாகி வறுமைக்குள்ளாகிய போது வழிதவறி நெறிகெட்டு நடக்கின்றாள். 'இதன் பிரகாரம் அவள் வேதபராகர்களின் சட்டங்களை மீறுகின்றாள்' என்று கிறிஸ்து விடம் முறையிட்டு, 'அவளை நடுவீதியில் நிறுத்திக் கற்களால் எறிந்து கொல்ல வேண்டும்' என்றும் கோருகின்றனர். கிறிஸ்து வோ, 'உங்களில் யாரேனும் பாவம் செய்யாதவன் இந்தக் கல்லால் எறிந்து அவளைக் கொல்லக் கடவன்' என்று விளம்புகின்றார். வேத பராகர்கள் நாணத்தோடு திரும்புகின்றனர். மரியமதலேனா கிறிஸ்துவிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்டுத் திருந்தி நடக்கின்றாள். இக்கதை மூலம் 'மனிதன் தானாக உணர்ந்து மனந்திரும்பும் பாங்கினையும், குற்றம் செய்பவன் குற்றவாளியைத் தண்டிக்க அருகதையற்றவன்' என்பதையும் மிக அற்புதமாக உவமை நயத்துடன் காட்டியிருப்பது சிறப்பான அம்சம்.

- (7) சக்கரவாகம் - வேலுப்பிள்ளை - தெய்வானை மிக ஒற்றுமையான குடும்பம். ஆறு பிள்ளைகளுடன் வறுமையில் உழலும் இக்குடும்பத்துக்குத் தனது புதுப்பணப்பவுசைக் காட்டும் நோக்குடன் அயல்வீட்டு அன்னமுத்து தன் கழுத்தில் அட்டியல் பூட்டிக்கொண்டு வருகின்றாள். இவளின் ஆடம்பரங் கண்டு அக்குடும்பம் ஆத்திரப்படுகின்றது. ஈற்றில் ஆற்றாமையின் அழுந்தலோடு தெய்வானை இறந்துவிடுகின்றாள். இக்கதையில், யாழ்ப்பாணத்துப் புதுப் பணக்காரர்களின் மேட்டிமையையும் சாதாரணக் குடும்பஸ்தரின் அர்த்தபுஷ்டியான மனித வாழ்க்கையை அழகான வர்ணனைகள் மூலம் ஆசிரியர் தீட்டியுள்ளார்.

மனித பலவீனங்கள்

- (8) மேனகை - தவசிரேஷ்டரான விசுவாமித்திரர் மேனகை என்ற அழகான பெண்ணில் மோகங் கொண்டு தனது தவக்கோலத்திலிருந்து பிறழ்ந்து காம விகாரத்துக்கு அடிமையாகிய பின், கண்ணேர இச்சைக்காரத்தி தவக்கோலத்தை இழந்த சோகத்தில்

ஆழ்ந்து, மீண்டும் அதைநாடி நிற்கும் மனோபாவங்களை - மனித பலவீனங்களை அப்பலவீனங்களால் உண்டாகும் விபரீதங்களை ஆசிரியர் இக்கதையில் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். விசுவாமித்திரரால் கருவுற்ற குழந்தையை மேனகை அவர்காலடியில் வைத்து விட்டுச் சென்ற பின்னும், விசுவாமித்திரர், 'சோஜோமயமான பெண்குழந்தையை மௌனமாக ஆசீர்வதித்து விட்டுத் தன் தண்டு கமண்டலங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்என்னும் போது, நாமும் அவரைப் போல் புறப்பட முடியுமா என்ற கேள்வி தொற்றிநிற்கவே செய்கின்றது.

(9) நாடோடி - சோமசுந்தரன் ஒரு கவிஞன். இருந்தும் ஒரு நாடோடி, நாகம்மா என்ற பெண்ணை ஆசைநாயகியாக வைத்துக் குடும்பம் நடத்துகின்றான். வறுமை வாட்டுகிறது. அவன் யாத்த கவிதைகளைப் பாடுவித்துப் பொருளீட்டவென நாகம்மா பூபால முதலியாரிடம் செல்கின்றாள். சங்கத்தில் அக்கவிதை நிராகரிக்கப்படுகிறது. இக்கட்டத்தில் அவன் நாகபாம்பு தீண்டி மரணிக்கின்றான். அவன் கவித்துவத்தில் திளைத்துப்போன அவள் அந்தப் பெருமிதத்தில் ஆழ்ந்துபோயிருக்கின்றாள். இது ஓர்அற்புதமான உவமானம் படைப்பு. கலைஞனைக் கலைஞன் காழுறுதலும், கலைஞன் போன்று இருப்பவன் காய்தலும் இக்கதையின் மையக்கருவாக அமைந்துள்ளது. இதனைச் சித்திரிக்க ஆசிரியர்கையாண்ட நடை கதையில் கம்பீரித்து நிற்கின்றது.

(10) தாய் - கிறிஸ்துநாதரின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களில் ஒரு கட்டம், இங்கே நேர்த்தியான கதையாகியுள்ளது. தன் மைந்தனின் துயரங்களைக் கண்டு வேதனை கொள்ளும் தாயின் இதயம், அதே மகனின் அத்திருப்பாடுகள் மனிதகுல ஈடேற்றத்துக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டமையால், அதே நினைவில் அதே தாயுள்ளம் துயரம் நீங்கிப் பெருமிதங்கொள்கின்றது. தன்மைந்தன் உத்தமத்தோன் என்பதில் தாய்கொள்ளும் பெருமிதம் இக்கதையின் கருவாக அமைந்துள்ளது.

(11) மச்சாள் - கர்ணகை கிராமத்துப் பண்புகளையுடைய மங்கை, தனது மச்சாளான கர்ணகையைத் தனது தமையன் சண்முகதாஸ் மணம் புரிய வேண்டுமெனச் சிறுவன் விரும்புகின்றான். அவளோ வேறு ஒருவனை மணம்புரிகின்றாள். சண்முகதாஸ் ஆங்கில நாகரிக மோகியான பிறநாட்டுக் கலாசார நாட்டங்கொண்ட பெண்ணை மணம் புரிகின்றான். கீழைத்தேயக் கலாசாரத் திற்கும் மேற்கத்தைய நாகரிகத்திற்கும் உள்ள முரண்பாடு தோன்றி மனிதாபிமானம் தேய்ந்து விடுகின்றதை ஈற்றில் தாய் உணர்கின்றாள். இக்கதையில் ஓர் இனத்தின் கலாசார மரபுகள் பிறநாட்டுக் கலாசார வாழ்க்கையுடன் இணையும் போது, வர்க்க குணாம்சங்களும் மேலோங்கி முரண்பட்டு நிற்கும் என்பதனை மிக அழகாகச் சித்திரித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

(12) துறவியின் துறவு - சோமாவதி தனது புத்திரனைப் புத்தபிக்குவாக்கி, பாஞ்சாலை அனுப்புகிறாள். ஆனால், அத்துறவறம் மக்கள் வாழ்க்கையினின்றும் துறவுகொள்ளும் சுயநல வேட்கை என்பதனையுணர்ந்து அத்துறவு வாழ்க்கை ஆத்ம சுத்தமற்ற வெறும் போலிவேஷம் என்று கருதி, அப்போலி வேஷத்தைத் துறந்து, தன் அன்னையைத் தேடி வருகின்றான் புத்திரன், இதுவே இக்கதையின் கருப்பொருள். இதனையும் ஆசிரியர் சரித்திர சம்பாவிதங்களுடன் உவமான உபநயங்களுடன் சித்திரித்தது மெச்சத்தக்கது.

வர்க்கபேத உணர்வு

(13) முதற்சம்பளம் - பொன்னம்மா தன் மகன் சின்னராசு படித்து உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட போதும், அவனால் படிக்க முடியவில்லை. எனவே, சுருட்டுத் தொழில் புரிகின்றான்.

7. புதிய வெள்ளிப்பாதசரம்¹

திருமலை வி.என்.சந்திரகாந்தி

சிவன் ஆலயத்தில் பூர நட்சத்திரமும் சித்தயோகமும் கூடிய சுப முகூர்த்த வேளையில் தாலி கட்டி 'நித்திய மங்களா' கல்யாண மண்டபத்தில் மதியபோசன விருந்துக்கும் ஏற்பாடாகியிருந்த விவாக வைபவம் அது....

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையாதலால் எதிலுமே குறை என்று இல்லாமல் எல்லாக் காரியங்களுமே கனகச்சிதமாக நடந்தேறிக் கொண்டிருந்தன.

மாப்பிள்ளையும் மணமகளும் மணவறையில் அமர்ந்திருக்க..... புரோகிதரின் மந்திர உச்சாடனத்துடன் தவில் ஓசையும் நாதஸ்வர இசையும் கலந்துவர... ஓமகுண்டல நெய் வாசனையும் பத்தி மணமும் காற்றில் பரவி வர.... எல்லாமே தேவலோக காட்சிகளாக விரிந்து கொண்டிருந்தன.

புரோகிதருக்கு அடுத்தபடியாக விவாகம் போன்ற மக்கள கருமங்களின் விதிமுறைகளை நன்கு தெரிந்து வைத்திருப்பவரும்..... 'அது பிழை..... இப்படிச் செய்யுங்கோ' என்று கூறி அதிகாரம் செய்யுமளவுக்கு வளர்ந்து வருபவருமான 'வீடியோக்காரர்' தனது கருமத்தை மிகவும் நேர்த்தியாக நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அவ்வூர் பிரமுகர்களில் ஒருவரான செல்லையரும் தனக்கு விடுக்கப்பட்ட இரு சாரார் அழைப்பை ஏற்று பாரியார் சகிதம் வந்த இடத்தில் தனது பால்ய நண்பன் ராஜசேகரத்தையும் மனைவியையும் எதிர்பாராத விதமாக சந்தித்துக் கொண்டதில் அகமிக மகிழ்ந்து அவர்களை தனது மனைவிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

செல்லையர் பிடிவாதக்காரர். மனைவி பிள்ளையில் பாசம் மிகக் கொண்டவர். நாட்டுப் பற்றும் அதிகம். 'எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து

1. ஞானம், இதழ் 18, நவம்பர் 2001, ப. 15-20.

குலாவி இருந்தும் இந்நாடே...’ என்று இளம் சமுதாயம் நினைந்துருக வாழ்ந்து காட்டி வருபவர்.

ராஜசேகர் பெரும் தனவான். அமைதியான போக்கைக் கடைப் பிடிப்பவர். நகைச்சுவை உணர்வு மிகுந்தவர். செல்லையாவின் எளிமை, உணர்ச்சி பூர்வமான செயற்பாடுகளால் கவரப்பட்டவர். குசேலருடனான கண்ணபகவானின் நட்புக்கு இருவரும் எடுத்துக்காட்டானவர்கள்,

‘ஊரிலை இருந்த காலத்திலை ஒரு பொங்கல்.... தீபாவளி.... கோயில் திருவிழா என்று சந்தித்து நட்பையும் உறவையும் வளர்த்தம். அதெல்லாம் பழைய கதை. இப்போ எவர் எவருக்கோ நடக்கிற கலியாணவீடு அல்லது எவரோ ஒருத்தருடைய மகளின் சாமத்தியவீடு என்று வரும்போதுதான் எதிர் பாராதவிதமாக சந்திக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது.’ செல்லையர் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்.

“அதைவிடும் செல்லர்.... பிள்ளைகுட்டிகளைப் பற்றி சொல்லும். நாங்கள் ஒரே சமூகம், ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தனாங்கள். இண்டைக்கு தேசாந்தரம் அலைந்து திரிந்தாலும் உறவு கொண்டாட வேண்டியவர்கள்” ராஜசேகர் செல்லையருடனான பால்ய கால நட்பை அவ்விதம் கூறி நினைவு கூரவும் செல்லையர் பதில் கூறினார்.

“எனக்கு ஒரே பையன். பதினெட்டு வயதிலை இலண்டன் போனவன். இப்போ இருபத்தியெட்டு வயது”

‘கல்யாணம் முடித்து விட்டாரோ?’

சேகரின் மனைவி உரையாடலில் கலந்து கொள்வதற்கு அக்கேள்வி உதவியதாயினும் அவளுடைய உள்ளக் கிடக்கையிலிருந்து அவ்வினா எகிறித்தான் குதித்து விட்டது, பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்குத்தான் எத்தனை மனங்கள்,

“என்ன அப்படிக்கேட்டுப் போட்டியள். அவர் சின்னப்பிள்ளை. மற்றது நாங்கள் தான் இனிமேல் பார்த்து இங்கிருந்து ஒரு பெண்ணை அனுப்பி வைக்கவேணும். அவராக ஒரு முடிவு எடுக்கின்ற மாதிரி நாங்கள் அவரை வளர்க்கவில்லை.”

நல்ல குணசாலியும் உயர் தொழில் புரிபவனுமான ஒரு மாப்பிள்ளையை தயார் நிலையில் வைத்திருக்கும் பெற்றோர்களுக்குரிய ‘செட்டுடன்’ செல்லையரின் மனைவியிடமிருந்து பதில் வந்தது.

மணவறைக் கருமங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஏதோ ஒரு ஒழுங்கு முறையில் மந்திர உச்சாடனமும் மணிஓசையும் தவிலுடன் நாதஸ்வர இசையும் மாறி மாறியும் ஒன்றிணைந்தும் ஒலித்தன. ஐயரின் தலை அசைப்புக்களை கவனத்துடன் அவதானித்து ஒவ்வொரு தேங்காயையும் மிக மிகப் பக்குவமாக உடைத்துக் கொண்டிருந்தார் ஒரு முதியவர். தான் நன்றாகத் தேங்காய் உடைப்பதில் தான் புதுமணத் தம்பதியரின் எதிர்கால இல்லற வாழ்க்கை தங்கியுள்ளதாக அவர் நம்பினார்.

செல்லையர் அங்கு நடப்பன அனைத்தையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனாலும் அவருக்கு ஒரு விடயம் மட்டும் நெருஞ்சியாக மனதில் தைத்தது. அதை வெளிப்படையாகவே சேகருக்குக் கூறினார்.

“மாப்பிள்ளைக்கு நாற்பத்தியாறு வயது. மணமகளுக்கு நாற்பத்தியைந்து வயது. இந்தக் கலியாணம் இருபது வருடங்களுக்கு முன்னராக நடந்திருக்க வேண்டிய சிறப்பை மறைப்பதற்காக இங்கு என்னென்னவோ தேவையில்லாத விடயங்களுக்கெல்லாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவது போல் உள்ளது.”

அனைவருக்கும் குளிர்பானம் பரிமாறப்படுகிறது. அந்த நேர தாகத்திற்கு அவசியமாகத்தான் தெரிகின்றது. ஆனால் உபவாசம் இருந்து வழிபாடு இயற்றும் கோயில்.... வருமானம் என்று எதிர்பார்ப்பு ஏற்பட்டு விட்டால் விட்டுக் கொடுப்பனவுகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் போலும்,

செல்லையர் சுட்டிக்காட்டிய விடயம் சேகரின் நெஞ்சையும் பிழிந்தது. குறுகிய எதிர்காலம் கண்முன்னால் தெரிகிறது....

இளவயது மணமக்களுக்கு மணவறையில் இருக்கக்கூடிய படபடப்பு.... ஆர்வம்.... கவர்ச்சி... வேகம்... எதனையும் காணமுடியவில்லை. ஐயரின் செயற்பாடுகள் கூட சிலசமயங்களில் ஏனோ தானோ என்றிருக்கின்றது. முகூர்த்த நேரம் தப்பிப்போய்க் கொண்டிருப்பது கூட எவருக்கும் பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

புதிய கூறை மாற்ற மணமகள் எழுந்து செல்கின்றாள். மணவறை செயற்பாடுகள் ஸ்தம்பிக்கின்றன.

சேகர் கூறினார்.... “லேட் மறீச்” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவார்கள். உரிய வயது கடந்து விவாகம் செய்தல், வாழ்க்கையை மனம் போன போக்கில் அனுபவித்து முடித்துவிட்டு இறுதிக் காலத்தில் நிரந்தர துணைதேடும் வெளிநாட்டுக் கலாசாரம்! எங்களுடைய சமுதாயத்தில் பிள்ளைகளுக்கு விவாகம் தாமதமாவதற்கு காரணங்கள் வேறு. ஒரு ஆண் தனது சகோதரிகளைக் கரைசேர்ப்பதற்காக காலம் பூராவும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறான். ஒரு பெண் உரிய மாப்பிள்ளைக்கு வேண்டிய வரதட்சணையை பெற்றோரும் உடன் பிறப்புகளும் தேடும் வரை பொறுமையுடன் காவலிருக்கின்றாள். எமது கலாச்சாரம் எமது குழந்தைகள் மீது ஏற்றிவைத்துள்ள சுமை இவை”

“உண்மைதான்!” செல்லையர் தலையை வேகமாக ஆட்டியபடி தொடர்ந்தார்..... “ஒரு ஆணும் பெண்ணும் மனதால் இணைவதற்கு அவர்களுடைய இளமையும் ஆரோக்கியமும் தான் பிரதானம், பச்சைப் படியான சில உண்மைகளைத்தான் எம்முன்னோர் ‘காலத்தே பயிர் செய்’ என்று சுருக்கமாகவும் கௌரவமாகவும் கூறியிருக்கிறார்கள்”

“ஓம் ஓம்” செல்லையர் தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படையாகவே கூறினார்.... “இந்தத் தவறை நாங்களும் எமது பிள்ளைகளுக்கு இழைத்து விடுவோமோ என்பது தான் எனது இப்போதைய பயமாக இருக்கின்றது.”

இப்போ செல்லையரின் மனைவி குறுக்கிட்டாள்..... “ ஏன் உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்? ”

சேகரின் மனைவி இப்படியானதொரு கேள்வியை வெகுநேரமாக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எனவே உடனே பதில் கூறினாள்... “ எங்களுக்கு ஒரே மகள் தான். ‘கம்பசில்’ இறுதி வருடப் பரீட்சை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றா.... நாங்கள் மூச்சுவிடு என்று சொன்னால் தான் மூச்சு விடுவா. அப்படி வளர்த்திருக்கிறம்.”

விலை உயர்ந்த புதிய கூறை அணிந்து மணமகள் வரவும் வீடியோ உட்பட அங்கு தயார் நிலையில் இருந்த தவில்காரரும் நாதஸ்வரக்காரரும் தமது பங்கை செயலில் காட்ட தொடங்கினார்கள். மணவறை செயற்பாடுகள் சூடு பிடித்தன.

‘கம்பசில் இறுதி வருடப் பரீட்சை எழுதுகின்ற பிள்ளைக்கு இருபத்திநான்கு வயதென்றாலும் வரும், எங்களுடைய மகனுக்கு பொருத்தமான பிள்ளையாகத்தான் இருப்பாள்’ என்ற எண்ணம் செல்வையரின் மனைவிக்கு ஏற்பட்ட அதேசமயம்.....

‘எங்களுடைய கலாசாரப்படி நாலு வயதுக்கும் ஆறு வயதுக்கும் இடைப்பட்ட வயது வித்தியாசம் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இருக்க வேணும்..... வெளிநாட்டு மாப்பிளை கிடைச்சிருக்கா..... எப்படி யெண்டாலும் இந்த இடத்தை விட்டு விடக்கூடாது.’ இப்படித் தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டாள் சேகரின் துணைவியார்.

பிள்ளைகளுக்கு விரைவில் விவாகம் செய்து வைத்துவிட வேண்டும் என்ற தவிப்பும் பொறுப்பும் தாய்மாருக்குத்தான் அதிகம். கலியாணவிடயத்தில் காதல் கத்தரிக்காய் என்று தனதுபிள்ளை போனாலும் தாய்மார் இரகசியமாக ‘சப்போர்ட்’ பண்ணிவிட்டு ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி இருந்துவிடுவினம்,

எங்களுடைய கலாசாரத்தினுடைய அழகே தனியானதுதான், வெளிநாட்டிலை பெண்கள் நாளொரு கணவன் பொழுதொரு தோழன் என்று சுற்றுமாற்போலவா.....?

எங்களுடைய பெடிச்சியள் ஒரு வாலிபனிலை கண்வைச்சிட்ட டாளவையென்றால் பார்வையாலேயே அவனைக் கட்டிப் போட்டு விடுவாளவையல்லவா....? தம்பியர் பின்னால் போகவேண்டியது தான்.

செல்லையர் இன்னும் தான் தனது மன உழைச்சலிலிருந்து மீளாதவராக முறைத்துப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

அவரது தலைபோகுமாற் போன்ற கவலையெல்லாமே இந்தப் பெண்ணினுடைய வாழ்க்கை வீணடிக்கப்பட்டு தான் இருபது வயதில் இந்தப் பெண்ணினுடைய கவர்ச்சியும் துடிப்பும் எப்படி இருந்திருக்கும்.....! எத்தனை இளைஞர்கள் இவளுடைய கடைக்கண் பார்வைக்காக ஏங்கித் துடிச்சிருப்பாங்கள்,

புதுவிருந்து பரிமாறப்பட்ட வாழையிலை.... அப்போதெல்லாம் ருசிப்பதற்குபலர் தவம் கிடந்தார்கள். இந்த சமூகம் தடுத்துவிட்டது. இப்போ விருந்தெல்லாம் சோடை போய் வாழை இலையை தூக்கி

எறிய வேண்டிய நிலையில் பந்திவை என்கிறார்கள். வாழை இலைக்கோ பெரிய கவலை. விருந்து பரிமாற என்னிடம் என்ன இருக்கின்றது..?

செல்லையருடைய கண்களில் நீர்த் திவலைகள்.

சேகர் பல வருடகாலமாக செல்லையரை புரிந்து வைத்திருப்பவர். உடல் ரீதியில் வைரக்கட்டை..... மனத்தளவில் சின்ன விசயத்திற்கும் கலங்கிப்போகும் சுபாவம் கொண்டவர்.

“என்ன செல்லர்..... தாலி கட்டு நடக்குது.... இப்பபோய் அழுவதா.... கண்களைத் துடையும்...”

அப்போதுதான் செல்லையர் நனவுலகத்திற்கு வந்தார்.

“மச்சான்... நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்யவேணும்..... உன்னுடைய பெடிச்சியை என்னுடைய மகனுக்கு மணமகளாக தரவேணும்” செல்லையர் நன்றாகத்தான் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனார்.

வெளிநாட்டில் இருக்கும் தனது மகன் வெள்ளைக்காரி ஒருத்தியை இரகசியமாக திருமணம் செய்திருந்தாலும் இவருக்கு தெரியவர நியாயமில்லை, ஆனால் அவருடைய தேகத்தில் அந்த இளமைக் காலத்து உரம் இன்னமும் நிலைத்திருப்பது போல..... மனதிலும் உறுதியும் வைராக்கியமும் பளிச்சிடத்தான் செய்தன.

அதே மன உறுதிக்கும் வைராக்கியத்திற்கும் சோடை போகாமலும் தன்னுடைய மகள் ‘கம்பசில்’ எவனுடனாவது தொடுப்பாக இருக்க மாட்டாளா என்ற சந்தேகம் கிஞ்சித்தேனும் இல்லாமல் சேகரும் வாக்குக் கொடுத்தார்..... ‘மச்சான். என்னுடைய பெடிச்சிக்கும் உனது மகனுக்கும் இதே விவாக மண்டபத்திலை கலியாணம் நடத்துறம்”

தாய்மார் இருவருக்கும் பெரும் திகைப்பு..... ! ஏதோ அந்தக் காலத்திலை பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் வருகிற சனியோ ஞாயிறுதினம் வல்லை வெளிதாண்டி நெல்லியடி போய் ‘செக்கண்ட் ஷோ’ படம் பார்க்கிறம் என்று சபதம் எடுத்த மாதிரி இருந்தது அந்தப் பேச்சு,

அறுகரிசி போட்டு தம்பதியரை ஆசீர்வதிக்க தொடங்கி யிருந்தார்கள். செல்லையரும் சேகரும் பங்கு பற்றினர்.

‘என்னுடைய மனுஷிக்கும் உந்தப் பெண்ணுக்கும் பெரிய வயதுவித்தியாசம் என்று இருக்கப் போவதில்லை. இண்டைக்கு நானும் மனுஷியும் தனிமையிலை எதைக் கதைக்கிறோமோ அதைத்தான் உந்தச் சோடியும் முதலிரவிலை கதைக்கப் போகினம்’

செல்லையர் நன்றாகத்தான் மனம் நொந்து போனார். முடியு மென்றால் கேடுகெட்ட இந்தச் சமுதாயத்தை தனது நிமிர்ந்து பரந்த தோளில் தூக்கி சுழற்றி சாக்கடையில் எறியும் அளவிற்கு அவரது கொதிப்பு இருந்தது.

சேகருக்கு நகைச்சுவை உணர்வு வந்துவிட்டது..... “அது சரி..... உமக்கும் கொஞ்சம் ‘பிறசர்’ குணம் இல்லாமல் போகாது. அவையளும் போய் பஞ்சணையில் அமர்ந்தபடி தங்களுக்கு இருக்கிற நோய் நொடிகளைப் பற்றித்தான் அளாவளவப் போகினம். இந்த வயதுக்கு கொலஸ்ரோல், ‘பிறசர்’ ‘டயபற்றீஸ்’ என்று எல்லா நோயும் வந்து விடுமே” செல்லையர் தனக்குள் எழுந்த சிரிப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நித்ய மங்களா விவாக மண்டபத்தில் மதிய போசன விருந்து அமர்க்களமாக நடைபெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து மணமக்களுக்கு பரிசுப் பொருட்களை வழங்கி இரண்டு தம்பதியினரும் அவர்களுடன் இணைந்து நின்று ‘வீடியோ’ எடுத்துக் கொண்டமை அப்போ எவருக்கும் வித்தியாசமாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் ஒரு மாதகாலம் கூட ஆக முன்னர் அதே சிவன் கோவில் விவாக மண்டபத்தில் அமிர்தயோகமும் ஏகாதசித் திதியும் பூராட நட்சத்திரமும் துலாம் லக்கினமும் கூடிய சுப முகூர்த்த வேளையில் அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு விவாகம் இனிதே நடந்தது.

ஐயர் பயபக்தியுடன் மந்திரம் சொன்னார்..... விருந்தினர் அமைதியுடன் மணமக்களை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மணப் பெண்ணின் இளமையின் மதமதப்பையும் மணமகனின் வாலிப மிடுக்கையும் ‘வீடியோ’ படப்பதிவு செய்து கொண்டிருந்தது.

விவாகம் முடிந்து ஓரிரு வாரங்களிலேயே வெருக்கலம்பதி சித்திர வேலாயுத சுவாமி ஆலய மகோற்சவம் பெரும் எடுப்பில் நடத்தப்படவிருந்தது. கிழக்கின் இரு பிரதேசங்களை இணைத்து

நிற்கும் பாரம்பரியம் மிக்க வெருகல் கிராமத்துக்குரிய பெரும் சிறப்பு மகாவலிகங்கை இங்கு கடலுடன் சங்கமிப்பதுதான், அந் நாட்களில் பழைமை மிகு வெருகல் ஆலயத்திற்கு நேர்த்திவைத்து தூர இடங்களிலிருந்து வண்டி கட்டிவரும் பக்தர்கள் கங்கையில் களை தீர்த்து மரநிழல்களில் ஆறி திருவிழா கண்டு திரும்புவர். திருவிழா நாட்களில் பல இடங்களிலிருந்து அங்கு வரும் பல நூறு கடைகளில் பொருட்களை வாங்கும் உள்நோக்கத்துடன் பெற்றோரை அண்டி வரும் சிறுவர்கள்..... கணவனை அழைத்துவரும் இளநங்கையர்கள் ஏராளம்..... ஏராளம்..... வெருகல் திருவிழா பற்றித்தான் எங்கும் பேச்சு.....

“என்ன சொல்லுறீங்கள்.... வெருகல் முருகன் கோயில் திரு விழாவை நான் பார்க்க வேண்டும்.” அவள் புதுமணமகளுக்குரிய செல்லத்துடன் கணவனுடன் அடம்பிடிக்கத் தொடங்கினாள்....

செல்லையர் கவனமும் திரும்பியது.....

வெருகலுக்கு ‘லோஞ்சில்’ போவதென்றால் பாதாளமலை கடற் பிரதேசம் தாண்டி போகவேண்டும். கடுமையான காற்றுக் காலமாதலால் பயங்கர அனுபவங்களையும் எதிர்நோக்க வேண்டிவரும். சுமார் எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் (25.01.1993 இல் பாதாளமலை கடற் பிராந்தி யத்தில் பயணிகள் லோஞ்சு ஒன்று மூழ்கியதில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட டோர் பலியாகினர்.) நடந்த சம்பவத்தையும் மறப்பதற்கில்லை. வெருகல் ஆற்றில் முதலைக்கு இரையாகிய சாரதி பற்றிய செய்தியை தந்தை கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். (1973 அளவில் மட்டக்களப்பு ‘பஸ்டிப்போ’ சாரதி ஒருவர் இரவு ‘பஸ்’ நிறுத்துகையின்போது ஆற்றில் குளிக்கச் சென்ற இடத்தில் முதலைக்கு இரையானார்)

செல்லையர் தனது மகன் தனது மருமகளுக்கு என்ன முடிவு கூறப்போகின்றான் என்று அறிந்து கொள்வதற்காக காதைத் தீட்டிக் கொண்டார்.

அவன் மிகமிக சாதாரணமாக கூறினான்.

“சரி..... போய்விட்டால் முடிந்தது”

செல்லையருடைய கண்களில் பனித்த ஆனந்தக் கண்ணீரை இமைகள் இரண்டும் வெட்டி மறைத்தன.....

அவர் நல்லம்மாவை கைப்பிடித்த அந்த ஆரம்பநாட்களில் மாட்டு வண்டி கட்டி அவளைப் பட்டுப் புதுச்சேலையுடன் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றமையும், அவர் வாங்கிக் கொடுத்த வெள்ளிப்பாதசரங்களில் ஒன்றை அவள் தொலைத்தமையும் அதற்காக அவர் அவளை ஏசியதும்,..... அப்படி ஏசியதனால் அவருள் எழுந்த மனப்போராட்டமும்..... கட்டிளம் காளையான அவரும் கட்டழகியான அவளும் அந்த பயங்கரமான வல்லை வெளியை நடுச்சாமத்தில் தனித்து தாண்டிய இளமை மிடுக்கும் நேற்று நடந்தவை போல அவர் மனக்கண்முன் விரிந்தன.

நன்றியுடன் நினைவு கூரல்
இலங்கையர்கோன்

பின்னிணைப்பு

இலங்கையர்கோனின் எழுத்துக்கள்

சிறுகதைகள்

கலைமகள்

1. மரியமதலேனா; 2. கடற்கோட்டை; 3. அனுலா; 4. சிகிரியா;
5. மணப்பரிசு; 6. யாழ்ப்பாடி; 7. நாடோடி; 8. பாரதத் தாய்

ஈழகேசரி

1. தந்தை மனம்; 2. வெள்ளிப்பாதசரம் 3. துறவியின் துறவு; 4. ஒருநாள்;
5. தாய்; 6. ஓர் இரவு; 7. சதிர்காரி; 8. என் தமக்கை; 9. கடற்கரைக்கிழிஞ்சல்

மணிக்கொடி

1. அருமை மனைவி; 2. நாட்டியக்காரி; 3. அந்தச்சாவி (சிங்களச் சிறுகதை - மொழிபெயர்ப்பு); 4. நத்தையும் றோஜாச் செடியும்; 5. ராணி (மொழி பெயர்ப்பு); 6. அலமேலு

பாரததேவி

1. முதற்சம்பளம்; 2. வஞ்சம்

கிராம ஊழியன்

1. குவேனி

வீரகேசரி

1. மச்சாள்

தினகரன்

1. அனாதை; 2. தாழைநிழலில்; 3. தந்தி வந்தது

சரஸ்வதி

1. மனிதக்குரங்கு

மறுமலர்ச்சி

1. மேனகை; 2. சக்கரவாகம்

மொத்ததம் 33

நூல்கள்

- வெள்ளிப்பாதசரம் - சிறுகதைகள்
முதற்பதிப்பு 1962 - நவம்பர் - மனைவி
இரண்டாம் பதிப்பு 1978 - மார்ச் - மக்கள்
மூன்றாம் பதிப்பு - மகன்
மூன்றாம் பதிப்பு - 2018 மார்ச் - குமரன் புத்தக இல்லம்
- மாதவி மடந்தை - நாடகம் - 1958
- மிஸ்டர் குகதாசன் - நாடகம் - 1955
- ஐவன் துர்கனேவின் 'முதற்காதல்' (ரஷ்யமொழி பெயர்ப்புக் கதை-கலைமகள் முதல் பதிப்பு - 1942, 2ஆம் பதிப்பு 1955)

ஏனையவை

- லோர்ட் ஆல்பிரட் டெனிசனின் ஆங்கிலநாவல்
'ஈனொக் ஆர்டன்'
ஈழகேசரி தொடர் - 1939
- தோமஸ் ஹார்டியின்
'வெறுங்கனவுதான்'
ஈழகேசரி தொடர் - 1939
- ஐவன் துர்கனேவின்
ரஷ்ய நாவல்
'கிளாறாமிலிச்'
ஈழகேசரி தொடர் - 1940

வானொலி நாடகங்கள்

விதானையார் வீடு

தொடர் நாடகம் 1955

லண்டன் கந்தையா

தொடர் நாடகம் 1956

மிஸ்டர் குகதாசன்

தொடர் நாடகம் 1957

மேலும் ஒரு மணி நேர அரை மணி நேர வானொலி நாடகங்கள் 50க்கும் மேற்றட்டவை.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடி இலங்கையர்கோன் தெளிவத்தை ஜோசப்

ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு முன் ஈழத்தில் தோன்றிய நவீன இலக்கிய எழுச்சிக்கு தன் முயற்சியாலும், உழைப்பாலும் அடித்தளமிட்ட முன்னோடிக் கலைஞர் இலங்கையர்கோன். தென்னிந்தியாவில் சிறுகதைக்கான சிவிகையாக மணிக்கொடி தோன்றிய அதே 1933இல் இலங்கையில் எதுவிதமான வழிகாட்டலு மின்றி தனது முதல் சிறுகதையான 'மரியமதலேனா'வை கலைமகளில் வெளியிட்டு ஈழத்தமிழ் சிறுகதைக்கான மரபினையும் வரலாற்றினையும் தோற்றுவித்த முன்னோடி இவர்.

நமது முன்னோடிகளின் வெற்றிகள் மட்டுமல்லாமல் தோல்விகளும் கூட பிந்தி வருபவர்களுக்கான வழிகாட்டுதல்கள் என்கின்ற வகையில் அவர்களை நாம் நினைவுகூரவும், பாராட்டவும், கௌரவம் செய்யவும் கடமைப்பட்டவர்களாகின்றோம். இந்த நூல் வெளியீடு அதை சாத்தியப்படுத்தியிருக்கிறது.

இலங்கையர்கோன் எழுதியுள்ள முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளில் 'வெள்ளிப் பாதசரம்' தொகுதி தரும் பதினைந்து சிறுகதைகள் மட்டுமே இன்றைய வாசகனுக்கு வாசிக்கக் கிடைக்கிறது. ஆகவே தான் தொகுதியில் இடம்பெறாத அவரது நல்ல கதைகளில் ஒன்றான 'வஞ்சம்' மற்றும் கிராம ஊழியனில் அவர் எழுதிய 'குவேனி' நாடகம், மணிக்கொடியில் வெளிவந்த மொழிபெயர்ப்புக் கதையான 'அந்தச்சாவி', மறுமலர்ச்சியில் எழுதிய கட்டுரை போன்றவற்றையும் மாதிரிக்கொன்றாகத் தந்திருக்கின்றோம். இலங்கையர்கோன் பற்றிய பிற எழுத்தா ளர்களின் படைப்புக்கள் சிலவற்றையும் இந்தநூலில் இணைத்திருக்கின்றோம்.

- முன்னுரையில் தெளிவத்தை ஜோசப்

தெளிவத்தை ஜோசப் : தனது எழுத்துக்களால் மலையக இலக்கியத்தை செழுமைப்படுத்தி வரும் மூத்த எழுத்தாளர். மலையக இலக்கிய முன்னோடி. 'காலங்கள் சாவதில்லை' (1997), 'நாமிருக்கும் நாடே' (1979), 'பாலாயி' (1997), 'மலையக சிறுகதை வரலாறு' (2000), 'குடை நிழல்' (2010) என்று நாவல், சிறுகதைத் தொகுதி, குறுநாவல் தொகுதி, ஆய்வு எனப் பல நிலைகளில் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இலங்கையின் எல்லா இதழ்களிலும், பத்திரிகைகளிலும், வானொலியிலும் இவரது கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. திரைப்படத்துறையிலும் இவரது பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது.

குமரன் புத்தக இல்லம்

வீடயம்: இலக்கியம்/ வாழ்க்கை வரலாறு

ISBN 978-955-659-641-0

9 789556 596410

விலை ரூபா 350.00